SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΙΟΥΝΙΟΣ 2012
€3.00

66

Lana del Rey

FREDDY Exclusive Store
Golden Hall: 37A Kifissias Av., Marousi
FREDDY Shop-in-shop
Attica: 4 Stadiou str., Athens
Shopping House: 41, Theomitoros str., Alimos
FREDDY Online Shop-in-shop:
www.z-mall.gr
FREDDY Collection is also available at selected stores
www.facebook.com/freddy.greece
SUPERLITE
179 GRAMS OF SPORT & LOUNGE.
FREDDY
ART-OF MOVEMENT

EDITORIAL 66

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Δημήτρης Παπαδήμος, Μαραθώνας, δεκαετία 1960. Εκδρομή. Από την έκθεση του MIET «Ταξιδιώτης φωτογράφος», στη Βίλα Καπαντζή, έως 27 Ιουλίου.

Memento

Φορούσε μπλε σακάκι και πράσινο παντελόνι. Είχε ένα βλέμμα αιωνίως καλοκάγαθο, ήταν υπερήλικας, συνταξιούχος αυτοκινητιστής, πριν πάθει την άνοια εξαιτίας της οποίας τον τάιζαν με χάπια, στα νιάτα του, έτρωγε χιλιόμετρα και δρόμους για πρωινό. Ο πατέρας της φίλης μου εξαφανίστηκε ξαφνικά, ένα απόγευμα που ο ήλιος έδυε γλυκά στο Πλαγιάρι, το νυχτοπούλι ετοιμαζόταν να αρχίσει το τραγούδι του και τίποτα δεν προμήνυε πως από εκείνη τη στιγμή και μετά η ήσυχη ζωή μας θα μεταμορφωνόταν σε εφιάλτη.

Μάταια τον περίμεναν οι φίλοι του στο ΚΑΠΗ, μάταια τον πρόσμενε και η άδεια του καρέκλα για το καθημερινό προεκλογικό κους-κους. Την εγγονή του αρνιόταν να την πιάσει ο ύπνος αν ο παππούς της δε γύριζε για να της πει ένα παραμύθι, λαγωνικά των ΕΚΑΜ, που μύρισαν παλιά του ρούχα, ξαμολήθηκαν γαζώνοντας τα πέριξ ρουθουνίζοντας λαχανιασμένα και με τη γλώσσα έξω από τη ζέστη και την προσπάθεια ανεύρεσης. Στην τηλεόραση έπαιζε απανωτές φορές το σήμα Silver Alert, κι ένα μεσημέρι που η Θεσσαλονίκη έβραζε σαν τιμωρημένη κορασίδα στα καζάνια της καυτής κόλασης του διαβόλου πιάσαμε να κολλάμε αφίσες με τη φωτογραφία του στην Εγνατία. Έπρεπε να εξαντλήσουμε όλα τα μέσα και όλους τους τρόπους. Αγνοούμενος.

Χάζευα το πρόσωπό του τις επόμενες μέρες να με κοιτά στις στάσεις των λεωφορείων και στις λαμαρίνες των έργων του μετρό, περικυκλωμένο από ένα εξίσου θλιβερό αφισομάνι. Συναυλίες, events, επαναστατικά τσιτάτα, γκαρσονιέρες προς ενοικίαση, φοιτητικά έπιπλα που πωλούνταν λόγω αναχώρησης. Μια αγγελία εξαφάνισης, μια ζωή χαμένη, ένα δράμα ατέρμονο, μια πληροφορία μαζί με χιλιάδες άλλες πληροφορίες για ζωές, χαρές αλλά και δράματα που καθημερινά συμβαίνουν στη μεγάλη πόλη.

«Άγριο πράμα η άνοια», με μπρίφαρε ένας φίλος μου γιατρός. Ο εγκέφαλος όχι απλώς παύει να κάνει νέες εγγραφές αλλά τρώει και τις παλιές. Η μνήμη ροκανίζεται όπως το τυρί κατατρώγεται από το ποντίκι, ο πάσχων στροβιλίζεται σε προηγούμενους χωροχρόνους που τον μπερδεύουν. Αδυνατεί να προσανατολιστεί και να επιστρέψει στο τώρα, περιπλανιέται στα χαμένα ανήμπορος και παγιδευμένος σε ένα μπερδεμένο κουβάρι αναμνήσεων από τόπους και πρόσωπα του παρελθόντος. Πέρα από τη συμπόνια, το νοιάξιμο, τον αλτρουισμό και την αυταπάρνηση που δείχνουμε συμπάσχοντας με τα δεινά των άλλων, αφήνοντας στην μπάντα τα δικά μας ντέρτια, εντύπωσή μου είναι πως αυτό μας συμβαίνει γιατί κατά βάθος βλέπουμε και πιθανολογούμε πως ίσως είναι ένα κακό που μπορεί να συμβεί και σε μας.

Παρεμπιπτόντως, η άνοια είναι ένας από τους μεγαλύτερους εφιάλτες μου. Πως δηλαδή μπορεί να έρθει μια μέρα που φρικτή λησμονιά θα κυκλώσει τους εγκεφαλικούς μου νευρώνες σκορπίζοντας το πιο πολύτιμο πράμα που διαθέτω: τη μνήμη μου. «Αν το πάθω», είπα της Β., «να με ψάξεις και στην Αμερική, αφού μέσα στην τρέλα μου χαμένος και μην μπορώντας να βρω τη διεύθυνση για το σπίτι μας στην Άνω Πόλη, μπορεί να τραβήξω προς Μισισιπή για να βρω το φιλαράκι μου τον Χακλεμπέρι Φιν. Να με ψάξεις και στο Χονγκ Κονγκ, το Μεξικό, τη Νάξο ή και την Ξάνθη, αφού μπορεί να φλάσαρε ο εγκέφαλός μου και να νομίζει πως είναι 1996 και πρέπει να βιαστώ, γιατί έστησα τον Θεόκλητο και ακόμα με περιμένει για να δούμε τους Cramps». Θα βολοδέρνω όπου με έβγαλαν οι ανεξόφλητοι λογαριασμοί της προηγούμενης ζωής μου.

Οι μέρες κυλούσαν εξαντλητικά αργά. Δεν το ομολογούσαμε αναμεταξύ μας, αλλά το ξέραμε: όσο οι ώρες περνούσαν οι ελπίδες λιγόστευαν, εξατμίζονταν. Παραμονή εκλογών, έλαβα ένα θλιβερό sms-λήξη: «Ο μπαμπάς μου βρέθηκε σβησμένος σε ένα χωράφι. Σε στάση ύπνου». Τη μέρα που το έθνος προσερχόταν στις κάλπες, φόρεσα τα μαύρα γυαλιά μου και τον αποχαιρέτησα μαζί με εκατοντάδες άλλους συγγενείς και φίλους. Όλα γύρω μας έκαιγαν, θερμόπληκτα από το θέρος, την υγρασία, τη θλίψη και τα μαύρα σενάρια για το μέλλον της χώρας. Ήταν σαν η άνοια που σκότωσε τον πατέρα της φίλης μου να ύφαινε τον ιστό της για να εξοντώσει την Ελλάδα. Η χώρα, ένα μήνα σχεδόν, συμπεριφερόταν σαν

Δημήτρης Παπαδήμος, Λεμεσός, 1949. Στο λιμάνι.

παγιδευμένη σε συμπεριφορές δυσνόητα αφόρητου παρελθόντος, ο εθνικός εγκέφαλος αδυνατούσε να κάνει νέες εγγραφές και να ονειρευτεί το αύριο, εξ ου και πελαγοδρομούσε σε σενάρια παρανοϊκής νοσταλγίας. Κάποιοι έκαναν λόγο για «βαλκανική κουβανοποίηση» και επιστροφή στη δραχμή, τσίταραν είτε αφελείς παλαιομαρξιστές φιλοσόφους τύπου Σλαβόι Ζίζεκ είτε επικίνδυνους μαθητευόμενους μάγους, φώναζέ με Λαφαζάνη. Ένας επικίνδυνος εθνικός διχασμός μας είχε κόψει στα δύο. Η ψυχραιμία και ο ορθολογισμός έδειχναν να έχουν πτυθεί κατά κράτος από ανίδεους τελάληδες που σπεκούλαραν σε προαιώνιους φόβους.

Ανέβηκα στο αμάξι για να πάω να ψηφίσω στην Ξάνθη, ετεροδημότης γαρ, με βαριά καρδιά. Κανονικά, έπρεπε να πάρω τον δρόμο της καινούργιας εθνικής οδού, τον γρήγορο, αυτόν που διασχίζει καρφί την απόσταση Θεσσαλονίκη - Θράκη και μέχρι να πεις... Στιβ ΜακΚουίν φτάνεις σφαίρα και ξέγνοιαστα. Δεν ξέρω όμως τι με έσπρωξε και τράβηξα το κακοτράχαλο μονοπάτι της παλιάς εθνικής. Ίσως ήθελα να τσεκάρω τη μνήμη μου. Πόσο δυνατή παρέμενε; Πόσο θα θυμηθώ εικόνες παλιές από εκείνες που με συντρόφευαν κάθε φορά που οδηγούσα εκείνον τον τετράωρο όλο στροφές ψυχοβγάλτη; Στο ύψος της Απολλωνίας θα συναντούσα τον κύριο που πουλούσε φρέσκο γριβάδι; Στη στάση της Ρεντίνας άραγε ακόμα τα κομάντα του κέντρου εκπαίδευσης καταδρομών θα περίμεναν το διερχόμενο λεωφορείο για να γλεντήσουν μια τιμητική άδεια;

Δε συνάντησα τίποτα από όλα αυτά. Η μνήμη μου δούλευε ρολόι, όμως τις αναμνήσεις μου τις είχε εξοντώσει το παρόν. Βαλτωμένα, μολυσμένα και βρόμικα, καθρέφτιζαν την ασχήμια τους τα νερά της Κορώνειας και μελαγχολικό λόγω απραξίας, αφού δεν το επισκέπτονται πια τόσοι πολλοί, ατένιζε το Λιοντάρι της Αμφίπολης τον ποταμό Στρυμόνα που τσουλούσε για τη θάλασσα. Η παλιά εθνική οδός δεν είχε καμιά μαγεία. «Όμως η μνήμη μου δουλεύει ρολόι», είπα της Β., «και επιτέλους, αυτό είναι η καλή είδηση της ημέρας».

Θρακιώτικο απόγευμα, καυτό, σαν πιπεριά τσούσκα, όπως λένε και στα μέρη μου, προσσελήνωθήκαμε στην Ξάνθη. Έριξα την ψήφο-βόλι κι ύστερα τραβήξαμε ίσια πάνω για το βουνό αναζητώντας τη δροσιά του περιαστικού δάσους και τη θέα με όλη την πόλη στο πιάτο. Νιώθω περίεργα κάθε φορά που επιστρέφω στη γενέτειρά μου, καμιά φορά και σαν ξένος. Αν εξαιρέσεις το πατρικό μου, δυο-τρεις φίλους που μου απόμειναν και μερικά εμβληματικά landmarks, όπως το ρολόι της κεντρικής πλατείας ή το αρχοντικό της πλατείας Μαντσίνη στην Άνω Πόλη, που κείτονται πάντα στη θέση τους αμετάβλητα, όλα τα υπόλοιπα με τρομάζουν, μου δείχνουν άγνωστα.

Κι όμως, σκέφτηκα, καθώς καθίσαμε στην «Ξανθίππη», σε αυτούς εδώ τους δρόμους και τα καλντερίμια ζει ακόμα ο παλιός μου εαυτός, ο χαρακτήρας μου έως και τα 18, οι αναμνήσεις, τα βιβλία, οι δίσκοι που με σημάδεψαν, οι ταινίες του θερινού σινέ «Ολύμπια» που με έκαναν να ονειρευτώ τη φυγή και το ρολάρισμα για πιο ανήσυχες πολιτείες. Ο Τόμας Μαν και οι ΧΤΣ, ο Φόκνερ, ο Χέμινγουεϊ και ο Πολ Γουέλερ, τι περίεργο, όλα ζουν μέσα μου με λεπτομέρειες, έξω όμως, στα μπετά και την άσφαλτο που συγκροτούν τη νέα Ξάνθη μοιάζει σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Άρα ούτε κι εγώ. Δεν είμαι πια από εδώ, κι ας υπήρξα κάποτε μόνο εδώ. Το ροκ μπαρ «Guernica» έγινε ινστιτούτο καλλωπισμού. Η Scoda δεν παίζει πια ποδόσφαιρο στο στάδιο δίπλα στο ποτάμι και η αλάνα δίπλα στα δικαστήρια εξαφανίστηκε, έγινε πάρκο, το τσίρκο Medrano είναι αδύνατον να στήσει τα τσαντίρια του. Πιθανόν δε θα ξαναέρθει ποτέ.

«Τουλάχιστον, τα θυμάμαι όλα ατόφια», μονολόγησα συνεχίζοντας να σουλατσάρω με το αμάξι στις γειτονιές που κάποτε αλήτευα. Όσο κι αν η Ξάνθη να μεταμορφώνεται σε μια απρόσωπη επαρχία, δε θα πάψει ποτέ να ζει και να φυτρώνει εντός μου το άγριο, ρομαντικό και θεότρελο κομμάτι της. Όπως και οι αλλοτινοί της ήρωες, όμοιοι με καρτούν. Η κυρία που κάθε βράδυ μπροστά από την παλιά Εμπορική Τράπεζα προσδοκούσε μάταια να έρθει στο ραντεβού που δήθεν της είχε δώσει ο εθνάρχης Κωνσταντίνος Καραμανλής· ο υπέρβαρος καλοκάγαθος μογγόλος Γκουσγκουνάκος, που, όταν μεράκλωνε, στηνόταν και εκλιπαρούσε να του χτυπήσουν πέναλτι για να τα αποκρούσει. «Σόκο!» ανέκραζαν οι εκτελεστές σουτάροντας αργόσυρτα, «φρέτα!» ανταπαντούσε αυτός αποκρούοντας περήφανα. Το κατάστημα νεωτερισμών «Mode», που ο ιδιοκτήτης του πάλευε χρόνια να με πείσει πως τα πορτοκαλί καλαματιανά Levi's που εμπορευόταν δεν υστερούσαν σε τίποτα ως προς το στιλ από τα κόκκινα αμερικανόφερτα 501.
Με αυτές τις σκέψεις το κόψαμε πάλι πίσω για τη Θεσσαλονίκη. Τελευταία εικόνα ήταν αυτή του παλαιού σταθμού, που κάτι εξίσου μελαγχολικές Κυριακές με αυτή που σας περιγράφω τον επισκεπτόμουν κάνοντας τσιγάρο στα παγκάκια στοχαζόμενος τις πιθανότητες που είχα να δραπετεύσω από την πόλη καβαλώντας το πρώτο διερχόμενο τρένο για να πιάσω το ραντεβού με τη ζωή. Ακόμα επιμένω, υπερασπίζομαι και τολμώ με βεβαιότητα να πιστεύω πως η ζωή βρίσκεται πάντα κάπου αλλού. Το αύριο καραδοκεί μονίμως σε μια άλλη χώρα. Το χθες και η μνήμη υπάρχουν μόνο στη γεωγραφία του μυαλού μας, εκεί που φιλοτεχνείται κάθε λεπτό που περνάει ένας χάρτης με σήμανση από dots αναμνήσεων ή από λαχανιασμένες στιγμές που κουράστηκαν και ξεπέζεψαν.

Μόλις, μετά το Δερβένι, ξεπρόβαλε το φουγάρο του Τιτάν, ένιωσα ασφάλεια και θαλπωρή, πάντα με πιάνει αυτή η καλοσύνη και η στοργή όταν αντικρίζω την πόλη επιστρέφοντας. «Μας περιμένουν νέες εγγραφές, νέες εμπειρίες, γειτονιές προς εξερεύνηση, καφέ για στοχασμό και ανάγνωση, ψυγεία γεμάτα παγωτά, θάλασσες για να δροσιστούμε και στίχοι για να απομνημονεύσουμε. Είναι τα μόνα που θα μας κρατήσουν ζωντανούς, σε διαρκή εγρήγορση, σαν να λύνουμε ένα sudoku που τα κουτάκια και η αριθμολογία του δεν τελειώνουν ποτέ. Το sudoku, που, αν εξασκείσαι τακτικά, δε λένε πως βοηθάει τη μνήμη να μη σβήσει ποτέ και καμιά άνοια να μη μας ξεφλουδίσει ζωή και μέλλον;» Η Β. με κοίταξε επιτιμητικά και με νόημα.

Μετά από μια σύντομη παύση 15 ημερών, οι καλές μέρες προθερμαίνονταν στο αποδυτήριο του επόμενου πρωινού για να ξανασκοράρουν. Ούτε και η Λάνα ντελ Ρέι έφερε αντίρρηση. Στο ράδιο, που έπαιζε το «Video Games», ήταν σαν να προσυπόγραφε: «Singing in the old bars/ Swinging with the old stars, living for the fame/ Kissing in the blue dark/ Playing pool and wild darts, video games[...] Drunk and I am seeing stars this is all I think of/ Watching all our friends fall in and out of Old Paul's/ This is my idea of fun playing video games».

Υ.Γ. Στις Στέλλα και Χριστίνα Γκαρέτσου. Γιατί οι φίλοι μας είναι η οικογένειά μας.

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΠΙΟ HOT ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Έλα να γνωρίσεις από κοντά τις καινούργιες δραστηριότητες του ανανεωμένου What's Up Park

www.whatsup.gr/park

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΙΑΚΟ ΜΕΓΑΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

COSMOTE

Δήμος Θεσσαλονίκης,
Αντιδημαρχία Νεότητας, Αθλητισμού & Εθελοντών

WHAT'S UP?

Όλα είναι δυνατά

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης, Δημήτρης Τζινούδης, Αθηνά Κουτρουμάνη, Κοσμάς Μαυρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου Κωνσταντίνος Πλακώνας, Δημήτρης Ντανόπουλος

Φωτογράφοι
Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio), Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Γιώργος Ζωγραφίδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου

Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ., Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

STAFF

Ani Jo
Ξεκίνησε να φωτογραφίζει για το SOUL ως μαθήτρια στη Θεσσαλονίκη, αλλά μια μέρα πήρε τρένο και κάμερες και κατέβηκε για σπουδές στα ΤΕΙ Φωτογραφίας της Αθήνας. Είναι η πιο μικρή ηλικιακά συνεργάτις του περιοδικού, χειρίζεται άριστα το Photoshop και την τεχνολογία, ζωγραφίζει, σκηνοθετεί και διαλέγει πάντα απίστευτα locations για να φωτογραφίσει τους ήρωές της. Είναι ντροπαλή, μικροκαμωμένη, πίνει αναψυκτικά, αν και ορκίζεται πως άρχισε πού και πού να ξεσταίνεται με βότκα, αλλά μην τη βλέπεις έτσι. Κατά βάθος, είναι μια τεράστια προσωπικότητα!

Θανάσης Πέτρου
Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1971. Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία και έκανε μεταπτυχιακό στην Κοινωνιογλωσσολογία. Το 2002 κέρδισε το πρώτο βραβείο στον 2ο Διαγωνισμό Κόμικς του ένθετου «9» της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία» στην κατηγορία των Νέων Ταλέντων. Το 2005 αποφοίτησε από τον ΑΚΤΟ (τμήμα Σκίτσο-Κόμικς-Καρτούν). Από το 2004 μόνιμος συνεργάτης του «9». Κόμικς του έχουν δημοσιευτεί στο «9», στη «Γαλέρα», στη «Βαβέλ» και αλλού. Έχει πάρει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις κόμικς (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Σερβία, Κίνα, Σαρδηνία, Πολωνία). Το 2008 κυκλοφόρησε η συλλογή κόμικς του με τίτλο «Ο Τυμπανιστής και οι Φίλοι του» (εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος). Το 2011 κυκλοφόρησε το «Παραρλάμα και άλλες Ιστορίες του Δημοσθένη Βουτυρά» σε σενάρια Δημήτρη Βανέλλη (εκδόσεις Τόπος). Επίσης, το 2011 κυκλοφόρησε «Το Πτώμα» (σε σενάριο Τάσου Ζαφειριάδη και Γιάννη Παλαβού, εκδόσεις Jemma Press).

Δημήτρης Αθανασιάδης
Ο επιμελητής ύλης του SOUL σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης, ενώ σήμερα φοιτά στο τμήμα Δημοσιογραφίας και Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας του ίδιου ιδρύματος. Καφεϊνομανής ολκής, ελκύεται από το Watchmen και όλες τις παραμέτρους της κουλτούρας του, σταδιοδρομεί ως δισκοβόλος σε διάφορα μπαρ της πόλης και συμπαρουσιάζει το εβδομαδιαίο podcast «Ραδιοκτονία», μαζί με τον Δημήτρη Τζινούδη. Ισχυρίζεται πως έχει καταφέρει να απεξαρτηθεί από τα video games, χωρίς ωστόσο να γίνεται ιδιαίτερα πιστευτός.

ΟΝΟ/ΝΥΜΟ: Γιώργος Αγριπίδης
BAR: Picadilly, Συγγρού 3 & Βαλαωρίτου, Θεσσαλονίκη
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ: Θεσσαλονίκη
ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ: Βόλτες με τους φίλους μου
ΜΟΤΤΟ: Πιτσιλάς

THE COOLEST BARTENDERS

Θα ήθελε να τρέξει έναν αγώνα 200μ. δίπλα στον Usain Bolt, έχει κάνει ελεύθερη πτώση από αεροπλάνο, και με αγαπημένη έκφραση «κάθε εμπόδιο για καλό» δε σκοπεύει να εγκαταλείψει την Ελλάδα στα δύσκολα. Είναι ο Γιώργος Αγριπίδης, που περιγράφει τον εαυτό του ως αυθόρμητο, ευδιάθετο και ειλικρινή. Εμείς θα προσθέταμε και το «ατρόμητος»!

Το Picadilly έχει καθαρά παρεΐστικη ατμόσφαιρα. Είναι μαγαζί με ξεχωριστή ταυτότητα και σταθερούς πελάτες, που θέλουν να αποφύγουν τη μαζική διασκέδαση και απολαμβάνουν την καλή rock μουσική.

Το whiskey θα το βρεις μέχρι και στις πρώτες, τις πιο κλασικές συνταγές για cocktail. Τελευταία ο συνδυασμός αυτός ξανάρχεται δυναμικά και τον προτιμούν αλοένα και περισσότεροι.

Το δικό μου Jameson cocktail το εμπνεύστηκα από την κοπέλα μου. Γι'αυτό είναι δυνατό, αλλά ταυτόχρονα και γλυκό.

Όταν δεν είμαι πίσω από το μπαρ ή θα γυμνάζομαι ή θα παίζω Pro με τους φίλους μου ή θα βολτάρουμε. Ατελείωτα.

Ποιο είναι το πιο επικίνδυνο πράγμα που έχω κάνει: Ελεύθερη πτώση από αεροπλάνο, όταν ήμουν στο στρατό.

Διακοπές σημαίνει απομόνωση με ένα πρόσωπο που αγαπώ, σε ένα ήσυχο μέρος. Στη Μήλο, πέρυσι το καλοκαίρι, πέρασα τις καλύτερες και τις πιο ήρεμες διακοπές που έχω κάνει ποτέ.

Στον καλλητό μου με εκνευρίζει τρομερά η ανευθυνότητά του.

Ευτυχώς όμως, έχω φίλους που μου συμπαραστέκονται πάντοτε, όταν τους χρειάζομαι.

Προτιμώ τη μηχανή μου από το αυτοκίνητο, για τη μοναδική αίσθηση ελευθερίας που μου δίνει και γιατί είναι πιο ευέλικτη μέσα στην πόλη. Η μέρα που μου την έκαναν δώρο ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου!

Είτε είμαι στο μαγαζί είτε δεν δουλεύω προτιμώ τα jeans και τα T-shirts. Ειδικά ένα συγκεκριμένο jean μου, έχει λιώσει πάνω μου, κυριολεκτικά!

IRISH SPRING

ΥΛΙΚΑ
40ml Jameson, 15ml λικέρ πορτοκάλι, 5ml σιρόπι passion fruit, 5ml σιρόπι ζάχαρης αρωματισμένο με κανέλα, 20ml φρέσκο χυμό lime, 5ml σιρόπι maraschino αρωματισμένο με δυόσμο, 2 σταγόνες bitters πορτοκαλιού, λεμονόχορτο

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ
1 ροδέλα lime, 1 κερασάκι maraschino αρωματισμένο με δυόσμο

ΕΚΤΕΛΕΣΗ
Βάζουμε στο Boston glass το λεμονόχορτο μαζί με το σιρόπι ζάχαρης, και το πατάμε ελαφρώς με ένα γουδοχέρι για να βγάλει τα αρώματά του. Στη συνέχεια, προσθέτουμε τα υπόλοιπα υλικά μαζί με πάγο και χτυπάμε καλά. Σερβίρουμε σε ένα ποτήρι του κονιάκ, αφού πρώτα το αρωματίσουμε με το λεμονόχορτο και περάσουμε το χείλος του ποτηριού από τη ζάχαρη και την κανέλα. Προσθέτουμε έναν πάγο σε σχήμα μπάλας και γαρνίρουμε με τη ροδέλα lime και το κερασάκι maraschino.

SAMPLER

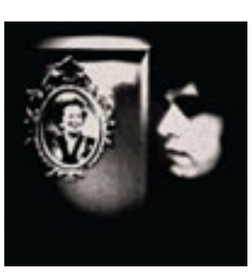
Αθηνά Κουτρουμάνη
Senior Investigator at the Greek Ombudsman Office, κοινώς εργαζόμενη στον Συνήγορο του Πολίτη, αυτή η δεσποινίς πέρα από ανυπολόγιστη δύναμη στην υπηρεσία του Καλού, τυγχάνει και δεινή ταξιδεύτρια. Εξ ου και εντός-εκτός, από απόμερες ελληνικές γωνιές έως τρελαμένες γωνίες του πλανήτη, κάρφωσε τη «σημαία» της κατάκτησής τους. Γράφει, φωτογραφίζει, περιπλανιέται, και έχοντας ήδη επιστρέψει από έναν προορισμό, έχει καταστρώσει πλάνο δράσης για τον επόμενο.

Δημήτρης Βανέλλης
Γεννήθηκε στη Λέσβο και από το 1976 ζει στην Αθήνα. Εργάζεται στη Βιβλιοθήκη της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών στην Αθήνα. Από το 1990 γράφει σενάρια για κόμικς για πολλούς έλληνες δημιουργούς (Δερβενιώτη, Γ. Δημητρίου, Ζαφειράτο, Ζήκο, Ζογλοπίτου, Κυριαζή, Πέτρου, Σόλη κ.ά.), που δημοσιεύονται στη «Βαβέλ», το «9», το «Σινεμά» κ.α., αρκετά άρθρα, ενώ τέσσερα άλμουμ της σειράς «Φανούρης Άπλας» (με συν-σεναριογράφο τον Δ. Καλαϊτζή και σκίτσα Σπύρου Δερβενιώτη) εκδόθηκαν τη δεκαετία του 1990 από τη ΜΑΜΟΥΘΚΟΜΙΚΣ. Έχει γράψει επίσης τα βιβλία «Η μουσική στο κεφάλι μου», «Ασμόλ», «Έξω από την Γκρίζα Χώρα» και «Το καλοκαίρι μου έξω από τον Θόλο». Το 2011 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Τόπος το άλμπουμ «Παραρλάμα και άλλες Ιστορίες του Δημοσθένη Βουτυρά» σε σχέδια του Θανάση Πέτρου.

Cayetano
Ένας από τους καλύτερους έλληνες djs, παραγωγούς, μουσικούς και καλλιτέχνες, πιστοποιεί την κλάση του όχι μόνο όταν γκρουβάρει, κάνει remixes ή δισκογραφεί αλλά και όταν εκφράζεται με τη γραφή. Κατά κόσμον, Γιώργος Μπρατάνης, κατά δισκογραφική, Klik Records, κατά διαμονή, Αθήνα τα τελευταία χρόνια, κατά έντυπα, SOUL magazine, όπου ο Cayetano έχει το ελευθέρας, όπως λέει και η διευθύντρια σύνταξης, αφού είναι και εύστοχος και ευφάνταστος και ορθογραφημένος.

Κοσμάς Μαυρίδης
Ο πρώην ντράμερ των Dread Astaire και νυν των Alien Mustangs, έχει το χέρι και τα δάκτυλα όχι μόνο για να κοπανάει τα τύμπανα αλλά, άμα λάχει, να γράφει κιόλας. Σε αυτό το τεύχος ξεκινάει η καριέρα του ως glam editor, προέκταση φυσικά της indie glam ιδιοσυγκρασίας του, έτσι όπως εκφράζεται και μέσα από το «Handover», second hand κατάστημα ρούχων στην Ιπποδρομίου.

18
MIRANDA KERR
Μοντέλο σκέτη καραμέλα!

26
MARINA AND THE DIAMONDS
Διαμάντια και ελεκτροπόπ.

38
ΠΑΡΑΛΙΑ
Tableau vivant.

40
GELATI E AMORE
Παγωτά και έρωτας.

all originals make moves
adidas
adistar racer
MOVESMAKERS
adidas.com
© 2012 adidas AG. adidas, the Trefoil logo and the 3-Stripes mark are registered trademarks of the adidas Group.

46
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΤΙΝΙΔΗΣ
Κυριολεκτικά, «Από το Πουθενά».

44
12ΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ
Monkey gone to heaven!

58
AMY CANAAN MAN
Σινεμά από την κόρη του Μάικλ Μαν.

54
ΓΛΥΚΟΜΑΓΕΙΑ
Ιστορίες φυγής και γλύκας.

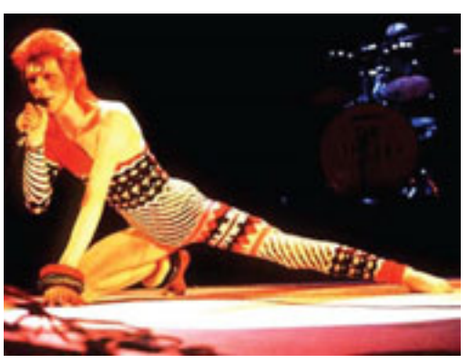

68
MARIO TESTINO
Συλλεκτικό, αριθμημένο άλμπουμ, για «Private view» only.

72
GILLIAN FLYNN
Ξέρω τι θα διαβάσεις φέτος το καλοκαίρι.

74
LANA SEVAS
Μόδα από την Κύπρο.

80
DAVID BOWIE
Ο μύθος του Ziggy σαρανταπεντάρισε.

86
ΝΕΠΑΛ
130 χιλιόμετρα πεζοπορία σε υψόμετρο 5550 μέτρων.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.calzedonia.gr **Freddy** Exclusive Store: Golden Hall, Shop-in-shop: Attica, www.z-mall.gr **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 **Hummel** Exclusive Store: Golden Hall, Shop-in-shop: Attica, www.z-mall.gr **Nike Hellas** 210 9464 400 **notosgalleries (Lacoste, Denim and Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστέρι: Λεωφόρος Κηφισσού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, VANS)** 210 3449 300

Angels

Καλλιθέα, Χαλκιδική

SEND SPACE

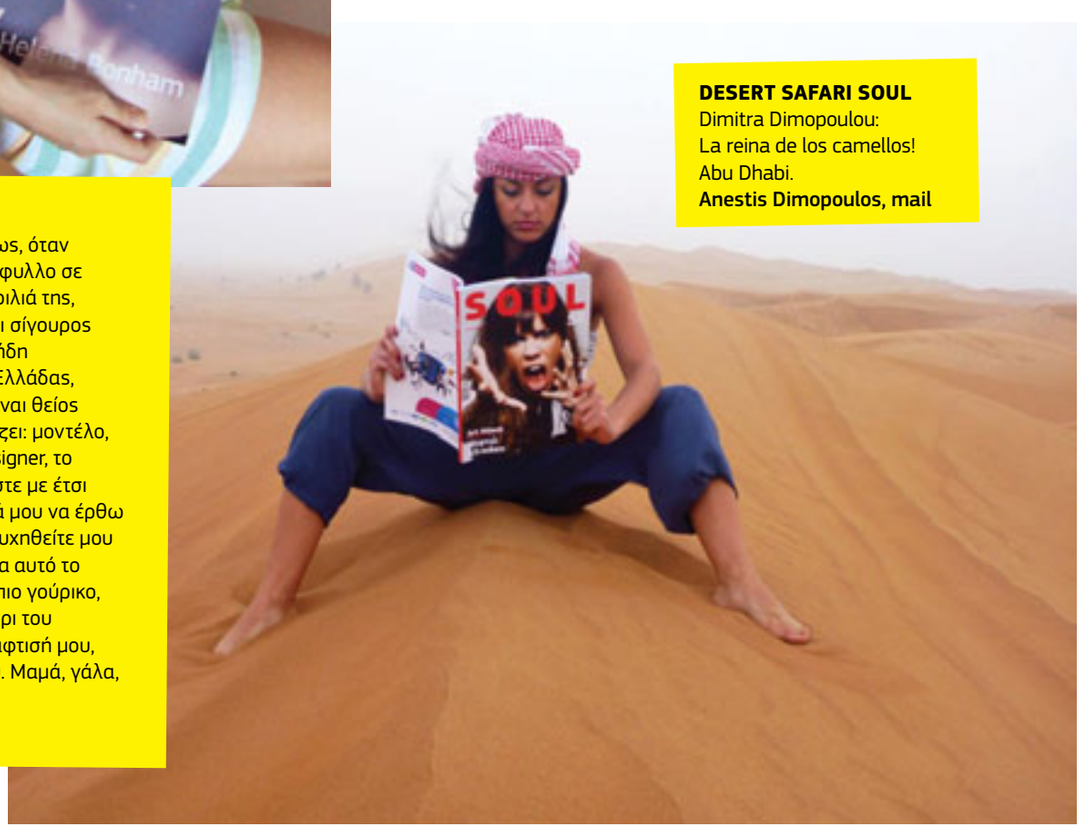
This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΡΒΙΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗ
Model: Kristina Bijelic, Make up: Aya Romporas, Photographer: Vasilios Siagos, Place: Belgrade (Stari Grad/Savski Venac) Vasilios Siagos Photography, www.facebook.com/Vasilios.Siagos

ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ
24 ώρες μετά τη γέννησή μου, μαθαίνω πως, όταν μεγαλώσω, μπορώ να γίνω ακόμα και εξώφυλλο σε αυτό το περιοδικό που, εννιά μήνες στην κοιλιά της, άκουγα τη μάνα μου να το ξεφυλλίζει. Είμαι σίγουρος πως θα τα καταφέρω, αφενός γιατί, όπως ήδη βλέπετε, είμαι ο ωραιότερος μπέμπης της Ελλάδας, αφετέρου γιατί... ο διευθυντής του SOUL είναι θείος μου, κοινώς για μεγάλη καριέρα με προορίζει: μοντέλο, φωτογράφος, δημοσιογράφος, graphic designer, το μέλλον μου προβλέπεται ανθηρό. Απολαύστε με έτσι όπως εξουθενωμένος από την προσπάθειά μου να έρθω στον κόσμο είπα να ρίξω κι έναν υπνάκο. Ευχηθείτε μου καλή ζωή και εξαντλείστε από τα περίπτερα αυτό το τεύχος, ώστε ο θείος μου να με θεωρεί το πιο γούρικο, το πιο υγιές, δυνατό και σούπερ ουάου αγόρι του σύμπαντος. Σας καλώ από τώρα και στη βάφτισή μου, γεροί να είμαστε, τέτοιον καιρό του χρόνου. Μαμά, γάλα, γιατί πείνασα, και άντε γεια.
Κωνσταντίνος Τσιτσόπουλος

DESERT SAFARI SOUL
Dimitra Dimopoulou:
La reina de los camellos!
Abu Dhabi.
Anestis Dimopoulos, mail

SKG-HAM
Βρισκόμαστε στον αέρα παρέα με το SOUL! Βαγγέλης-Ειρήνη.
Eirini Karathanasoglou, Facebook

INDIOS DE BARCELONA
Happy birthday. A muffin. Hugging the kiss... and the SOUL! What a great day in BCN...
Eliza Papadopoulou, mail

ADELE, ΕΧΕΙΣ ΜΥΩΠΙΑ;
Veronika Merkova, facebook

SEA AND SOUL
Εννοείται πως δε θα μπορούσε να λείπει από την παρέα του πρώτου μπάνιου φέτος.
Komnas Papadopoulos, facebook

FRAPPE BONHAM CARTER
Helena sipping her espresso at «Chelona Beach Bar» with Natasha Lakasa.
Alexia Kolatskou, facebook

Τα μυστικά του φεστιβάλτου

Χαρντκοράδες και μπουζουκοκέφαλοι, ηλεκτρονικάριοι και τρέντουρες, εντεχνούά και ό,τι να 'ναι! Με πανσέληνο ή άνευ, ορίστε ένα tribute στις φυλές που για άλλο ένα καλοκαίρι θα τα δώσουν όλα στην πρώτη γραμμή των ανά την Ελλάδα φεστιβάλ. Κείμενο, Εικονογράφηση Γιώργος Μπάκας

METALONELY

Αν νομίζεις ότι το χέβι μέταλ είναι μουσική, γελιέσαι οικτρά! Το χέβι μέταλ είναι για τον Metalonely μια πολυθεϊστική θρησκεία, όπου οι θεοί της (Iron Maiden, Metallica, Megadeth, Slayer) λατρεύονται στα μέταλ κλαμπ, στα μέταλ δισκάδικα και στον προσωπικό ναό του, που έχει διακοσμήσει από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι με πόστερ, ιδρωμένα μπλουζάκια από συναυλίες, πένες, κιθάρες και σπάνια βινύλια. Το μόνο ελάττωμα της θρησκείας, το οποίο πληρώνει με ατέρμονο αυνανισμό και εθισμό στην τσόντα, είναι η έλλειψη ιερειών. Η σεξουαλική ξηρασία στους τόπους λατρείας είναι απελπιστική και, αν βρεθεί κάποιο θηλυκό στο διάβα του κατά τύχη (πιθανότητες 1 προς 1000), η όψη της θα προσεγγίζει ένα πλάσμα που ο Χ. Φ. Λάβκραφτ θα περιέγραφε πολύ κομψά ως «ένα τεράστιο, λευκορόδινο οστρακόδερμο, με πολλά ζευγάρια πόδια και δύο μεγάλα φτερά στη μέση της ράχης, όμοια με της νυχτερίδας». Ο Metalonely δεν πτοείται, καθώς η συντροφιά των αγαπημένων του heavy/power/thrash/death/ black/grind/doom/progressive/speed metal ήχων και το περιοδικό «Metal Hammer» του στέκονται συντροφικά σε τούτες τις δύσκολες... δεκαετίες που διανύει. Οι άθρησκοι ή, αλλιώς, η μη μυημένοι (ως εκ τούτου αδιάφοροι συμπολίτες του) θα πρέπει να πληροφορηθούν πως ο Metalonely, παρά τη σατανική, βλοσυρή και αγριεμένη του όψη, είναι ένας άκακος, ευαίσθητος και σε πολλές των περιπτώσεων φλώρος, που παίζει απλώς έναν κόντρα ρόλο. Δε θα πειράξει κανέναν, δε θα προκαλέσει κανέναν, θα πιει τις μπίρες του ήσυχα και θα ξεράσει σε μια γωνιά το ίδιο ήσυχα. Τα καλοκαίρια ο Metalonely οργώνει όποια συναυλία μέταλ παίζει στην Ελλάδα αλλά και σε βαλκανικά φεστιβάλ, παρακολουθώντας για 100στή φορά τις αγαπημένες του μπάντες.

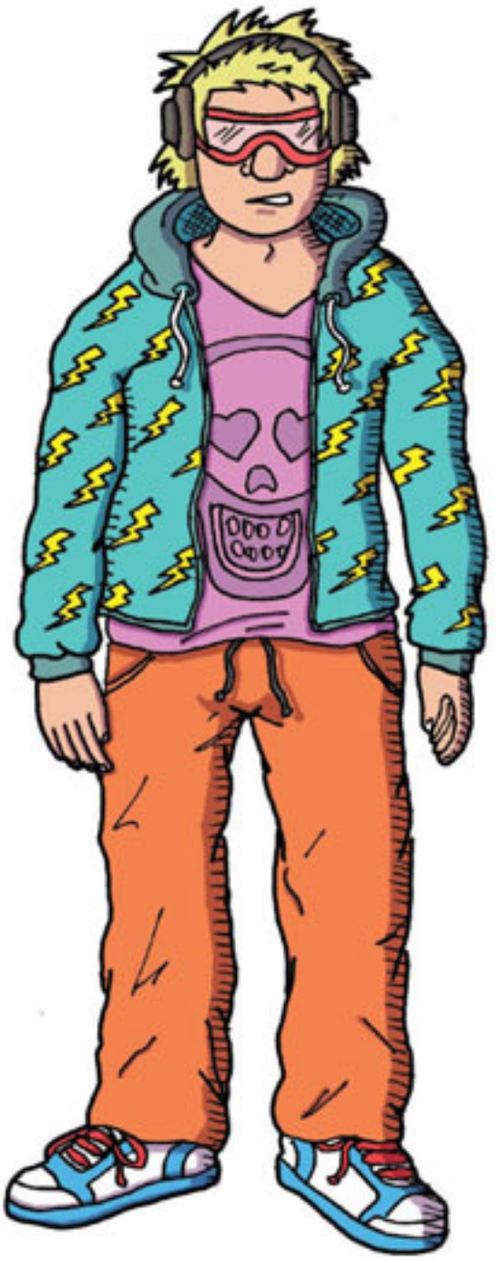
ΧΙΠΣΤΕΡΗΜΕΝΗ

Λάθος κατάλαβες! Ο νεολογισμός δεν προέρχεται ετυμολογικά από τις λέξεις «hipster» και «καθυστερημένη» (θα μπορούσε κάλλιστα), αλλά από τις λέξεις «hipster» και «στερημένη». «Χίπστερ» γιατί αποτελεί προϊόν ενός συνόλου πολλών και ετερόκλητων τιποτένιων, δήθεν και εμετικών στιλ, τα οποία καθορίζονται από το αόρατο χέρι της μόδας και επιβάλλονται ως νέα καταναλωτικά μοντέλα ζωής. Φυσικά, αρνείται τον τίτλο «hipster», όπως αρνούνται οι χρυσαυγίτες τον χαρακτηρισμό «φιλοναζιστής», και νομίζει πως γελοιοποιεί τη μόδα, ενώ την ακολουθεί σαν πιστό σκυλάκι. «Στερημένη», γιατί είναι ανέραστη, ημιμαθής, απολιτίκ και ανίκανη να ζήσει, να μιλήσει, να περπατήσει αυθόρμητα, απαλλαγμένη από την ιδέα ότι όλοι έχουν στραμμένα τα βλέμματα πάνω της. Η μουσική της ταυτότητα είναι απροσδιόριστη, εκτός και αν μπορέσεις να μπολιάσεις μέσα σε έναν μουσικό όρο ό,τι σκατά αποκαλείται «ψαγμένο» στην πιάτσα. Κάνει παρέα μόνο με μουσικούς που τρώνε για πρωινό ambient με πικάντικη post rock και disco experiment, πηγαίνει σε συναυλίες όπου το κοινό απαγορεύεται να ξεπερνάει τα 15 άτομα και ακούει μόνο σταθμούς web radio, ωσότου γίνουν γνωστοί και αρχίσει να τους σνομπάρει κι αυτούς. Σημαία της η διαφορετικότητα, καημός της να καταστεί επιδραστική στους γύρω της και αυτοσκοπός το κυνήγι μιας εφήμερης αναγνωρισιμότητας μέσα από το φαίνεσθαι, μέσα από την τέχνη των άλλων, μέσα σε ένα κοινωνικό περιβάλλον που χαρακτηρίζεται από την αυταρέσκεια και την ευλογία γενιών και στριφογυριστών μουστακιών. Όταν την πείσει κάποιος πως δε ζει στο Γουίλιαμσμπεργκ του Μπρούκλιν και πως μετά το post δεν υπάρχει ζωή, ίσως σε συνοδεύσει για ένα «βρόμικο» σουβλάκι στου Μπάρμπα-Νικόλα.

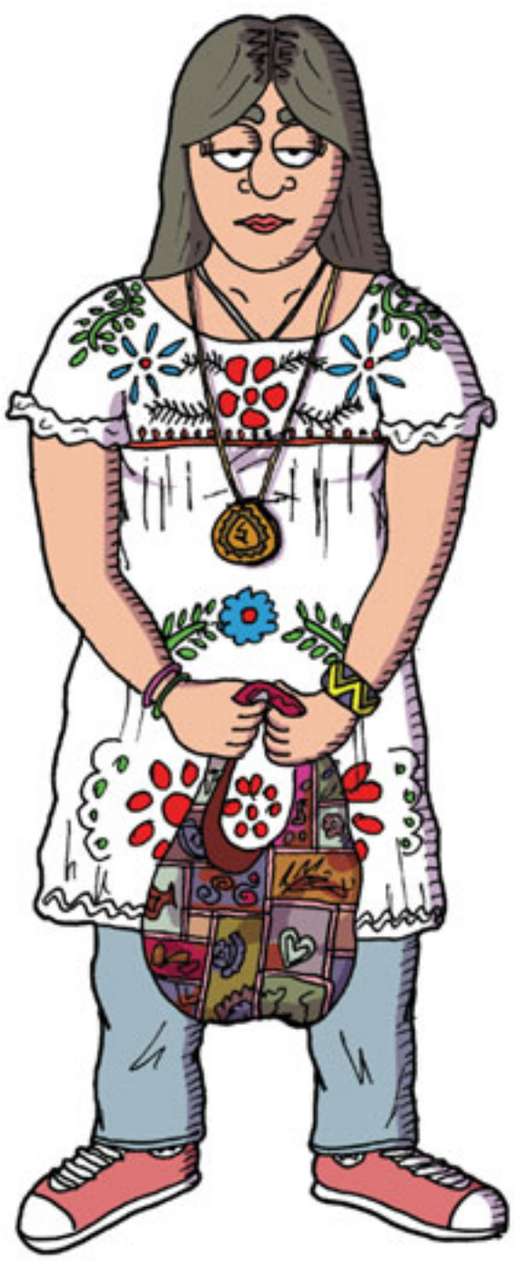
ΧΩΡΙΕΝΤΑΛ

Η οικονομική κρίση, η ακρίβεια και η αναπάντεχη πτώση της ελληνικής μπουζουκοκρατορίας οδήγησαν τη Χωριεντάλ με πόνο ψυχής στην επιλογή εναλλακτικών μορφών θερινής διασκέδασης. Κάπως έτσι ανακάλυψε τα πανηγύρια (ή «πανεήρια») στα χωριά, εκεί όπου μπορεί να ξεδώσει, να εκτονώσει όλη την καταπιεσμένη ενέργεια που συσσώρευε στριμωγμένη στα μπαράκια της Βαλαωρίτου και της Συγγρού. Ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν ξέρουν να διασκεδάζουν και ακούνε μουσικές… «backround»! Που το ποτήρι τους κουνιέται περισσότερο από τον κώλο τους (δεν έχει κι άδικο) και φλερτάρουν μονάχα με τους καθρέφτες. Αν κάποτε η συνηθισμένη ερώτηση της Χωριεντάλ ήταν «Παίζει πάρτι σε κανένα μπιτς μπαρ Χαλκιδική;», «Πάμε για ποτάκι προς αεροδρόμιο;», σήμερα είναι «Ηπειρώτικα ή δημοτικά;», «Γρεβενά ή Κοζάνη;», «Χαρά Βέρρα ή Έφη Θώδη;». Άσε που στα πανηγύρια μπορεί να είναι ο εαυτός της, να ντυθεί απλά και λιτά, μακριά από τουαλέτες και φρου φρου. Να τσακίσει μια εξάδα σουβλάκια, 2-3 κιλά κεμπάπ και να πιει το κρασάκι της υπό το άγρυπνο βλέμμα αγροίκων τσομπανόβλαχων που την ορέγονται σαν λουκούμι πρωτευουσιάνικο, ρωτώντας τους διπλανούς «Τιντούτ;», «Πούθ' είν;», «Το κνάει καλά!». Η Χωριεντάλ παραδίδει ολονύχτια μαθήματα χορού και κάνει επίδειξη ακροβατικών φιγούρων γύρω από τον πλάτανο της πλατείας, πάνω σε διάφορα εν-top-ια hits όπως «Πάννη μου, το μαντήλι σου», «Βασιλικός θα γίνω», «Ιτιά», «Παπαλάμπραινα», «Αντός», «Πώς το τρίβουν το πιπέρι». Αν είναι τυχερή, μπορεί να ευοδωθεί κανένας έρωτας με κάποιον μεγαλοκτηματία, με τον αρχικτηνοτρόφο ή ακόμα και με τον τρελό του χωριού (εφόσον καταναλωθεί η δέουσα ποσότητα κρασιού).

ΧΑΟΥΖΟΒΙΟΛΗΣ

Ο Χαουζοβιόλης ακούει ένας είδος μουσικής που από πολλούς περιγράφεται ως «ζίου ζίου», «μπλινκ μπλινκ» ή «ντάμπαρ ντούμπαρ», ενώ συνοδεύεται και από τη δήλωση «τέτοιες παπαριές γράφω κι εγώ!». Τα ακούσματά του περιλαμβάνουν drum & bass, house, minimal, progressive house, psy-trance, tech house, techno και άλλα εκατοντάδες υποείδη, που ανάθεμα και αν γνωρίζει τις διαφορές τους. Κάγκουρας ολκής, με παντελή έλλειψη μουσικής παιδείας, με ευφράδεια κωφάλαλου, με καψαλισμένο εγκέφαλο και με επίπεδο αντίληψης μαϊμούς που της μαθαίνουν να βρίσκει ομοειδή αντικείμενα σε touch screens. Ο Χαουζοβιόλης καταριέται τη μάνα του που δεν τον γέννησε 10 χρόνια νωρίτερα για να βιώσει τη χρυσή εποχή της rave σκηνής στην Ελλάδα. Τα καλοκαίρια εντοπίζεται σε dj sets σε μπιτσόμπαρα, χώρους συναυλιών, dance festivals και σε οποιοδήποτε άλλο μέρος διασταυρώνονται πολύχρωμες ακτίνες λέιζερ, τσιτσιδώνονται φτιαγμένα γκομενάκια και εκατοντάδες καμένοι παρακολουθούν έναν άλλον καμένο πάνω στη σκηνή να στριφογυρίζει δεκάδες κουμπάκια. True story: Κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '90, δυο Metalonely φίλοι άκουσαν ότι κυκλοφορούν στην πιάτσα κάτι χάπια ονόματι «ecstasy» που τα κουμπώνουν οι Χαουζοβιόληδες και γουστάρουν. Έψαξαν, βρήκαν δύο, ζήτησαν από έναν γνωστό να τους γράψει μια κασέτα με ηλεκτρονική μουσική και την έβαλαν στο κασετόφωνο με την ψευδαίσθηση ότι, μόλις επενεργήσουν τα χάπια, θα σηκωθούν και θα αρχίσουν να χορεύουν rave μέσα στο δωμάτιο. Όταν δε συνέβη κάτι τέτοιο, έψαχναν να βρουν το βαποράκι που τους «κορόιδεψε». Σωστοί;

ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ

Αν εσύ καυχιέσαι που έχεις πάει 1-2 φορές στο Glastonbury ή στο Roskilde, η Μαλαματίνα καυχιέται που έχει δει τον Σωκράτη Μάλαμα 18 φορές ζωντανά, τον Θανάση Παπακωνσταντίνου 13, ενώ δεν έχει χάσει καμία από τις 39 τελευταίες συναυλίες των Πυξ Λαξ πριν διαλυθούν για λίγες ημέρες. Ευαίσθητη, λεπτή και ποιητική φύση, η Μαλαματίνα νιώθει την κάθε νότα, την κάθε λέξη, τον κάθε αναστεναγμό του τραγουδοποιού. Αγκάθι, βάλσαμο και στριγκλιά μαζί στη ρομαντική ψυχή της. Μια ψυχή μονίμως ερωτευμένη, ανεξάρτητα εάν έχει να την αγγίξει άντρας από την Ε' Δημοτικού (τότε, στις κούνιες της παιδικής χαράς) και μονίμως μελαγχολική για την ξεχασμένη της ζωή που δε βρήκε σκαμνί να κάτσει, τσιγάρο για να ανάψει κι αέρα ν' απλωθεί. Το βάσανο της αγαμίας, ο εύθραυστος ψυχικός κόσμος και η κοινωνική ευαισθησία ώθησαν τη Μαλαματίνα γρήγορα να ενταχθεί σε αριστερές νεολαίες που τη βοήθησαν να ριζοσπαστικοποιηθεί αξιώνοντας έναν καλύτερο κόσμο, αλλά και να κοινωνικοποιηθεί αξιώνοντας ένα καλύτερο σεξουαλικά μέλλον. Το καλοκαίρι θα τη βρεις σε όλα τα αντιρατσιστικά, αριστερά, αριστερίστικα φεστιβάλ να πίνει μπίρες και να σιγοψιθυρίζει τους στίχους του Μαχαιρίτσα, του Πασχαλίδη, του Λέκκα, του Θηβαίου και λοιπών προοδευτικών καλλιτεχνών με occupied seats στα Φεστιβάλ της ΚΝΕ. Ο μεγάλος καημός της Μαλαματίνας, όπως και αυτός του Χαουζοβιόλη, είναι που δε γεννήθηκε 10 χρόνια πριν. Να προλάβει την εποχή της «Μανίνας» και της «Σούπερ Κατερίνας» και να κοσμήσει όλους τους τοίχους του δωματίου της με τη φάτσα του Φίλιππου -Μόνα Ξιάμου Όλα- Πλιάτσικα από στιγμιότυπα τελευταίων συναυλιών.

ΣΙΝΙΟΡΙΤΑ

«Don't treat me like a God, treat me like a dog, I'll come home to you. I'm addicted to you, you're my love, my senorita». Μην ξεράσεις ακόμα, μισό λεπτό να φέρω τον κουβά. Αν η Μαλαματίνα είδε 39 φορές τους Πυξ Λαξ και ο Metaloner 100 φορές τους Iron Maiden, η Σινιορίτα έχει δει live τον Τιμ Μπουθ περισσότερες φορές από ό,τι τον έχει δει η γυναίκα του γυμνό στο κρεβάτι. Και όχι μόνο! Τον Νικ Κέιβ, τον Moby, τους Puressence, τους Archive, τους Placebo, τους Madrugada (υπάρχουν σοβαρές υποψίες ακόμα και για το έγκλημα των Scorpions)! Ας ανοίξουμε τα χαρτιά μας! Ας μην κρυβόμαστε! Μισούμε τη Σινιορίτα (περισσότερο και από τη Χιπστερημένη), γιατί ευθύνεται για το κακό μαύρο χάλι των συναυλιακών δρώμενων στην Ελλάδα! Ας τη σταματήσει κάποιος αμέσως, πριν να είναι πολύ αργά. Δεν προτείνω να τη σκοτώσει, ας την αφήσει παράλυτη έστω. Να την ενημερώσει πως υπάρχουν κι άλλες μπάντες πέρα από τους πεθαμένους που ακούει και να της πει πως, όταν εμείς χτίζαμε Παρθενώνες, οι άλλοι έτρωγαν βελανίδια, αλλά σήμερα, που εμείς βλέπουμε μπάντες ένα στάδιο πριν τη συνταξιοδότηση, η Ευρώπη βλέπει φεστιβάλ με φρέσκα αρ** ίδια, όχι σταφιδιασμένα γερόντια και μπάντες που μεγαλούργησαν στα 90s. Η Σινιορίτα ανήκει στην κατηγορία εκείνων των ψευτοαλτέρνατιβ που κρεμιούνται από 3-4 μπάντες (τις οποίες ακολουθούν μέχρι τα βαθιά γηρατειά), ακούν Rock Radio, συχνάζουν στη Συγγρού, πηγαίνουν ένα Rockwave τον χρόνο και, ουπς, έγιναν rock. Nothing more, nothing less. Mission accomplished!

σαγιονάρα
beach bar

ΝΕΑ ΠΛΑΓΙΑ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

κιν.: 6977 714 412
e-mail: triple@otenet.gr

STREAM-ING

Ροή πληροφορίας εικόνας, και food for thought για τον Ιούνιο. Των Δημήτρη Καραθάνου, Δημήτρη Αθανασιάδη, Βάγιας Ματζάρογλου

Miranda Kerr: Κάτι τρέχει αυτό το καλο-kerr-ι

Το καραμελωμένο κορίτσι του μόντελινγκ που νυμφεύθηκε ο ηθοποιός Ορλάντο Μπλουμ περπατά στα 29 της στην πρώτη γραμμή της πασαρέλας, σκηνοθετήθηκε στο βιντεοκλίπ «Number One» των Kanye West και Pharell, πρωταγωνιστεί στη 3D καμπάνια της Reebok για τη νέα της αθλητική κολεξιόν «Easytone». Μιράντα Κερ, όπως καιρός να παρακολουθείς τη συμμετοχή της Αυστραλής που φωτογράφισε το 2010 ο Τέρι Ρίτσαρντσον για το ετήσιο ημερολόγιο αισθητικής Pirelli. Μιράντα Κερ, η γυναίκα που στόλισε γυμνή το χριστουγεννιάτικο δένδρο του περιοδικού «Rolling Stone» και έσπασε τα ταμπού ποζάροντας έγκυος για τη «Vogue». Γιατί ο fashion κόσμος της Victoria's Secret της εμπιστεύθηκε να λανσάρει το 2,5 εκατομμυρίων δολαρίων wonder-bra κόσμημα; Αν πιστέψουμε τον ραψωδό του celebrity photoshooting Ράσελ Τζόουνς, «επειδή μπορεί να δείχνει το κορίτσι της διπλανής πόρτας όντας απίστευτα όμορφη, και δεν είναι πλίθια». Μιράντα Κερ, γιατί, αν πιστέψουμε όσα βλέπουν τα μάτια μας, αυτό το καλοkerri της ανήκει.

mirandakerr.com

Κώστας Γιάτσος

Νίκος Ταχμαχζίδης

Κωνσταντίνα Μαραγκού

Ζαφειρώ Γεωργιάδου

Δια / θέσεις: Αλήθεια ή ψέματα;

Δύο ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής από τους φοιτητές της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ χρωματίζουν με αποκαλυπτική διάθεση το άνυδρο καλοκαίρι. Η γκαλερί Vlassis σε συνεργασία με την γκαλερί Tettix φιλοξενούν τις 20 συμμετοχές των φοιτητών του Β' Εργαστηρίου του τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών που αναζητούν τα όρια ανάμεσα στο ψέμα και την αλήθεια. Παραμορφωμένες και σκυθρωπές μορφές, αποξενωμένα περιβάλλοντα που εκφράζουν την υπαρξιακή μοναξιά αλλά και αισιόδοξες εικαστικές δηλώσεις που παρενέβησαν με αισιοδοξία στην γκρίζα περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Στοχεύοντας στην ουσία ενός διαλόγου μεταξύ δημιουργών και θεατών, οι «Δια / θέσεις» αναζητούν τα όρια μεταξύ ψέματος και αλήθειας σε μια εποχή που όλα δείχνουν δυσδιάκριτα και πλασματικά, από τα προεκλογικά σποτ έως το αίσθημα ανασφάλειας που κυριαρχεί. Από την αναπαράσταση και τη μίμηση της πραγματικότητας στη χρήση των υλικών και των μέσων, από τα ακαδημαϊκά έδρανα του ΑΠΘ στο κέντρο και στα Λαδάδικα της Θεσσαλονίκης, όπου μπορείς να διερευνήσεις τις «Δια / θέσεις» αυτοπροσώπως. Υπό την επιμέλεια των διδασκόντων Κυριάκου Μορταράκου και Δημήτρη Ζουρούδη, μια άλλη, νέα και γενναία Θεσσαλονίκη προβληματίζει και προβληματίζεται, δρα και αντιδρά χωρίς βερμπαλισμούς και freddo αλλά με ταλέντο.

Δια / θέσεις
Διοργάνωση: **Κυριάκος Μορταράκος**
Οργάνωση και επιμέλεια εκθέσεων:
Κωνσταντίνα Μαραγκού
Δευτέρα έως Παρασκευή: **17.00 - 20.00**
Σάββατο: **11.00 - 14.00**
Διάρκεια έως 30 Ιουνίου
Gallery Tettix (Διαλέττη 3) και **Gallery Art Vlassis**
(Βεροίας 6, Άνω Λαδάδικα)

Γιώργος Μαβριδόγλου

χελώνα beachbar
παραλία Κύψας

01/7
Summer Madness
Dj.s Demis S. & Greg (Up'n'Loud)
07/7
Dj.Wicked - Funk/Soul/Cumbia
08/7
Electronic Beach
Andreas "Kabelsalat" Patsis
14/7
Ocean Of Love Festival
Nikos Diamantopoulos / Elias Tzikas
James Solid / 9 West / James Ikon
Jollify / M.Phantasy / Paul Anthonee
15/7
Dj.Chris Ex - Cumbia/Brasil/Funk
21/7
Dj.Chris Ex - Cumbia/Brasil/Funk
22/7
The Speakeasies Swing band Live
Dj.The Robbed
28/7
Dj.Chris Ex - Cumbia/Brasil/Funk
29/7
Dj.Wicked - Funk/Soul/Cumbia

kypsa beach | kassandria
facebook.com/Chelona.Beach.Bar
tel.: 6937 755525

Φωτογραφία Μέρση Τζιμοπούλου, Άρτεμις Σοφίτση

Χρήστος Νικολόπουλος: Χ επαφής

Γιατί «Χ επαφής»; Γιατί τα πράγματα στη ζωή πρέπει να γίνονται «Χ επαφής», με την έννοια της αλήθειας, της ουσίας, της «εγγύτητας». Η ίδια η ζωή πρέπει να βιώνεται «Χ επαφής», για να είναι όμορφη.

Αυτό σημαίνει ότι το βιβλίο είναι βιωματικό; Όχι. Είναι προϊόν μυθοπλασίας. Μιας μυθοπλασίας όμως που επίσης πρέπει να την προσεγγίσεις «Χ επαφής», να μπεις δηλαδή ουσιαστικά στον κόσμο και στη ζωή των ηρώων σου, για να μπορεί το αποτέλεσμα να έχει δυναμική. Προφανώς και υπάρχουν κάποια στοιχεία δανεισμένα από τη ζωή, ορισμένες λεπτομέρειες, αλλά αυτό δεν το καθιστά βιωματικό ή αυτοβιογραφικό.

Το «Χ επαφής» συνδέεται ίσως με τον τίτλο της προηγούμενης συλλογής διηγημάτων σου, των «Πυροβολισμών»; Ενώ εκ πρώτης όψεως ο τίτλος παραπέμπει στους «Πυροβολισμούς», δημιουργώντας ίσως την υποψία για μια αντίστοιχη σύλληψη-θεματολογία, στην πραγματικότητα το ένα βιβλίο δεν έχει καμία σχέση με το άλλο.

Στους «Πυροβολισμούς», το κοινό στοιχείο των διηγημάτων ήταν ένας πυροβολισμός, πραγματικός ή συμβολικός. Στο «Χ επαφής», υπάρχει κάτι κοινό στα 9 διηγήματα; Πέρα από τη βασική και αδιόρατη σε πρώτο επίπεδο λεπτομέρεια-σύνδεση που αποκαλύπτεται στο τέλος, το κοινό των διηγημάτων είναι η «διάρκεια» και η ροή του χρόνου. Σε κάθε διήγημα, συναντάμε τον ήρωα για ένα βράδυ. Παρακολουθούμε τη ζωή του μέσα από το πρίσμα αυτού του βραδιού. Ταυτόχρονα, ακολουθείται μια χρονολογική σειρά στα διηγήματα, που σημαίνει ότι το πρώτο διαδραματίζεται ένα βράδυ του Γενάρη, το δεύτερο ένα βράδυ του Φλεβάρη κ.ο.κ.

Γιατί επέλεξες αυτή την ακολουθία των μηνών ως συνδετικό κρίκο; Γιατί η βάση των εννιά μηνών αφενός δημιουργεί μια αίσθηση συνέχειας, παρά το ανεξάρτητο των ιστοριών, αφετέρου αποτελεί τη βάση, την αφετηρία της ίδιας της ζωής, μέσα από τη διαδικασία της κύησης.

Κάποιες από τις ιστορίες σου έχουν έντονο το στοιχείο της εξέλιξης, ενώ άλλες είναι λιγότερο «εξελικτικές» και αποτελούν περισσότερο σκιαγράφηση-παρουσίαση χαρακτήρων. Γιατί; Έτσι δεν είναι και η ίδια η ζωή; Άλλοτε πιο έντονη, άλλοτε λιγότερο. Οι ήρωες των ιστοριών είναι κανονικοί, καθημερινοί άνθρωποι. Δε θα μπορούσαν να διαφέρουν από εμάς. Οπότε, σε άλλες ιστορίες παρακολουθούμε κατά τη διάρκεια του βραδιού μια πιο γρήγορη δράση, σε άλλες μια πιο «στατική» καταγραφή του πλαισίου στο οποίο αυτό το βράδυ ζει ο ήρωας.

Στις ιστορίες σου, ο ήρωας μοιάζει στο τέλος να «λυτρώνεται». Αιφνιδιαστικά κάποιες φορές, καταταλαγμένα και σε βάθος χρόνου σε άλλες. Να υποθέσω ότι αυτή είναι δική σου ανάγκη να μην αφήνεις «εκκρεμότητες»; Νομίζω πως ναι. Και έχει να κάνει με μια ανάγκη μου να κλείνουν οι κύκλοι, όταν έρχεται η ώρα, όταν υπάρχει λόγος. Και να κλείνουν ξεκάθαρα. Όχι θολά ή διφορούμενα ή με ημίμετρα. Ξεκάθαρα. Γιατί αυτό το «ξεκάθαρο» του τέλους είναι που του δίνει λυτρωτικό χαρακτήρα. Όχι μόνο στη μυθοπλασία, και στη ζωή.

Το βιβλίο του Χρήστου Νικολόπουλου «Χ επαφής» κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Σοκόλη-Κουλεδάκη.

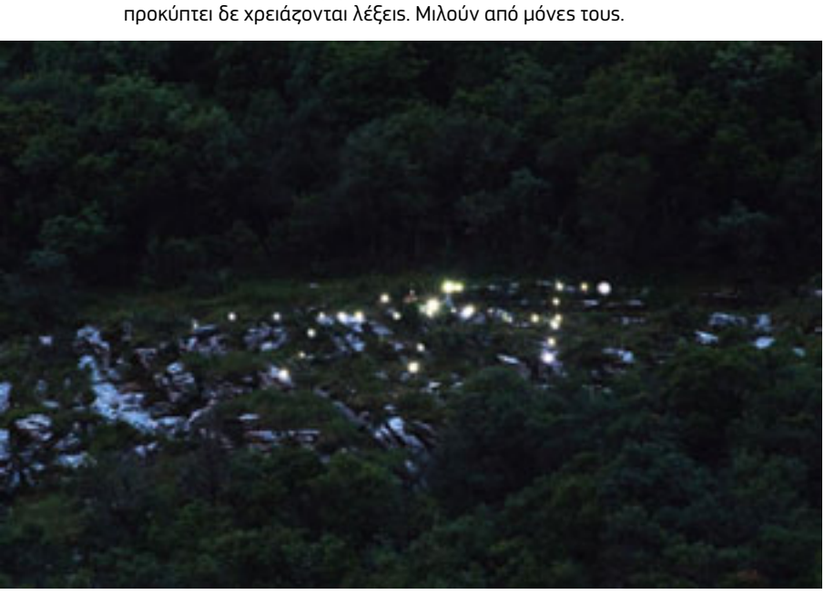

Φωτογραφία Δήμητρα Σαμαρά

Αστερισμοί Βραχογραφιών: Land art στους Φιλίππους

Ένα καλλιτεχνικό κίνημα που ξεκίνησε στα 60s και συνεχίζει με τη μορφή της οικολογικής τέχνης να εντυπωσιάζει διατηρώντας ως άξονα αναφοράς τη φύση και τα πρωτόγονα στοιχεία της. Οι «Αστερισμοί Βραχογραφιών» είναι ένα νυχτερινό έργο της τέχνης της Γης (land art) με σύγχρονες μεθόδους και υλικά που παραπέμπουν στην πρώιμη εικαστική εποχή. Πώς προέκυψε; Το 2010 το ερευνητικό πρόγραμμα στους Φιλίππους για τη μελέτη των προϊστορικών βραχογραφιών, στο οποίο συμμετείχαν το πανεπιστήμιο Tras-os-Montes e AltoDouro, το Κέντρο Γεωεπιστημών του Πανεπιστημίου Coimbra και η Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, γέννησε την ιδέα. Η εικαστικός Κατερίνα Κότσαλα σε συνεργασία με τον υποψήφιο διδάκτορα Αρχαιολογίας και Προϊστορικής Τέχνης Γιώργο Ηλιάδη επιμελήθηκαν την αποτύπωσή της. Ο συνδυασμός φωτισμού και τοπίου και η ενοποίησή του με το φυσικό περιβάλλον, η ανάδειξη των πρώιμων απεικονίσεων μέσα από τις σύγχρονες παρεμβάσεις των καλλιτεχνών και η εικόνα που προκύπτει δε χρειάζονται λέξεις. Μιλούν από μόνες τους.

Puma: Bolt Lite

Σπριντάρει το φετινό καλοκαίρι, είναι ολυμπιακής και υψηλής lifestyle κλάσης και, γιατί όχι; μπορείς να το φοράς και να αισθάνεσαι cool σαν τον Usain Bolt. Τα νέα Puma Bolt Lite είναι εμπνευσμένα από τον «ταχύτερο άνθρωπο στον κόσμο», τον καλύτερο αθλητή του 21ου αιώνα, τον τζαμαϊκανό παγκόσμιο recordman. Επομένως, αγαπούν το στιλ, το cool και τον edgy χαρακτήρα του, συνδυάζοντάς το ιδανικά με το αυθεντικό design της Puma. Σε πολλά και διαφορετικά χρώματα και σχέδια, είτε σε χαμηλό είτε και σε μποτάκι, το νέο Puma θα δώσει χαρακτήρα και στιλ στην καλοκαιρινή σου γκαρνταρόμπα. Πέρα από την αισθητική και design του διάσταση, σε επίπεδο τεχνολογίας το Puma Bolt Lite καταρρίπτει τα ρεκόρ διαθέτοντας ένα απόλυτα δικό του χαρακτηριστικό γνώρισμα: μηδαμινό βάρος. Με το χαμηλό παπούτσι να ζυγίζει μόλις 144 γραμμάρια και το μποτάκι 176, προσφέρει απίστευτη άνεση και επιτρέπει στο πόδι να «αναπνέει» ανεξαρτήτως θερμοκρασιών. Σούπερ σταρ των δρόμων!

T: 210 2711 721
puma.com

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟ αγάπη μου: Ονειρεύτηκα τη Χαβάη

Η οδός Ολύμπου τη νύχτα, καθώς την ατενίζεις καθήμενος στα τραπεζάκια του «ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟ αγάπη μου»: δροσιά, δέντρα, ησυχία, χαμηλόφωνες συζητήσεις και εξαιρετικές κοκτέιλ γεύσεις. Με κόνσεπτ Cocktail Five-0, ο κύριος Φρειδερίκος, ο σκύλος που δάνεισε το όνομά του στο στέκι της Αρχαίας Αγοράς, κερνά παγωμένες γεύσεις σε τιμές ασυναγώνιστες. Κοινώς, είτε παραγγείλεις μαργαρίτα είτε ντάκιρι είτε πίνα κολάδα, 5 ευρώ θα σου τα χρεώσει ο καλόκαρδος Φρειδερίκος. Κάθε βράδυ μετά τις 10, αν το κέντρο σου φαίνεται πολύβουο, πιάσε θέση εδώ που έχει άλλη αύρα και άλλη κουλτούρα. Παγωμένα τσάγια για όσους απέχουν από το αλκοόλ, αλλά και βαρελίσιες μπίρες στα 2,5 ευρώ, ποτά στα 4,5, και ορίστε μια εναλλακτική εκδοχή του θεσσαλονικιώτικου θέρους. Θα σε δω εκεί!

Ολύμπου 87 (περιοχή Αρχαίας Αγοράς), T: 2310 238 532

Breaking Bad: Άσε το κακό να μπει

Πρόκειται για το απλούστερο των σεναρίων: ανυπόφορα βαρετός μεσήλικας καθηγητής χημείας στο Αλμπουκέρκι μαθαίνει ότι πεθαίνει από καρκίνο και, στην προσπάθειά του να αποκαταστήσει την οικογένειά του προτού καταλήξει, μετατρέπεται στον πιο διαβόητο σεφ κρυσταλλικής μεθαμφεταμίνης του Νέου Μεξικού. Στη σταδιακή μετάλλαξη του Γουόλτερ Γουάιτ σε Σημαδεμένο του Ρίο Γκράντε συνδράμει ο νεαρός Τζέσι Πίνκμαν, χαμηλόβαθμο βαποράκι, ο οποίος παρέχει στον Γουόλτερ εργαστηριακές υποδομές και πρόσβαση στον τοπικό υπόκοσμο. Ενώ η σχέση τους περνά από σαράντα κύματα και σταδιακά καλλιεργείται μεταξύ τους μια δυναμική πατέρα-γιου, δασκάλου-μαθητή, το ευκταίο υποθετικό σενάριο του Γουόλτερ «I cook, you sell» καταρρέει υπό τις επιταγές της αγοράς της ντόπας, καθώς προκύπτει πως το crystal meth του καρκινοπαθή χημικού είναι το πιο περιζήτητο στις δύο πλευρές των συνόρων ΗΠΑ - Μεξικού. Ξαφνικά, θέματα όπως η διανομή, η τοποθέτηση του προϊόντος και ο υποσκελισμός του ανταγωνισμού εξελίσσονται σε καθημερινά ζητήματα για τους φερέλπιδες ναρκοεμπόρους που αφήνουν στο διάβα τους πακτωλούς δολαρίων και σωρούς πτωμάτων, ενώ το υπαρξιακό πείραμα του Γουόλτερ ολοκληρώνεται με την υιοθέτηση της περσόνας του «Χάισενμπεργκ». Όπου, ο φοβισμένος θνήσκων ανθρωπάκος εθίζεται στον κίνδυνο, φλερτάρει σφοδρά με το ρίσκο και ανδρώνεται σαν νονός που διαπραγματεύεται με το τζετ σετ της λατινοαμερικάνικης μαφίας, ντυμένος με στενά ρούχα και πλατύγυρο μαύρο παναμά. Όλη η δραματουργία του «Breaking Bad» εκπορεύεται από το πιο αναμασημένο των αφηγηματικών κλισέ, την κλασική ιστορία του δόκτορος Τζέκιλ και κυρίου Χάιντ, σε μια εκδοχή όμως που θα γέμιζε σαρδόνια χαρά τον Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον. Καμία τύψη δε σκιάζει τον έμπορο μεθαμφεταμίνης, καθόλου δε διστάζει να καταπνίξει στο αίμα την όποια απόπειρα αποκάλυψής του, σε αυτή τη σειρά που κέρδισε έξι Emmy και χάρισε δύο βραβεύσεις στον πρωταγωνιστή της. Οι κυνικές εσωτερικές προεκτάσεις των ηρώων καμουφλάρονται από το σπαρταριστό χιούμορ ενός σύμπαντος ξεσηκωμένου με τον καλύτερο τρόπο από τις ταινίες των αδελφών Κοέν. Ο πέμπτος και τελευταίος κύκλος ξεκινά στις 15 Ιουλίου.

youtube.com / breaking bad season 5 trailer

Stella McCartney: Ολυμπιακή κοπτοραπτική

Τα μάτια ενός πλανήτη θα είναι στραμμένα αυτόν τον Αύγουστο στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου και η union jack σήμανση αναμένεται να έχει την τιμητική της στα στάδια, στους δρόμους, στις εικόνες που θα κάνουν τον γύρο του κόσμου. Η Stella McCartney, σχεδιάζοντας σε συνεργασία με την adidas τις στολές που θα φορέσει η αθλητική αντιπροσωπεία της Μεγάλης Βρετανίας στη διοργάνωση, είχε έμπνευση. Τι και αν δέχθηκε αρχικά τα κιτς σχόλια «ρε παιδιά, πού είναι η σημαία μας;», που μερίδα του λαϊκού βρετανικού Τύπου φιλοξένησε, όσο οι μέρες μετρούν αντίστροφα για την τελετή έναρξης, όλοι τείνουν στη διαπίστωση πως πρόκειται για μια sport chic αντίληψη που, εκτός από τα τερέν ή τα γυμναστήρια, θα «φορεθεί» και σε πιο κοσμικές περιπτώσεις. Η 41χρονη σχεδιάστρια μόδας, που έχει αναλάβει στο παρελθόν, εκτός από το νυφικό της Madonna, όταν αυτή παντρεύτηκε τον Γκάι Ρίτσι, μια σειρά διατεταγμένων celebrity υπηρεσιών, δε χρειάζεται να «απολογείται» για το γεγονός πως ο πατέρας της υπήρξε ένας Beatle. Το ταλέντο και τα fashion design πεπραγμένα της επιβεβαιώνουν πως θα μπορούσε να τα καταφέρει και με άλλο επώνυμο.

stellamccartney.eu

Sugahspank & MC Yinka Ft. Alex Retsis: Greece is for soul lovers

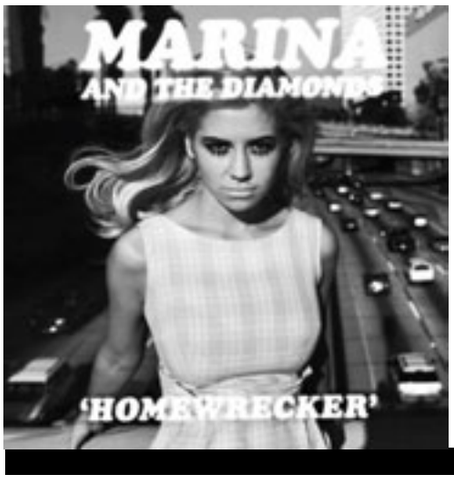
Άραγε χρειάζονται συστάσεις για αυτή τη συνεργασία; Η Sugahspank!, πειραματιζόμενη από τα 14 της με ετερόκλητα μουσικά είδη, έχει ανέβει στις σκηνές δεκάδων μουσικών χώρων και φεστιβάλ, έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως οι Palov & Mishkin αλλά και μικρόφωνα όπως ο Εισβολέας, μας έχει χαρίσει την υπέροχη φωνή της με τις πιο πειστικές ερμηνείες, είναι η Ελληνίδα Σάρον Τζόουνς με ολίγη από πιτσιρίκα Τίνα Τάρνερ. Ο Mc Yinka με τους αιχμηρούς στίχους και τις hip hop καταβολές έχει δώσει το στίγμα του μέσα από μπάντες, πάρτι και dj sets ενσωματώνοντας στοιχεία από funk, reggae αλλά και drum 'n' bass ακούσματα. Αυτό το καλοκαίρι ενώνουν τις δυνάμεις τους και υπόσχονται άκρως δυναμικές νύχτες. Πλαισιωμένοι στα laptop beats και στο live manipulation από τον ηγήτορα Αλέξη Ρέτση (Qebo, VGO, Modular Expansion), το δυναμικό τρίο, που έρχεται από τις αθηναϊκές γειτονιές, υπόσχεται τα πιο funky sets του φετινού θέρους. Ένα μείγμα από προσωπικές και διασκευασμένες επιτυχίες, εκρηκτική live performance και ένα back to basics set που φιλτράρει hip hop, soul, breaks και reggae υμνωδίες. Μια συνεργασία που ήδη από τις πρώτες της εμφανίσεις στην Αθήνα, στο «Floral» και το «Εν Αιθρία», έχει γίνει θέμα συζήτησης από στόμα σε στόμα. Το πάρτι άρχισε, η περιοδεία βρίσκεται σε εξέλιξη, οι ημερομηνίες είναι ανοιχτές, καλεσμένοι είμαστε όλοι, ψάξτε και ψαχτείτε στα συμμαχικά links.

modularexpansion.com

Ιππής: Στ' άλογα, στ' άλογα!

Το διαχρονικό αριστοφανικό χιούμορ, η πολιτική και οι πολιτικοί σε μια δραματικά επίκαιρη κωμωδία. Η παράσταση «Ιππής» περιοδεύει αυτό το καλοκαίρι και οι θεατρόφιλοι έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν τη σάτιρα στα καλύτερά της. Ο Πέτρος Φιλιππίδης υποδύεται τον Αλλαντοπώλη, ο Γιάννης Ζουγανέλης ερμηνεύει τον Παφλαγόνα, η ξεκαρδιστική και πολιτικοποιημένη ματιά του Αριστοφάνη σκηνοθετείται και μεταφράζεται από τον Σταμάτη Φασουλή. Οι «Ιππής», μια από τις πιο μαχητικές και καυστικές κωμωδίες της αρχαιότητας που απέσπασε το 424 π.Χ. το πρώτο βραβείο στα Λήναια, παρουσιάζονται αυτό το καλοκαίρι από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και το Θέατρο Ακροπόλ. Μια ζοφερή πραγματικότητα που υπενθυμίζει το μεγαλείο της σκέψης και της γραφής του συγκεκριμένου έργου. Πόσο άγνωστες μας είναι άραγε έννοιες και πρακτικές όπως φαύλο πολιτικό σύστημα, λαϊκισμός, δημαγωγία, ρουσφέτια και μικροκομματικά συμφέροντα; Σε ποιο βαθμό διαφέρει η σημερινή κατάσταση με εκείνη της αρχαιότητας; Πραγματοποιώντας την πρεμιέρα τους στις 4 Ιουλίου στο Θέατρο Δάσους της Θεσσαλονίκης και ανεβαίνοντας στις 20 και 21 Ιουλίου στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου, οι «Ιππής» μας καλούν να γίνουμε αναβάτες στην ενδιαφέρουσα διαδρομή της παράστασης που στηλίτευσε όσο ελάχιστες τα κακώς κείμενα της δημόσιας ζωής. Δυο μεγάλοι ηθοποιοί που συναντιούνται για πρώτη φορά στο θέατρο του Πολυκλείτου, οι στίχοι της Λίνας Νικολακοπούλου σε αρκετά τραγούδια, η μουσική του Γιώργου Χριστιανάκη, ο εντυπωσιακός χορός των Ιππέων που καθορίζει την έκβαση του έργου σε ένα ενδιαφέρον εγχείρημα-πρόκληση για να ξεπεζέψουμε από την καθημερινότητά μας και να διδαχτούμε περισσότερα για αυτή.

Marina and the Diamonds: Take it from the Greek

Πόζα εξωφύλλου που παραπέμπει στη Λόρα Πάλμερ του «Twin Peaks». Τίτλοι-αναφορές σε κινηματογραφικά στάνταρ («Valley of the Dolls», «Fear and Loathing»). Βίντεο εμπνευσμένα από το «Mullholand Drive» και το «Παρίσι, Τέξας». Τσιγάρα, μοτέλ, αυτοκινητόδρομοι, φοίνικες, ξανθές περούκες, μιλκ σέικ, παστέλ φορέματα, μακριές βλεφαρίδες, στιλιζάρισμα προσηλωμένο στα 50s, η ελκτική δύναμη του αμερικάνικου ονείρου τείνει το χέρι στο κορίτσι από την Ουαλία με την ελληνική καταγωγή που τόσο θαυμασμό είχε ξεσηκώσει με το ντεμπούτο «The Family Jewels» το 2010. Υποστηρίζεται η θεματικά σφριγηλή εικόνα από ένα εξίσου μεστό εννοιολογικά άλμπουμ; διερωτάστε τώρα. Ούτε στο παραμικρό, σας βεβαιώνουμε. Η όλη ιδέα του κόνσεπτ στην ποπ είναι, άλλωστε, απαρχαιωμένη. Μπορεί κανείς να υποκριθεί ό,τι του αρέσει, αν το υποστυλώσει με τα κατάλληλα οπτικά υλικά. Η Μαρίνα Λαμπρινή - Διαμάντη αρέσκεται να συμπεριλαμβάνει στις επιρροές της την Blondie, την Kate Bush, την PJ Harvey, την Britney Spears και τη Madonna, αλλά οι δύο τελευταίες αποτελούν τις μοναδικές ρεαλιστικές παραπομπές στο νέο της άλμπουμ «Electra Heart». Αυτός είναι ο ήχος του αμερικάνικου ραδιοφωνικού mainstream και, στην προσπάθειά της να αναρριχηθεί στα εμπορικότερα υψίπεδά του, η Marina αναμετράται με τις ίδιες κορυφές που σκαρφαλώνουν η Lana del Rey και η Katy Perry, η Lady Gaga και η Lykke Li. Πειράζει; Θα μας πείτε. Καθόλου. Ψοφάμε για πανηγυρική ηλεκτροπόη εμείς εδώ πέρα.

youtube.com / marina and the diamonds - primadonna

Diablo III: Το Κακό τρίτωσε

Κάθε γενιά έχει τους ήρωές της. Κάποτε ήταν τα ηρωικά Ελληνόπουλα Γιώργος Θαλάσσης, Κατερίνα και «Σπίθας». Οι πάπιες του Walt Disney, τα σκίτσα του Goscinny, οι υπερήρωες της Marvel και της DC, τα καρτούν της TV που έγιναν κούκλες, οι κινηματογραφικοί πρωταγωνιστές των σίριαλ και του Χόλιγουντ, οι αθλητές των ρεκόρ, οι μουσικοί των πόστερ, οι αγωνιστές των δρόμων, οι θεωρητικοί ταγοί της διανόησης. Η ζωή πάντως έφερε και τον υδραυλικό Super Mario της Nintendo, τον σκαντζόχοιρο Sonic της Sega, sad but true, προσθέστε και τους Power Rangers. Για τα 25 εκατομμύρια ανθρώπων που κατέχουν μια αυθεντική κόπια των παιχνιδιών Diablo, η επιστροφή αυτού του παιχνιδιού, δώδεκα χρόνια μετά την τελευταία φορά, λέει πολλά. Οι «βλαμμένοι» παίχτες των role playing games, οι αναγνώστες της φανταστικής λογοτεχνίας και όσοι έχουν ξημερωθεί στο σπιτικό desktop ή σε κάποιο net cafe στέλνοντας με το ποντίκι ξόρκια λύγισαν τους servers από τις πρώτες ώρες κυκλοφορίας του «Diablo III». Οι μίρλες αποφάνθηκαν πως, αν το παιχνίδι είχε άλλο όνομα, δε θα είχε καμία τύχη, τα old school γραφικά και το εθιστικό πλην γνώριμο gameplay, βλέπετε. Σαν να λες δηλαδή πως οι AC/DC δεν πειραματίζονται στους δίσκους τους. 15 ώρες χορταστικού dungeon crawling στο single player τμήμα του, διασκεδαστικό και εύχρηστο co-op μέχρι 4 άτομα, καλοφτιαγμένα επίπεδα δυσκολίας και skill system που δεν εκνευρίζουν. Καλοκαίρι είναι, μπορείς να αράξεις και να βαράς spells αντιμετωπίζοντας το Κακό στην Tristram και προσπαθώντας να βγάλεις άκρη γιατί, διάολε, δεν επαληθεύθηκε η συντέλεια του κόσμου. Αν τα καταφέρεις, βγαίνεις και για κοκτέιλ, αφού «η κόλαση είναι οι άλλοι».

diablo3.com

Nicole Krauss: Όταν όλα καταρρέουν

«Υποθέτω ότι με αυτό ακριβώς πάλευα πιο συχνά στη ζωή μου ως συγγραφέας, με κάποιου είδους εντροπία του ενδιαφέροντος ή εξασθένηση της θέλησης, με τόση συνέπεια που στην πραγματικότητα μετά βίας το αντιλαμβανόμουν - την ελκτική δύναμη που με παρέσυρε να υποκύψω στη σιωπή». Υπάρχουν αρκετοί τρόποι για να διαβάσεις το «Όταν όλα καταρρέουν», το μυθιστόρημα της Αμερικανίδας Nicole Krauss που διεκδίκησε βραβεία μεγάλου πρεστίζ πέρυσι και μεταφράστηκε σε 35 χώρες. Σαν μια σπονδυλωτή ιστορία τεσσάρων χαρακτήρων που διαφεύγουν ο ένας του άλλου ώσπου να επέλθει μια τέλεια αναμεταξύ τους ένωση. Σαν ξεχωριστές βαριάντες ενός θέματος που μελοποιεί το ανθρώπινο δράμα από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι το σήμερα. Σαν τις γεωγραφικές βινιέτες ενός άτλαντα που συνενώνει την Ουγγαρία με την Αγγλία, τη Χιλή, τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και τη Γερμανία. Προπάντων, είναι ένα βιβλίο για την ίδια την πράξη της λογοτεχνίας, για την κυοφορία, τις διεργασίες και τις επιπτώσεις της. Η υπόθεσή του εκτυλίσσεται γύρω από ένα συγγραφικό γραφείο. Η Νάντια, μια νεοϋορκέζα μεσήλικη συγγραφέας, κληρονομεί το βαρύ έπιπλο με τα 19 συρτάρια, ένα εκ των οποίων δεν ξεκλειδώθηκε ποτέ, από τον Ντάνιελ Βάρσκι, χιλιανό ποιητή που δολοφονείται από τη χούντα του Πινοσέτ το 1972. Ο οποίος Βάρσκι το απέκτησε από μια γερμανίδα πρόσφυγα το 1948, στης οποίας την κατοχή περιήλθε όταν λαφυραγωγήθηκε κατά τη διάρκεια του εκτοπισμού των Εβραίων της Ουγγαρίας. Το κουαρτέτο συμπληρώνει η οικογένεια Βάις, με τον ηλικιωμένο αντικέρ πρόγονο να διασχίζει τα μήκη και τα πλάτη της Γης για να ανακτήσει το γραφείο και να ξεκλειδώσει το μυστηριώδες συρτάρι. Η δημιουργός του απαιτητικού, τερηνού έργου είναι περισσότερο γνωστή για τον γάμο της με ένα άλλο δυνατό όνομα της σύγχρονης μυθιστοριογραφίας, τον Jonathan Safran Foer. Αφήνουμε αυτή την πληροφορία για το τέλος, σαν συμπληρωματική και αμελητέα, διότι δε θα έπρεπε να επισκιάζει την αυθεντικότητα του ύφους της Krauss.

nicolekrauss.com

Angels

Come together!

Σαν τη Χαλκιδική δεν έχει, αλλά σε επίπεδο clubbing, σαν το Angels δεν έχει!

Δε θα ήταν υπερβολή αν κανείς το χαρακτήριζε ως το ναό του clubbing στη Χαλκιδική.

Το απόλυτο place to be στην Καλλιθέα του πρώτου ποδιού.

Από τα πολύ λίγα και ίσως το πιο όμορφο open air club στην Ελλάδα.

Νησιώτικο, λευκό, κομψό, αέρινο, περιτριγυρισμένο από ένα απίστευτο φυσικό σκηνικό, σε μεταφέρει αλλού.

Angels όνομα και πράγμα!
Οι πιο όμορφες φάτσες είναι εκεί.

Και εκεί έχει μόνο μουσικάρες! Τι σπάνιο πλέον να ακούς καλή μουσική σε club και μάλιστα σε club που γίνεται χαμός και όλοι χορεύουν. Απόδειξη του ότι, τελικά, μπορεί να υπάρχει διασκέδαση και πάρτι, με μουσική αξιοπρέπεια!

Καλύτερή τους, βέβαια, η house φάση! Πρέπει να το ζήσεις αυτό! Με τον τέλειο ήχο, τις τέλειες μουσικές, στο τέλειο open air club, με τον καλύτερο κόσμο γύρω σου, όλοι συντονισμένοι στο base line έως την ανατολή.

Εντάξει, υπάρχουν αρκετά μέρη για να πας στη Χαλκιδική, αλλά σαν το Angels δεν έχει!

Το υπερσύγχρονο και πρόσφατα ανακαινισμένο εμπορικό κέντρο, πόλος έλξης για όλη τη Βόρεια Ελλάδα, έχει ιστορία αλλά και παρόν. Αναμνήσεις αλλά και μέλλον. Γιατί στο Mediterranean Cosmos η κουλτούρα του shopping και της ψυχαγωγίας για άλλο ένα καλοκαίρι συνθέτουν την απόλυτη εμπειρία.

Journey to the new Mediterranean Cosmos

παρουσίαση

Πολύχρωμο, στιλάτο, εντυπωσιακό από πλευράς αρχιτεκτονικής σύλληψης και κατασκευαστικής υλοποίησης, το Mediterranean Cosmos, το μεγαλύτερο εμπορικό και ψυχαγωγικό κέντρο στη Βόρεια Ελλάδα, ξεκίνησε τη λειτουργία του τον Οκτώβριο του 2005. Παιδί της LAMDA Development, η οποία από το 2010 απέκτησε το 100% της ιδιοκτησίας και διαχείρισής του προβαίνοντας σε μια ιλιγγιώδη επένδυση, με το που άνοιξε τις πόρτες του ήταν σαν να προσκάλεσε την πόλη να γευτεί τη ζωή και την εμπειρία σε έναν άλλο πλανήτη.

Η Θεσσαλονίκη γνώρισε τη μεγαλύτερη επένδυση που σχετίζεται με την κουλτούρα του shopping, τόσο σε επίπεδο μεγάλων brands όσο και ερμηνεία του τι σημαίνει ψυχαγωγία από το Mediterranean Cosmos: καλαίσθητες μεταμοντέρνες fashion μπουτίκ και πολυσινεμά, βιβλιοπωλεία και ναοί υψηλής τεχνολογίας, εστιατόρια, καφέ και δραστηριότητες για όλες τις φυλές της πόλης. Για αμετανόητους shoppers αλλά και για οικογένειες, για τουρίστες αλλά και για όσους επιθυμούσαν να βιώνουν και στη Θεσσαλονίκη μικρές και μεγάλες «πολυτέλειες» εφάμιλλες των ευρωπαϊκών mega cities.

Στα 200 καταστήματα μόδας, εστίασης, υπηρεσιών και ψυχαγωγίας, με την εύκολη πρόσβαση και το άνετο parking και με τη δυνατότητα επιλογής πολλών διαφορετικών δραστηριοτήτων η πόλη τοποθέτησε το Mediterranean Cosmos στην πρώτη θέση δημιουργικής διάθεσης του χρόνου της.

Επτά χρόνια μετά, σήμερα δηλαδή, οι 2.000 θέσεις εργασίας του Mediterranean Cosmos, στον καιρό της παρούσας κρίσης πιστοποιούν ακόμα περισσότερο την οικονομική σημασία αυτού του εμπορικού κέντρου. Στο μεταξύ, οι εκπλήξεις αλλά και οι επενδύσεις συνεχίζονται! Στα 46.000 τ.μ. και στα δύο του επίπεδα, το φετινό καλοκαίρι βρίσκει το Mediterranean Cosmos με αναβαθμισμένες υπηρεσίες και παγκόσμιας κλάσης προδιαγραφές και ιδέες για ένα σύγχρονο, άνετο και προπάντων, super stylish shopping υψηλών προδιαγραφών. Οι κοινόχρηστοι διάδρομοι, η δροσιά, τα νέα καθιστικά, τα spots βρεφικής φροντίδας, οι νέοι πράσινοι χώροι, ο δωρεάν παιδότοπος σε συνδυασμό με τη νέα εσωτερική σήμανση προσφέρουν στους επισκέπτες ένα νέο πρόσωπο για εξερεύνηση και περιπέτεια.

Αυτό το καλοκαίρι, δίπλα στα γνωστά, καταξιωμένα και σαγηνευτικά brands που τόσα χρόνια ξέρεις κι εμπιστεύεσαι, έρχονται να προστεθούν και 50 ακόμα καταστήματα, μερικά από τα οποία είναι τα πρώτα των εταιρίων στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Εντός τους κυκλοφορούν 130 σούπερ ντούπερ υπογραφές κύρους στον χώρο της μόδας: από τα Attica, H&M, Intersport και Apple APR, έως τα Geox, Lapin, Dpam και Guy Laroche· από τα Nautica, Lacoste, Nara Camicie και Yamamay στα Grand Optical και Li-La-Lo.

Αυτή είναι η ιστορία του Mediterranean Cosmos και αυτοί είναι κάποιοι από τους λόγους που για άλλο ένα θέρος θα αποτελέσει πόλο έλξης για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που εδώ θα βολτάρουν, θα ψωνίσουν, θα διασκεδάσουν και θα αισθανθούν τι σημαίνει ζωή εντός ενός άριστα μελετημένου εμπορικού κέντρου. Θα σε δω εκεί.

«Ο κόσμος των ονείρων», «Βρες το alter ego σου», «Πρακτικές ψυχικής ανανέωσης», «Ο εσωτερικός πολεμιστής», «Ποτέ μόνοι - μαζί», «Βλέπουμε τη ζωή αλλιώς». Καθώς παντού εκεί έξω, μεσούσης της κρίσης, θα βρεις γκουρού και τελάληδες σεμιναρίων ευτυχίας και αυτοβοήθειας, παρακολουθήσαμε μερικά, μπας και καταλάβουμε τι έχουν πάθει όλοι και θέλουν να βελτιώσουν την πάρτη τους.
Κείμενο **Δημήτρης Αθανασιάδης**

ΣΩΣΟΝ, GURU, ΤΟΝ ΛΑΟ ΣΟΥ!

Όλοι ακούμε φωνές μέσα στο κεφάλι μας, έτσι δεν είναι; Γιατί βρίσκεστε εδώ σήμερα; Μήπως γιατί θέλετε να γνωρίσετε καλύτερα τον εαυτό σας; Δεν πρέπει να είμαστε ειλικρινείς με τη συνείδησή μας; Πρώτο σεμινάριο, τελευταία σειρά, σχολική διάταξη καθισμάτων σε δύο πτέρυγες, η πνευματική γκουρού ρωτά και απαντά, θα προσπαθήσουμε να βρούμε και να ενεργοποιήσουμε τα καλύτερα στοιχεία μέσα μας. Η τριανταφτάνω ηγέτιδα με το τσιτωμένο δερμάτινο κολάν, τα κατακόκκινα χείλια και το πληθωρικό μπούστο λέγεται Βιργινία. Στην πόρτα με υποδέχτηκε ο Αυρήλιος, στο σαλονάκι η Πανδώρα φιλοτιμήθηκε να μου προσφέρει καφέ και κουλουράκια, καλά εδώ δε φωνάζουν κανένα Μάκη;

Στα ηχεία παίζει αγχολυτική μουσικούλα. Ήχοι θαλάσσιων κυμάτων και αέρινων θροϊσμάτων, cd 2.99 ευρώ από αυτά που βρίσκεις στο ταμείο του σουπερμάρκετ μαζί με τις μαστίχες και τα προφυλακτικά. Όλοι πλευρίζουν τους επισκέπτες φορώντας χαμόγελα πιασμένα με μανταλάκια, «πώς σε λένε, έχεις ακούσει για τη δράση μας, περάστε στην αίθουσα για να ξεκινήσει η ομιλία». Το μέτρημα βγάζει 24 παρόντες. Συνταξιούχος που το σκάει τα απογεύματα από την κυρά του, να σου πω εγώ για τις δυσκολίες της ζωής. Επαρχιώτισσες με διάπλαση αμφορέα, φοράνε την Άρτα με τα Γιάννενα, «ήρθαμε να μάθουμε γιατί η σχέση μας δε φτουράει», «φτου φτου να μη σε ματιάξω, κούκλα είσαι σήμερα», χαριεντίσματα. Βασανισμένη μορφή με φυλακόβιο τατουάζ, μπορεί να πάρει και μια ζωή για να ξεπεράσεις το κακό σπιντ. Τετραγωνισμένος σωματώδης μεσήλικας, ξυρισμένο κεφάλι και αθλητικές φόρμες. Φοιτητές φυσικομαθηματικής, τύποι που θα χάσουν απόψε τις ειδήσεις των οκτώ.

Λοιπόν, η άτιμη κοινωνία, που άλλους τους ανεβάζει και άλλους τους ρίχνει στα τάρταρα, μας έχει γεμίσει στερεότυπα από τα οποία αδυνατούμε να ξεφύγουμε. Η προσωπικότητά μας διαμορφώνεται με βάση τα στοιχεία της φύσης. Σκληροί σαν πέτρα καριερίστες, συγκαταβατικά υπαλληλάκια που τα ανεμοδέρνει ο αέρας της αγοράς, νευρώδεις τύποι σαν τη φωτιά, ενθουσιώδεις και πολυπράγμονες υπάρξεις σαν το τρεχούμενο νερό. Καταπιέζουμε τους εαυτούς μας έτσι, προσπαθούμε να γίνουμε αρεστοί στους άλλους, αλλά τώρα τέρμα αυτά, μαζί θα ξεκινήσουμε το μεγάλο ταξίδι για την αυτογνωσία. Όπως η Φύση, έτσι κι ο άνθρωπος έχει σε μικρογραφία αυτές τις Δυνάμεις, οπότε γνωρίζοντας τον εαυτό του γνωρίζει τη Φύση ή και το αντίθετο, γνωρίζοντας τη Φύση γνωρίζει τον εαυτό του. Εμπεδοκλής σε ρεμίξ, για να το εμπεδώσετε θα κάνετε και ένα τεστ μετά. Αν θέλεις επίσης να λέγεσαι άνθρωπος, θα πρέπει να δαμάσεις τις σκοτεινές δυνάμεις ή τα μικρά εγώ: φιλαργυρία, σαρκικός πόθος, απληστία, αισθησιασμός, φιλοδοξία, δειλία, τρόμος, φόβος, μίσος, υπερηφάνεια, ματαιοδοξία, εγωισμός. Με ύφος power bitch η δασκάλα με τα κόκκινα μαλλιά σημειώνει στον πίνακα, της πέφτει ο μαρκαδόρος τυχαία κάτω, σκύβει να τον πάρει, αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος, μην ακούς τις σειρήνες, μη βλέπεις τα dvd που ίσως έχεις στο κεφάλι σου. Αυτή η ιστορία τραβά τρεις μήνες, αν είσαι νουμπάς, για κάποιους, βέβαια, χρόνια. Ο πρώτος δωρεάν, για τους υπόλοιπους αυτό το φανταστικό πακέτο γνώσης μόνο 45 ευρώ, σε ψυχανάλυση, φίλος, θα έδινες ένα πενηντάρικο την ώρα. Το μαγαζί έχει έξοδα, καταλαβαίνετε, καταλαβαίνουμε κι εμείς πως υπάρχει κρίση λένε, από την καλή τους την καρδιά ασχολούνται όμως όλοι, βοηθείστε,

βοήθεια, έχει περιοδικά και βιβλία σε προσιτές τιμές για να ψαχτείς περισσότερο. Βιβλιοθήκη με δερματόδετα κλασικά άπαντα προσωκρατικών, διανοητών, θεολόγων, η χαρά της περισπωμένης. Δισκοθήκη με Ανταμό, Πολ Άνκα αλλά και πειρατική συλλογή Τζιμ Μόρισον, κάποιος ψαγμένος έφερε και Νικ Κέιβ. Γιαγιαδίλα furniture, χαρτονάκια με κόλα ούχου για πινακίδες, άχου, μια πινακίδα «απαγορεύεται η βιντεοσκόπηση εντός του χώρου χωρίς άδεια». Λίγο πριν το τέλος, μοιράζονται φωτοτυπίες για να συμπληρώσεις τα ατομικά σου στοιχεία, μην τυχόν χαθεί η επαφή με την αλήθεια.

Πες μας, μεγάλε δάσκαλε!

Δεν το χάνεις τέτοιο κοκτέιλ πληροφορίας. Οι εβδομάδες περνούν και τα σεμινάρια δίνουν και παίρνουν. «Ο κόσμος των ονείρων», «Τα μυστήρια της Αιγύπτου», «Ξυπνάς μέσα μου το ζώο», «Βρες το alter ego σου», «Ο μαγικός κόσμος των συμβόλων», «Πρακτικές ψυχικής ανανέωσης», «Ο εσωτερικός πολεμιστής», «Το μονοπάτι της βιωματικής γνώσης», «Ποτέ μόνοι - μαζί», «Η τέχνη των σχέσεων», «Βλέπουμε τη ζωή αλλιώς», «Ο μυστικιστικός έρωτας», «Αποτελεσματικό διάβασμα και μνήμη», «Ποιος σούπερ ήρωας είσαι», «Βάλε αφύπνιση στη συνείδησή σου», «Φόβος και ελεύθερη βούληση», «Εσωτερικοί διάλογοι», «Επίγνωση μέσω των αισθήσεων».

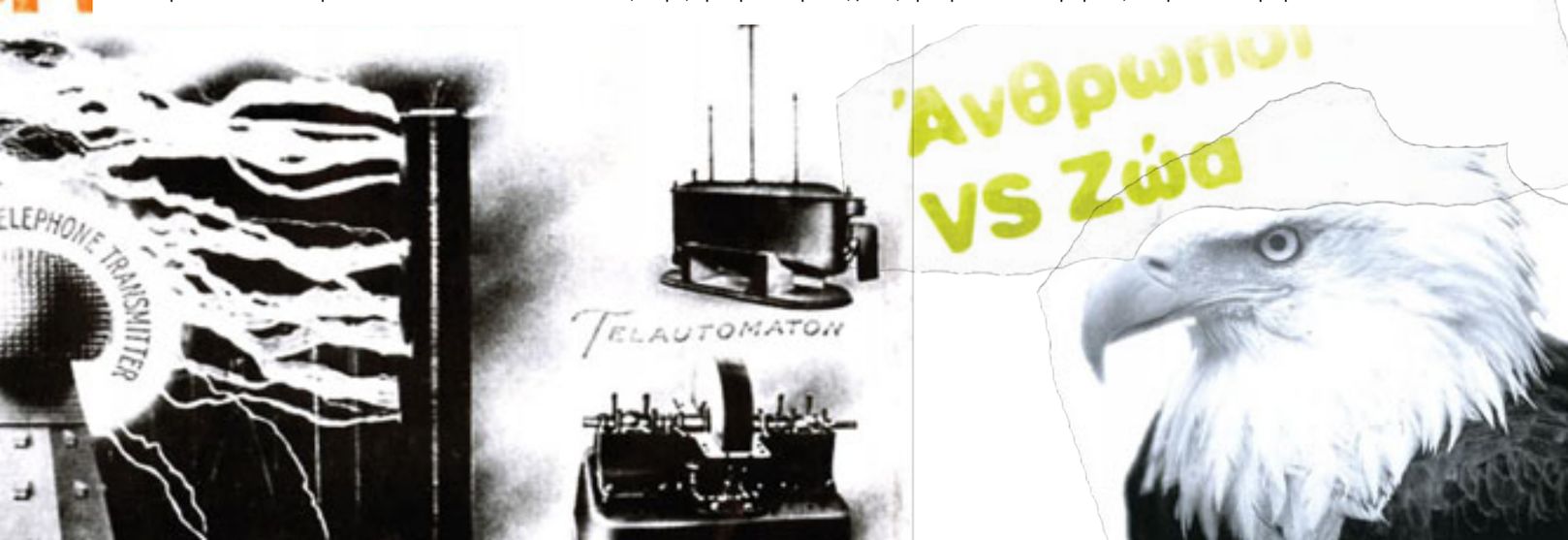
Οι ομάδες θεραπείας και οι φιλοσοφικές οργανώσεις, που άνθισαν στην Αμερική τη δεκαετία του '70, φυτρώνουν σαν μαγικά μανιτάρια σε όλη τη χώρα τα τελευταία χρόνια. Η Εκκλησία τούς κυνηγά, γιατί χάνει ποίμνιο, οι μαχητικές πολιτικές οργανώσεις θα τους θεωρούν δούρειους ίππους του αστικού μπαμπούλα, γιατί χάνουν κουπόνια. Πολιτισμός, εθελοντισμός, έρευνα, εκδρομές, δράσεις, συναδελφοσύνη, υποστήριξη ευπαθών ομάδων, καλλιτεχνικές παραστάσεις, βραβεύσεις από τον δήμο, κοντά στο περιβάλλον, κοντά στον συνάνθρωπο, κοντά και στην επιχορήγηση.

Κάθε φορά και ένας πεφωτισμένος εισηγητής αποκαλύπτει παράλληλες διαστάσεις που μας περιβάλλουν, γεγονότα και δεδομένα που κάποιοι δε θέλησαν να μάθεις ποτέ. Το αιώνιο συμπαντικό πνεύμα συμβολίζεται ως λευκό περιστέρι. Η ΔΕΗ αγοράζει την κιλοβατώρα 50 λεπτά, αλλά, αν είχαμε ακούσει τον Νίκολα Τέσλα, σήμερα θα είχαμε δωρεάν ενέργεια και δε θα μας κατέτρυχαν τα μισητά μονοπώλια. Διάβασε Σουάμι Βιβεκανάντα, μελέτησε τις Βέδες, όσα μας κληρονόμησαν οι Τολτέκοι, όταν ο Κάρλος Καστανέντα γνώρισε τους Ινδιάνους και τα φυτά: αυτή θα πρέπει να είναι η λύση στα αιτήματα των καιρών, να γνωρίσουμε τους Ινδιάνους και τα φυτά.

Τεστ για δυνατούς λύτες: Είσαι πεταλούδα, χελώνα, πάπια, λύκος, άλογο, αετός ή δελφίνι; Κάθε ζώο κρύβει και μια προσωπικότητα. Φίδι δεν έχει, μάλλον δεν υπάρχουν τέτοια γύρω μας. Τεστ προσωπικότητας: Είσαι εξωστρεφής ή εσωστρεφής χαρακτήρας; Τεστ πολλαπλών επιλογών τα οποία απαγορεύεται να πάρεις μαζί σου στο σπίτι, μπορείς όμως να τα συμπληρώσεις και να σου εξηγήσουν αυτοστιγμεί τι πάει στραβά με σένα. Σε μια συζήτηση, άλφα, προτιμάς να μιλάς, βήτα, προτιμάς να ακούς, γάμα, προτιμάς και τα δύο, δέλτα, δεν προτιμάς να συζητάς. Σύγχρονος πολεμιστής είναι αυτός που είναι πρόθυμος να καθαρίσει ένα τασάκι που οι άλλοι περιφρονούν, η σημασία του να είσαι ταπεινός για να φτάσεις ψηλά, ο άνθρωπος γερνά, όταν γερνούν τα όνειρά του, ποιητικά τσιτάτα τυλιγμένα σε μίνι σερενάτες που σου προσφέρουν στο διάλειμμα, όπως τα σοκολατάκια Baci, ανοίγω το δικό μου: «Η φιλία είναι πάντα μια γλυκιά υπευθυνότητα, ποτέ μια ευκαιρία», τάδε έφη Χαλίλ Γκιμπράν. Το ήξερες;

Γνωρίζεις πως γάλλοι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι το μέικ απ δεν είχε μόνο νόημα ως καλλωπιστικό στοιχείο ή ως φυλαχτό από το «κακό» μάτι αλλά επίσης το φορούσαν για να προστατευθούν από τις ασθένειες των ματιών; Έχεις ενημερωθεί για το ψέκασμα που γίνεται στην ατμόσφαιρα; Αόριστες διατυπώσεις, τάδε πανεπιστημιακές έρευνες έδειξαν ότι, σύμφωνα με μελέτες του google, δε γαμείς, μιλάμε και για πυρηνική φυσική και ας μη σπουδάσαμε τίποτα. Έχει κάτι ιστοσελίδες στο ίντερνετ που τα γράφουν όλα, γιατί να ψάχνουμε παραπομπές και πηγές σε βιβλιοθήκες; Όταν κάποιος θέτει ερώτημα, δεν παίρνει απάντηση, ευγενική σύσταση, περιμένετε πρώτα να ολοκληρωθεί η τοποθέτηση, τεχνικές διαχείρισης προφορικού λόγου.

Λόγια σοφά, ρολόγια που σφυράνε λήξη μέχρι την επόμενη φορά. Στο λούνα παρκ της αλήθειας τα σκυθρωπά πρόσωπα φεύγουν κάθε φορά λίγο πιο χαμογελαστά, ανακουφισμένα, λίγο πιο ήρεμα, πιο σίγουρα για τον εαυτό τους. Όσο υπάρχουν μάρκες, υπάρχει και χαμόγελο.

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

05

01 Παπούτσι **Converse/Colors Collection, FF Group**
02 Γυναικεία μπλούζα, **Nike**
03 Τσάντα, **Diesel**
04 Παπούτσια **Bolt Lite, Puma**
05 Ρολόι Touch, **Swatch**
06 Ανδρικό τζιν **G-Star Raw, FF Group**

03

06

02

04

07 Ακουστικά **WeSC, Prime Timers**
08 Μπικίνι, **Calzedonia**
09 Παπούτσια **Slimmer Stadil Low, Hummel**
10 Παπούτσι **Authentic, Vans**
11 Φόρεμα, **attr@ttivo**
12 Ανδρικό Ολυμπιακό εσώρουχο, **Intimissimi**
13 Σορτς, **Freddy**
14 Παπούτσι **adiStar Racer, adidas originals**

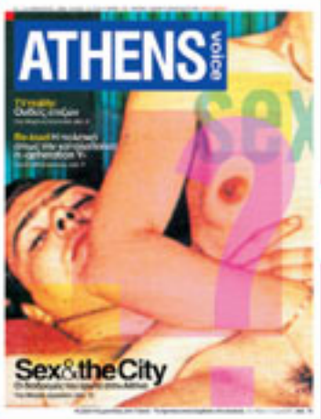

FREE PRESS

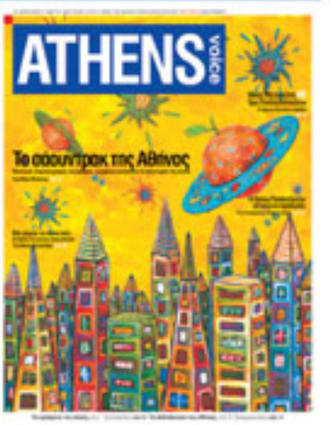

FREE VOICE

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

ATHENS voice

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

MOTEL

Μια μπάντα από την Πάτρα με μια εντυπωσιακή frontwoman παίζει μανούτσε και τζαζ σουίνγκ μεσογειακού ταμπεραμέντου και υψηλής τάσης. Το τραγούδι «What's Your Name?» ποντάρει για το ιδανικό καλοκαιρινό σάουντρακ. Και η Θωμαή Απέργη μας βάζει στο κλίμα.

Συνέντευξη Στέφανος Τσιτσόπουλος

Σπουδάζεις Φιλολογία στην Πάτρα. Αλλά αντί να εμπνευστείς από τη Μαντάμ ντε Μποβαρί ή την Άννα Καρένινα, δείχνεις περισσότερο να έλκεσαι από τη smooth jazz της Sade και τις cool μπόσες της Αστρούντ Τζιλμπέρτο. Ερώτηση: Τι έγινε εκεί στην Τήνο, τόπο καταγωγής σου, για να διαλέξεις αυτόν τον δρόμο; Αυτό είναι αλήθεια! Στο νησί, η μουσική μετά το διάβασμα ήταν η μοναδική διέξοδος. Από το δημοτικό θυμάμαι ότι έψαχνα μουσική στο διαδίκτυο και κατέβαζα από το Napster κομμάτια. Κάπως έτσι, με τη βοήθεια του ίντερνετ και σε συνδυασμό με τα μαθήματα κιθάρας, θεωρίας και σολφέζ, πέρασα από διάφορα είδη μουσικής μεγαλώνοντας: αμερικάνικη ποπ, ροκ, μέταλ. Στο λύκειο έτυχε να ακούσω Νταϊάν Κραλ, το «Temptation», μια διασκευή του Τομ Γουέιτς. Έτσι ξεκίνησα να ακούω Νταϊάν Κραλ και να ψάχνω. Μετά ανακάλυψα την Μπίλι, την Έλα, τη Νίνα, την Ντάινα!

Η μπάντα που σε συνοδεύει λέγονται Night & Day. Από το τραγούδι του Κόουλ Πόρτερ; Ακριβώς! Το τραγούδι «Night & Day», από το οποίο πήρε και το όνομα η gypsy swing μπάντα μας, είναι ένα κλασικό jazz standard. Εμείς συγκεκριμένα το παίζουμε από την εκτέλεση της Έλα Φιτζέραλντ.

Ποιες είναι οι φιλοδοξίες σου; Πτυχίο, ΑΣΕΠ, διορισμός στο δημόσιο ή την παραπαιδεία; Η... let it roll, baby; Είναι τέτοιες οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες αυτή τη στιγμή παγκοσμίως, που θεωρώ τυχερό το ποσοστό εκείνο των νέων που γνωρίζει με τι θα καταπιαστεί για κάποια χρόνια στη ζωή του, μιας και τίποτε πλέον δεν είναι σταθερό. Θα έλεγα πως δεν είμαι σίγουρη για το τι θα ακολουθήσω. Προς το παρόν έχω την πολυτέλεια να ξεκινήσω κάνοντας αυτό που αγαπώ περισσότερο. Έχω δώσει στον εαυτό μου ένα χρονικό περιθώριο. Αν ώς τότε δεν έχω πετύχει τους στόχους μου, θα ακολουθήσω τη φιλολογία. Δεν αποκλείεται και να ασχοληθώ με κάτι άλλο, επιχειρηματικού ενδιαφέροντος!

Στο βίντεο του «What's Your Name» παίζεις πολύ με το στιλ της Έιμι Γουάινχαους. Θεωρώ πως ό,τι ήταν οι Nirvana από πλευράς επίδρασης τη δεκαετία του '90, είναι η μακαρίτισσα για τα παιδιά του σήμερα. Ασπάζεσαι αυτόν τον αφορισμό; Δε θα έλεγα οτι παίζω με το στιλ της πολυαγαπημένης μου Έιμι, πιο πολύ ο στιλίστας που επιμελήθηκε το κλιπ, Νίκος Υφαντής, ήθελε να δώσει έναν σισιλιάνικο αέρα, αφενός γιατί είναι πολύ της μόδας και αφετέρου γιατί σαν Θωμαή λόγω του μεσογειακού μου τύπου θα μου ταίριαζε περισσότερο. Όσον αφορά στην Έιμι, για μένα όντως ήταν μια πάρα πολύ ξεχωριστή καλλιτέχνις για το πάντρεμα των μουσικών -γυναικεία γκρουπ των 60s, σόουλ, ποπ. Παρ' όλα αυτά, όμως δεν είμαι σίγουρη για τον συσχετισμό με τους Nirvana. Ίσως να αφορά στον άδοξο τρόπο που κατέληξαν οι δύο σταρ Κερτ Κομπέιν - Έιμι Γουάινχαους. Ίσως αν ήταν η Lady Gaga, να ίσχυε ο αφορισμός για τα παιδιά του σήμερα.

Ποιο είναι το βιβλίο που σε σημάδεψε; Χμ, θα έλεγα η «Αγανάκτηση» του Φίλιπ Ροθ.

Ποια είναι η ταινία που ενδόμυχα, καθώς την παρακολουθούσες, σκέφτηκες πως άνετα θα μπορούσες να παίξεις τον ρόλο της πρωταγωνίστριας; Στο «Revolver» του Γκάι Ρίτσι, παρόλο που πρωταγωνιστεί άνδρας, ο Τζέισον Στέιθαμ. Η ταινία πραγματεύεται ότι ο χειρότερος εχθρός μας είναι το εγώ μας και ότι τον μεγαλύτερο εχθρό τον συναντάς στα πιο απίθανα μέρη - στο ίδιο σου το μυαλό δηλαδή!

Πόσο δύσκολο είναι για ένα σχήμα από την Πάτρα, που στον χάρτη είναι σταμπαρισμένη σαν indie rock πόλη, να παίξει με επιτυχία μανούτσε, σουίνγκ και σόουλ, που τόσο δείχνετε ότι σας αρέσει; Καταρχήν, πρέπει να πω ότι οι Night & Day είναι μια μπάντα με ιστορία τριών ετών και η διάρθρωσή της έχει αλλάξει μέσα σε αυτά τα χρόνια, ώσπου κατέληξε στο μανούτσε, είδος που άνθισε στη Γαλλία τη δεκαετία του '30 με βασικό εκπρόσωπο τον Τζάνγκο Ράινχαρντ. Το γεγονός ότι δρα μέχρι στιγμής στην Πάτρα δεν την έχει επηρεάσει ως προς την απήχηση στο κοινό, παρόλο που η συγκεκριμένη πόλη χαρακτηρίζεται ως indie rock πόλη - κάθε άλλο θα έλεγα. Με αυτήν την έννοια, λοιπόν, και με το δεδομένο ότι όλοι οι μουσικοί της μπάντας είναι άτομα με ξεχωριστή κατάρτιση και μεράκι, δεν είναι καθόλου δύσκολο εγχείρημα για την Πάτρα. Επιπλέον, οι φιλοδοξίες της μπάντας δεν περιορίζονται στην Πάτρα, αλλά οδεύουν προς ευρωπαϊκά φεστιβάλ gypsy swing! Sky is the limit!

Θωμαή Απέργη
Jazzpatrazz!

Κάθε πόλη στον κόσμο αυτό έχει ένα φετίχ. Η Θεσσαλονίκη έχει την παραλία της, το όριο ανάμεσα στην πόλη και τη θάλασσα. Μια βόλτα από τις παρυφές του λιμανιού μέχρι το Μέγαρο Μουσικής τονώνει την κυκλοφορία του αίματος αλλά και τις γνώσεις μας στην ανθρωπογεωγραφία του βορρά. «Στάση: παραλία. Θα κατέβει κανείς;» όπως αναφωνούσε κάποτε και ο αείμνηστος εισπράκτωρ. Κείμενο **Γιάννης Πιτσιώρας** Φωτογραφία **Δημήτρης Καραθάνος**

Παραλία
Tableau vivant

Ευθυτενής κύριος βαδίζει με τέμπο, αποφεύγει τα εμπόδια που βρίσκει στον δρόμο του, μπαίνει σφήνα ανάμεσα στους περαστικούς, και, ναι, τερματίζει, κυρίες και κύριοι, στον τελευταίο φανοστάτη πριν το φανάρι του λιμανιού! Χρυσό μετάλλιο στον αγώνα «βάδην για τριπλό μπάι πας», το λεγόμενο και τριπλούν, επιβεβλημένο, παρακαλώ, και με συνταγή γιατρού. Η παραλία της πόλης είναι συμβεβλημένη με όλα τα ασφαλιστικά ταμεία, μην ανησυχείτε. Μόλις ξεπεράσετε τον κύριο αυτό, τότε μπορείτε πια να αρχίσετε τις φιλοσοφικές αναζητήσεις...

Αρχικά θα διαπιστώσετε ότι δεν υπάρχει ξηρός καρπός περισσότερο ταξικά στιγματισμένος από τα σπόρια. Από τη μια πλευρά, οι λευκοί και αφράτοι ηλιόσποροι πασπαλισμένοι με αστραφτερό περλέ αλάτι. Από την άλλη, οι ξυλώδεις και ημίμαυροι μπατιρόσποροι. Οι μεν ηλιόσποροι αφήνουν στα χείλη το ηδονικό τσίμπημα του καβουρντισμένου αλατιού που σε αναγκάζει να τα υγραίνεις συνεχώς με τη γλώσσα σου. Οι δε μπατιρόσποροι σου αφήνουν την αίσθηση ότι δάγκασες το τραπέζι από μαόνι ή ότι μπήκε στο δόντι σου ένα κομματάκι από την οδοντογλυφίδα. Οι οικογένειες στην παραλία μασουλάνε και τα δύο με μεγάλη άνεση. Αυτό το ανέμελο κριτσάνισμα που συνοδεύεται με ελαφριά έκφραση απέχθειας από τα υπολείμματα ξύλου είναι η αγαπημένη ασχολία τους.

Αν προσέξετε και δε βρεθείτε στο πεδίο βολής τους όταν ξεφορτώνονται τα υπολείμματα, μπροστά σας θα βρεθούν περιποιημένες κυρίες μιας κάποιας ηλικίας, με εμπριμέ συνολάκια ταιριασμένα με τη ζώνη και τα παπούτσια, χτενισμένες εμφανώς στο κομμωτήριο και με τον αέρα της παρφουμαρισμένης φρεσκάδας. Περπατούν και συζητούν για διάφορα ζητήματα: τα χάπια για την πίεση, τις εξελίξεις στην «Απαγορευμένη αγάπη», ποια θα αγοράσει εισιτήρια για το αφιέρωμα στην Κλειώ Δενάρδου, τι ωραία που περάσανε πέρσι στην Αιδηψό στα μπάνια. Είναι προφανές, το πιο ανθεκτικό είδος στον πλανήτη μετά τις αμοιβάδες είναι οι χήρες.

Οι οποίες χήρες βλέπουν πάντα με νοσταλγία τις παρέες των φοιτητών που καταλαμβάνουν το πλακόστρωτο σε όλα τα ύψη του, με μπίρες και εμφιαλωμένα νερά, με κιθάρες και κασετοφωνάκια, αυτοσχέδια πάρτι με το ηλιοβασίλεμα και τον Όλυμπο tableau vivant. Ξέρετε πόσες μελλοντικές σχέσεις σφυρηλατήθηκαν στις ραγισμένες πλάκες, στην άκρη με τα πόδια κρεμασμένα στο κενό, οκλαδόν με φόντο τις αναχωρούσες ομπρέλες του Ζογγολόπουλου («ανακούρκουδα», που έλεγε κι η Πουλουδιά στον «Τρελαντώνη»); Αν υπήρχε κράτος, θα επιδοτούσε την παραλία στον αγώνα κατά της υπογεννητικότητας, αλλά δεν είμαστε κράτος, δεν είμαστε.

Βαδίζω και παραμιλώ

Άλλη άποψη επί του θέματος «δεν είμαστε κράτος» έχουν οι κουστουμαρισμένοι κύριοι που εξέρχονται από την πίσω πόρτα του «Μακεδονία Παλλάς» και προσεγγίζουν το κέντρο της πόλης με τα πόδια. Η απόλυτη παραφωνία, κυρίες και κύριοι, το Αρμάνι και το ψητό καλαμπόκι. Έχουν το χαμένο βλέμμα του παρείσακτου που εισέρχεται σε άβατο: άραγε έκαναν καλά που αποφάσισαν να περπατήσουν ή έπρεπε να πάρουν ταξί; Φτάνοντας στο ύψος της λεωφόρου Νίκης, ανακουφίζονται και σταματούν να αγοράσουν «Financial Times» στο περίπτερο ανάμεσα σε αναδυόμενες Αφροδίτες του Μποτιτσέλι ή κάποιου αντίστοιχου και Λευκούς Πύργους λαμπατέρ.

Από δίπλα τους περνούν σαν σίφουνες διάφοροι ποδηλάτες. Η παραλία είναι για το ποδήλατο, όπως έλεγε ένα παλιό σύνθημα. Το αποδεικνύει ό,τι έχει απομείνει από το μεγαλόπνοο έργο του ποδηλατοδρόμου, στο κρασπεδάκι του οποίου όποιος ισχυρίζεται ότι δεν έχει σκοντάψει ψεύδεται ασυστόλως. Εκτός από τους περιστασιακούς του είδους, υπάρχουν και οι σκληροπυρνικοί που χρησιμοποιούν το ποδήλατο χειμώνα-καλοκαίρι ως μέσο μεταφοράς. Θα τους αναγνωρίσετε από το σκαμμένο από την αρμύρα πρόσωπο, το ημίτρελο μάτι και το δολοφονικό ένστικτο: Σας έχει επιτεθεί αργοπορημένος ποδηλάτης;

Αν έχετε γλιτώσει, μπορείτε να καθίσετε στην άκρη της παραλίας και απλώς να ψαρέψετε. Στο σπορ επιδίδονται περισσότεροι από ό,τι φαντάζεστε. Βέβαια, το να ψαρεύεις στον Θερμαϊκό δεν έχει καμία σχέση με τις προσπάθειες του παππού της Μανταλένας πριν μας αφήσει χρόνους, αν και η ψαριά παραμένει ένα από το ισχυρότερα γνωστά δηλητήρια. Μια μπουκιά κεφαλόπουλο, και όλες οι αμαρτίες σας θα συγχωρεθούν αυτομάτως. Elementary Watson, ο δολοφόνος χρειαζόταν επειγόντως απολέπιση.

Ή ίσως λίγο αντηλιακό στη μύτη, ιδίως αν είναι ξανθός βορειοευρωπαίος τουρίστας και θέλει να βγει φωτογραφία με τον Όλυμπο. Η επέλαση του τουρίστα δημιουργεί την ψευδαίσθηση της τροπικής παραλίας. Σανδαλάκι με βαμβακερή καλτσούλα, σακίδιο στην πλάτη, ομοιόμορφα καπελάκια με διαφημιστικά, οδηγός με χάρτη της πόλης, αγωνία να βρούμε τον Λευκό Πύργο, άντε να φάμε και κανένα παγωτό. Παλιά, η έννοια «τουρίστας στην πόλη» ήταν σχεδόν ανέκδοτο. Σήμερα, περιμένεις να περάσεις το φανάρι και σε προσπερνά ο Χριστιανός της Δανίας ή κανένας διευθυντής εταιρίας παραγωγής φυσικού αερίου από τη δυτική Οσετία. Χαρασό, χαρασό!

Υπάρχει, βέβαια, περίπτωση να σε προσπεράσει τρεχάτος κύριος με αθλητική περιβολή και βλοσυρό βλέμμα, ο οποίος θα σου δημιουργήσει με το στιλ του αλλεπάλληλα συμπλέγματα κατωτερότητας. Το γεγονός ότι η πόλη είναι λιμάνι και πέρασμα την καθιστά εξαιρετικό σημείο για να αράξει ο στόλος. Όλα δε τα ναυτάκια τα ζουμπουρλούδικα τρέχουν με χαρακτηριστική άνεση και αθλούνται, ενώ εσύ απολαμβάνεις το φραπεδάκι από το απέναντι πεζοδρόμιο. Δεν πανικοβαλλόμαστε, σηκωνόμαστε με άνεση, ρουφάμε την κοιλιά μας και βολτάρουμε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Εξάλλου, η παραλία πάντοτε στέγαζε όλους τους βασανισμένους και ταλαίπωρους αυτής της πόλης. Όταν οι αστικές συγκοινωνίες απεργούν με θεσμικά αιτήματα, η παραλία σφύζει από ζωή, η μεγάλη λεωφόρος της επιστροφής προς τις άγριες περιοχές των προαστίων περνά από εκεί, η λαοθάλασσα ξεχύνεται με τσάντες, ομπρέλες, ψώνια, πακέτα, μήπως και φτάσει προς το σπίτι. Στάσεις στα παγκάκια για ξεκούραση και τσιμπολογήματα από τα ψώνια για να καλμάρει η πείνα. Τι κι αν μασούλησες όλα τα σαβαγιάρ; Η διαδρομή αξίζει, όχι ο προορισμός.

Αφήστε τα ξανθά μαλλιά σας να ανεμίσουν, τραβήξτε από το χέρι έναν καθηγητή πανεπιστημίου και ανεβείτε στο πρώτο παϊτόνι που θα βρείτε. Μπορεί να μην είστε στην Πρίγκηπο, αλλά ακόμη και στην παραλία της Θεσσαλονίκης αισθάνεστε την ανάγκη να ξεσπάσετε σε ένα πληθωρικό «καροτσέρη-καροτσέρη», όταν κάνετε τη βόλτα σας με το αμαξάκι. Πίσω σας η Φαντασμαγορία: ο ήλιος δύει πίσω από το βουνό των θεών, η θάλασσα γίνεται πορτοκαλί, η Μαίρη Χρονοπούλου αφήνει το κόκκινο μαντίλι της να ανεμίζει.

Ακόμη κι αν το φινάλε της μέρας πλησιάζει, κυρίες και κύριοι, η ροή του πλήθους στην παραλία της Θεσσαλονίκης είναι ατέρμονη. Οι εποχές μπορεί να αλλάζουν, η ομίχλη να εναλλάσσεται με το φως, αλλά όλα θα είναι και αύριο πάλι τα ίδια. Ο πρωινός ήλιος θα μας βρει όλους μαζί στην ίδια παραλία. Τι λέτε, καφέ στο γνωστό μέρος; Κατά τις 12 βολεύει;

That's amore!

Με δύναμη από την Αλεξάνδρου Σβώλου: Irisa Belba, Γιώργος Σιδεράς, Franco Ambruoso

Καίει, ζεματάει, νταλαούρι, κάψα, mama mia, τι κάνουμε; Οι θεϊκές γεύσεις του Franco Ambruoso και της παγωτερί «gelati e amore» κάνουν την Αλεξάνδρου Σβώλου πρωτεύουσα της δροσιάς του φετινού θεσσαλονικιώτικου καλοκαιριού. Δαγκωτό παγωτό! **Συνέντευξη** Δημήτρης Αθανασιάδης **Φωτογραφία** Ani Jo

«Δεν ξύπνησα μια μέρα και σκέφτηκα ας ανοίξουμε ένα παγωτατζίδικο», απαντά ο Ambruoso στην ερώτηση τι τον οδήγησε το 2005 να συστήσει στη Θεσσαλονίκη τη νόστιμη έκπληξή του. Πετυχαίνοντας στην ουσία να δημιουργήσει ένα προϊόν που δεν υπήρχε, το «gelati e amore» προσφέρει 28 γεύσεις γεμάτες μαστοριά που οφείλουν οπωσδήποτε πολλά στις σπουδές μαγειρικής και ζαχαροπλαστικής του Franco.

Τελικά, το νόστιμο παγωτό είναι θέμα «φαντασίας», όπως αναπαράγουν τα ντελικατέσεν κλισέ; «Είναι θέμα γνώσεων», μας απαντά και επεξηγεί το σκεπτικό του: «Τα υλικά, όπως η σωστή κουβερτούρα ή το καλό μπισκότο, θέλουν καλή έρευνα, αλλά η έμπνευση είναι μια στιγμή και έρχεται από μόνη της, δε χρειάζεται να την ψάχνεις, θα έρθει αυτή να σε βρει από μόνη της». Αλήθεια, για ποια από τις γεύσεις του «gelati e amore» αισθάνεται περιχαρής; Αυθόρμητο χαμόγελο, άμεση απάντηση: «Cheesecake και black forest μου έχουν πει πως δεν είναι γεύσεις, αλλά αριστουργήματα».

Συχνά ταξίδια στην Ιταλία, παρακολουθήσεις σεμιναρίων και καθημερινή επαφή με τα υλικά είναι όσα ευθύνονται για την εξέλιξη του μικρού πλην απολαυστικού spot στο οποίο οι Θεσσαλονικείς γνωρίζουν πως μπορούν να βρουν το παγωτό στα καλύτερά του. Τι προτιμούν οι «φυλές» της πόλης; Οι νέοι τολμούν και δοκιμάζουν, οι γιαγιάδες και οι παππούδες θέλουν τη γεύση που γνωρίζουν ήδη.

Πώς προκύπτει το μενού και οι παγωτολιχουδιές του; Μια βόλτα στον μανάβη όπου μπορεί κανείς να δει τα φρούτα της εποχής ίσως να αρκεί. Τον χειμώνα μπορείς να δοκιμάσεις κάστανο, τώρα το πεπόνι, το ροδάκινο και το καρπούζι έχουν την τιμητική τους. Δύο κορίτσια μόλις έχουν διαλέξει καραμέλα μπισκότο και η αντίδρασή τους, ό,τι ακριβώς συμβαίνει εδώ πέρα. Μμμ!

gelati e amore
Αλεξάνδρου Σβώλου 44, Τ: 2310 242 014

Γιώργος Σταμκόπουλος

Led love rule

Πορτρέτα του στιγμιαίου, ψυχογραφήματα που χαρακτηρίζονται από μελαγχολία, προσδοκία και ενέργεια. Η ζωγραφική του Γιώργου Σταμκόπουλου αυτόν τον καιρό κατοικοεδρεύει στο Βερολίνο, όπου και μας ξενάγησε στον κόσμο της. Αλλά και τον δικό του.

Συνέντευξη Δημήτρης Τζινούδης **Φωτογραφία** Αντωνία Παπαϊωάννου

«Rotting Life», 32 X 42 cm, ακρυλικό σε καμβά, 2011.

Απόφοιτος της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας, ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην UDK του Βερολίνου, υπότροφος του Ιδρύματος Ωνάση και βραβευμένος από το Museo de Calzado το 2008. Ελέω παιδικών καταβολών, έγινε «βουλιμικός» με τις έντονες αποχρώσεις και δε σταμάτησε να πειραματίζεται με μορφές και υλικά, ώστε να είναι σε θέση να εξελίσσει το προσωπικό του ύφος. Κοντά στα 30, τη χρονιά που μας πέρασε είχε ατομικές εκθέσεις σε Αθήνα και Μπολόνια. Στο παρελθόν, δημιουργίες του έχουν βρεθεί, εκτός από το Βερολίνο και την Αθήνα, στη Βαρκελώνη, στην Κοπεγχάγη, στη Σεβίλλη και στο Αλικάντε.

Ανήσυχος για το παρόν, πεισματάρης με τους στόχους, ευαίσθητος με πλείστους όσους ήχους, εικόνες και χρώματα, με τα οποία μετά λερώνει τους καμβάδες με τη βοήθεια του κόκκινου αερογράφου του. Μανιώδης μουσικόφιλος, βιοπορίζεται με κατεξοχήν δημιουργικό τρόπο. Μερικές ώρες πριν εμφανιστεί ως video jokey σε ένα από τα μεγαλύτερα κλαμπ του Βερολίνου, βρίσκει τον χρόνο να μας κεράσει καφέ στο πλιόλουστο Kreuzberg και να κουβεντιάσουμε για τις κολεκτίβες, την Ισλανδία και τις led εγκαταστάσεις, το breakdance και τη φιλοσοφία του rock 'n' roll.

Χαζεύοντας το έργο σου, διακρίνω μια εμμονή με το χρώμα. Σε ποια ηλικία πήρες την απόφαση ότι θα ασχοληθείς μαζί του; Δεν μπορώ να πω ότι πήρα κάποια απόφαση. Συνέβη εντελώς φυσιολογικά. Μιας και ο πατέρας μου είναι ελαιοχρωματιστής, είχα άμεση επαφή με χρώματα από γεννησιμιού μου.

Ποιες τεχνικές έχεις χρησιμοποιήσει για να εμπλουτίσεις το πορτφόλιό σου, εκτός από τον πατροπαράδοτο καμβά και λάδι; Κατά καιρούς, έχω πειραματιστεί με μια πληθώρα υλικών πάνω σε διάφορες επιφάνειες, αλλά πλέον δουλεύω αποκλειστικά με αερογράφο και ακρυλικά χρώματα. Πάντως, αυτή την περίοδο πειραματίζομαι με νέον και led εγκαταστάσεις.

Τι παραπάνω προσφέρει το Βερολίνο, στο οποίο επέλεξες να ζεις από το 2006, σε έναν νέο καλλιτέχνη σε σχέση με τις πόλεις τόσο της Ελλάδας όσο και του εξωτερικού; Έχει πολλή και καλή τέχνη ποσοτικά κα ποιοτικά, συνεπώς πολλούς ενδιαφέροντες ανθρώπους. Επίσης, είναι φτηνή και πάνω από όλα ανθρώπινη πόλη για να ζήσεις.

Πόσο εύκολο είναι να βιοποριστεί κανείς σήμερα από την τέχνη; Εσύ πώς τα καταφέρνεις; Από την τέχνη καθεαυτή εύκολο δε θα έλεγα ότι είναι! Είμαι VJ στο «Watergate club». Ένα κλαμπ το οποίο είναι αρκετά γνωστό σε παγκόσμιο επίπεδο για τη house μουσική και την οροφή από 1650 leds. Περνάω αρκετές ώρες την εβδομάδα προγραμματίζοντας διάφορα οπτικά εφέ, άλλα στον υπολογιστή και άλλα φτιαγμένα στο χέρι, τα οποία τα ψηφιοποιώ για τις ανάγκες του σόου μου, το οποίο είναι επηρεασμένο από το κίνημα του colorfield και της minimal art.

Κατά πόσο είναι εφικτό να βελτιωθεί το παρόν μέσα από κολεκτίβες-παρέες καλλιτεχνών; Νομίζω ότι οι κολεκτίβες έχουν μια αυτούσια δύναμη. Μέσω των δράσεων, εκθέσεων και κειμένων τους, μπορούν να δραστηριοποιήσουν και πάνω από όλα να σχολιάσουν και να κριτικάρουν το παρόν δημιουργώντας ένα ανοιχτό επίπεδο διαλόγου.

Δεδομένου ότι έχεις θετική γνώμη για αυτές τις παρέες, έχεις επιδιώξει να βρεθείς στους κόλπους κάποιας ή να δημιουργήσεις κάποια; Είμαι μέλος της κολεκτίβας Daily Lazy. Πιστεύω ότι αυτά τα πράγματα δεν τα επιδιώκεις, γίνονται από μόνα τους λόγω κοινών απόψεων, πεποιθήσεων και αγάπης για κοινά ενδιαφέροντα, επιδιώξεις και αρχές.

Τι είναι αυτό που σου λείπει περισσότερο από την Ελλάδα, εκτός από την οικογένεια και τους δικούς σου ανθρώπους; Το άρωμα και ο ήχος της θάλασσας, τα φρέσκα ψάρια και το ξεθωριασμένο γαλάζιο του ουρανού.

Το πιο ενδιαφέρον ταξίδι που έκανες; Ισλανδία. Άγρια φυσική ομορφιά και άνθρωποι με ελπίδα για το αύριο. Ταξίδι μέσω του οποίου μπόρεσα να αφομοιώσω τους κενούς ήχους. Παράδειγμα τέτοιων, οι δημιουργίες του Vladislav Delay.

Τα αγαπημένα σου παιχνίδια, όταν ήσουν πιτσιρικάς; Όταν οι άλλοι πιτσιρικάδες κλοτσούσαν το τόπι, εγώ έτρωγα τα μούτρα μου με BMX, «λέρωνα» τοίχους προσπαθώντας να κάνω graffiti και σακάτευα το σώμα μου με breakdance.

Rock n' roll ή house, και γιατί; Rock 'n' roll χωρίς σκέψη καν, γιατί είναι τρόπος ζωής, αλήθεια και μένει για πάντα. House ήταν και θα είναι κάτι το πολύ εφήμερο.

www.stamkopoulos.com

12ος Πίθηκος

Monkey gone to heaven!

Στη ζούγκλα των συμβατικών σουξέ, παγίδα στην οποία δείχνει να πέφτουν και αρκετοί από τους έλληνες hip-hopers, ο 12ος Πίθηκος ορθώνει το μικρόφωνό του και φτύνει τις ρίμες του με έναν τρόπο αλλιώτικο. Στιλ ατσάλι, φου, αλκοόλ και ζάλη.
Συνέντευξη Δημήτρης Αθανασιάδης

Nika Kramer/Red Bull Content Pool

Έφηβος στα 90s, Θεσσαλονίκη, ελληνάδικα, πίστες. Πώς γλίτωσες από τα μπουζούκια; Ήμουν ανήσυχος και αντιδραστικός από μικρός, δεν μπορούσα να δεχτώ κάτι που δε μου αρέσει. Ήμουν επίσης τυχερός που μεγάλωσα στην Καλαμαριά, στο Βότση, που εκείνο τον καιρό έτυχε να ανθίζει φουλ η φάση με το hip-hop: Jason, Μαυρίδης, οι πρώτοι γκραφιτάδες της πόλης, και εγώ τους πετύχαινα στο ξεκίνημά τους. Θυμάμαι το 1995, όταν είδα το πρώτο γκράφιτι στο γήπεδο του Απόλλωνα Καλαμαριάς, είπα «εδώ είμαστε», μετά ήρθαν οι παρέες με skaters, όλα αυτά ήταν τα πρώτα ερεθίσματα.

Ο πρώτος δίσκος που άκουσες; Ήταν το «Keepers Of The Funk» από Lords Of The Underground σε βινύλιο και μια γραμμένη κασέτα που έγραφε με κάτι ορνιθοσκαλίσματα «Public Enemy». Καύλωσα, πήγα στους φίλους μου και τους λέω «μαλάκες, τι είναι αυτό;», γουστάρανε και αυτοί και γίναμε περισσότεροι σιγά σιγά.

Πώς και πότε έμπλεξες με το hip-hop; Ξεκίνησα ως γκραφιτάς, ήταν το πρώτο πράγμα που δοκίμασα να κάνω ως τέχνη μέσα από αυτή την κουλτούρα, εκεί στα 15. Χαρτί και στυλό δε θυμάμαι ακριβώς πότε έπιασα, ήταν ένα καλοκαίρι στην κατασκήνωση. Μετά διαπίστωσα πως οι φίλοι μου με τους οποίους κάναμε γκράφιτι είχαν αρχίσει να γράφουν και αυτοί, και σκεφτήκαμε να κάνουμε κάτι σαν συγκρότημα.

Το 12ος Πίθηκος έχει σαφή αναφορά στον Τέρι Γκίλιαμ, εκεί χρωστά την έμπνευσή του; Όταν είδα πρώτη φορά το φιλμ «12 Πίθηκοι» σε βιντεοκασέτα, δεν κατάλαβα τίποτα, γιατί ήμουν μικρός. Το χαστούκι το έφαγα, όταν το είδα ξανά το 2003. Με τους πιθήκους ήμουν τρελαμένος από μικρός όμως. Θυμάμαι τον εαυτό μου, όποτε πετυχαίνω ντοκιμαντέρ με πίθηκους, ουρακοτάγκους, χιμπατζήδες, μαϊμούδες, να σκαλώνω. Είχα πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τους πιθήκους, μεγάλο άλμα, σκαρφάλωνα πολύ, ένιωθα «πίθηκος». Όταν είδα την ταινία, ένιωσα πως είχα κάτι να κάνω, σαν μια αποστολή, να κοινωνήσω αυτή την κουλτούρα. Και το vibe που παίρνω σήμερα πίσω από τον κόσμο μού λέει πως όντως κάνω κάτι.

Τι ερεθίζει τη γραφή σου; Δυστυχώς, ανακάλυψα τη μαγεία του να διαβάζεις βιβλία μεγάλος. Οι επιρροές μου ήταν από την καθημερινότητα. Ατάκες που έπαιζαν τριγύρω μου, ταινίες, συμπεριφορές ανθρώπων στον δρόμο, λαϊκές σοφίες σε καφενεία. Υπάρχουν πολλοί τρόποι να δεις την πόλη. Την περπατώ πολύ, δεν οδηγώ και συναναστρέφομαι από μικρός με πολλούς τύπους ανθρώπων.

Γιατί «να καεί το μπουρδέλο η βουλή»; Το «να καεί, να καεί το μπουρδέλο η βουλή» είναι μεταφορικό, δε θα αλλάξει κάτι με το να καταστραφεί ένα κτήριο. Η έννοιά του είναι να αλλάξει αυτό που συμβαίνει εκεί μέσα. Είναι πολύ εύκολο να παρεξηγηθεί, η βία δεν είναι όμως λύση. Αν παρατηρήσεις το υπόλοιπο κομμάτι, λέει πολλά πράγματα. Αν μείνει κάποιος σε αυτή τη φράση, είναι σαν να βλέπει το δέντρο και να χάνει το δάσος. Και είναι ένα κομμάτι που γράφτηκε πολύ πριν συμβούν όλα αυτά, με τους ανθρώπους να φωνάζουν έξω από το κοινοβούλιο.

Αρκετοί έλληνες rappers μέσα από συνεργασίες και ντουέτα με λαϊκές τραγουδίστριες έδωσαν το φιλί της ζωής στο «μπουζουκοπόπ». Να περιμένουμε αντίστοιχη συνεργασία και από εσένα; Έχει γίνει ο φόβος των ακροατών αυτό το πράγμα. Μου στέλνουν καθημερινά μηνύματα στο fb λέγοντάς μου «μην πουληθείς». Είμαι κατά τέτοιων μπουζουκοπόπ συνεργασιών. Αυτό που γίνεται σήμερα είναι κοροϊδία, δεν ξέρουν και αυτοί τι είναι. Εγώ γουστάρω μπουζούκι, αλλά μπουζούκι: Βαμβακάρη, Τσιτσάνη, Ζαμπέτα.

Με ποιους θα συνεργαζόσουν, αν σου δινόταν η ευκαιρία; Με την Ελένη Βιτάλη και τον Κώστα Τουρνά.

Ποιο live ως θεατής σου τίναξε το μυαλό τελευταία; Η εμφάνιση των Onyx στη Θεσσαλονίκη. Δεν μπόρεσα να κρατηθώ, έφυγα και πήδηξα μέσα στον κόσμο σαν παιδάκι. Και το live του Wax Tailor, τον παρακολουθούσα άφωνος.

Τι συμβαίνει με το «Γιατί έτσι γουστάρω»; Έχω πάρα πολύ υλικό. Κανονικά θα κυκλοφορούσε πριν το «100% Style», αλλά είχα οικονομικά προβλήματα που δε μου επιτρέψανε να το βγάλω, γιατί έχει 24-25 κομμάτια μέσα. Το άλμπουμ θα λέγεται πλέον «12.12.12», θα έχει μέσα το «Γιατί έτσι γουστάρω» και θα κυκλοφορήσει στις 12 Δεκεμβρίου. Σημασιολογικά, αυτή η ημερομηνία είναι σημαντική για μένα. Είναι η χρονιά μου, στην τελική:)

Γιώργος Μαρτινίδης

Θεσσαλονίκη, επικίνδυνη πόλη

Μπίνγκο! Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα που μιλάει για τη Θεσσαλονίκη μοντέρνα, τώρα και ανελέητα. Στις σελίδες του «Από το Πουθενά» το αίμα, η καφεΐνη, η θάλασσα, τα ουίσκια, το ΑΠΘ, ο πόλεμος της νύχτας, η λαμογιά και η διαπλοκή συνθέτουν ένα ανήσυχο νουάρ. Συγχαρητήρια, κύριε. **Συνέντευξη** Στέφανος Τσιτσόπουλος **Φωτογραφία** Δημήτρης Καραθάνος

Αντισυμβατικός και καραμπουζουκλής ο ήρωας ντετέκτιβ Μπεν: έχει κολλητό μπουγατσατζή, νταλαβερίζεται με φοιτητριούλες του ΑΠΘ, βγάζει τα προς το ζην κάνοντας θελήματα και «μερεμέτια» για βαρόνους της θεσσαλονικιώτικης νύχτας, πίνει μπιρόνια, καπνίζει και γενικώς διαβιεί χαλαρά. Πώς τον εμπνεύστηκες; Θα μπορούσα να πω ότι κατασκεύασα τον Μπεν βασισμένος σε στοιχεία του εαυτού μου -στις χαλαρές του φάσεις- καθώς και σε φίλους και γνωστούς, καθημερινούς τύπους της πόλης και των καιρών μας, οι οποίοι αποτελούν και την πηγή έμπνευσης των υπόλοιπων κεντρικών χαρακτήρων. Άλλωστε, ο Μπεν, παρά το παρελθόν του και την όποια καλλιέργεια κρύβει κάτω από το προφίλ του ρεμαλιού, δε διαφέρει τόσο πολύ από τον μέσο νέο της ηλικίας του. Ή μάλλον, ζει τη ζωή του χωρίς υποχρεώσεις και δεσμεύσεις, όπως θα ήθελε ώρες-ώρες να μπορεί να κάνει ο καθένας μας. Γι' αυτό και ο ήρωας δεν περιγράφεται εξωτερικά, έτσι ώστε σε συνδυασμό με την πρωτοπρόσωπη αφήγηση να αποτελέσει ένα καλούπι στο οποίο να μπορεί ο αναγνώστης να βάλει τον εαυτό του, ζώντας από πιο κοντά τη δράση. Προσπάθησα να σχεδιάσω τον Μπεν ως έναν αρχετυπικό ήρωα νουάρ· έναν ηδονιστή, κυνικό και ρεμάλι, που διακατέχεται όμως από κάποιες ισχυρές ηθικές αρχές, οι οποίες και τον οδηγούν στο να διαλευκάνει το μυστήριο. Θα ήθελα να πιστεύω ότι ο Μπεν είναι ένας κλασικός «νουαρικός» ντετέκτιβ σε θεσσαλονικιώτικη και μοντέρνα έκδοση. Αν ο Σαμ Σπέιντ ή ο Φίλιπ Μάρλοου ζούσαν στη Θεσσαλονίκη του 2010, ίσως δε θα διέφεραν τόσο πολύ από τον Μπεν.

Η Θεσσαλονίκη του «Από το Πουθενά» ξεφεύγει από τα στερεότυπα του αθηναϊκού Τύπου, που υμνεί τις χάρες της Τσιμισκή, του κλάμπινγκ και των κομψών γυναικών που περιφέρονται στην Προξένου Κορομηλά. Η δράση, οι φόνοι και η διαλεύκανση ακολουθούν μονοπάτια στο Χορτιάτη ή διαδραματίζονται σε στενά της Τούμπας και των πέριξ της Δωδεκανήσου και της Παπάφη. Ήθελες από την αρχή να γράψεις ένα αστικό νουάρ που διαδραματίζεται σε λαϊκές συνοικίες και γιατί; Δε νομίζω ότι αυτό έγινε τόσο στοχευμένα, όσο απλώς προέκυψε. Η ιστορία που κατασκεύασα σταδιακά και οι χαρακτήρες στο κέντρο της, προϊόντα της καθημερινής νεοελληνικής πραγματικότητας στη συμπεριφορά, τη γλώσσα και τον τρόπο σκέψης τους, σίγουρα δε θα ταίριαζαν σε κανένα άλλο περιβάλλον. Ήθελα από την αρχή να φτιάξω μια ιστορία βασισμένη σε αυτούς τους καθημερινούς και αληθινούς πρωταγωνιστές, όχι σε κάποιους οξύνοες ντετέκτιβ ή ιδιοφυείς διανοούμενους. Οι κεντρικοί χαρακτήρες είναι όλοι τα ρεμάλια που μπορεί να συναντήσει κάθε μέρα ο καθένας μας στη γειτονιά του. Έτσι, δε με ενδιαφέρει τόσο η «τουριστική» όψη της Θεσσαλονίκης (η οποία παρ' όλα αυτά δεν παραλείπεται εντελώς, με την Παλιά Παραλία, το σήμα κατατεθέν της πόλης, να εμφανίζεται στην αρχή κιόλας του βιβλίου) όσο μια πιο καθημερινή και συνάμα underground πλευρά της, με φοιτητές και φοιτήτριες, αποτυχημένους πρώην μπάτσους, τοπικούς μαγαζάτορες και αυτοδημιούργητους επαρχιώτες επιχειρηματίες.

Περιγράφεις έναν κόσμο τον οποίο αδυνατεί να συλλάβει ο μέσος φοιτητής του ΑΠΘ και θαμώνας των παραλιακών καφέ ή των κλαμπ στο λιμάνι. Έναν κόσμο όπου πίσω από τα πάρτι των φοιτητικών παρατάξεων κρύβονται συναλλαγές μαύρου χρήματος και εκκολάπτονται πολιτικές καριέρες. Πώς άντλησες υλικό και από πού προέκυψε η ιστορία του «Από το Πουθενά»; Παραδόξως δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να αντλήσω υλικό για την πλοκή του βιβλίου. Όπως φροντίζω να διευκρινίσω στο βιβλίο, τα πρόσωπα και τα γεγονότα είναι φανταστικά, ωστόσο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο κόσμος του φοιτητικού συνδικαλισμού, της νύχτας και των πολιτικών παρατάξεων λειτουργεί κάπως έτσι. Το ίδιο το γεγονός δεν είναι τόσο άγνωστο, αν και οι τρόποι με τους οποίους λειτουργεί αυτή η διαδικασία ίσως να είναι. Το μεγαλύτερο προϊόν της Θεσσαλονίκης, άλλωστε, είναι η βιομηχανία της διασκέδασης. Θυμάμαι να έχω διαβάσει κάπου ότι η Θεσσαλονίκη είναι η πρώτη πόλη σε καφετέριες ανά κάτοικο στην Ευρώπη, ενώ βρέθηκε επίσης στην πρώτη τριάδα των πόλεων με την καλύτερη και πιο ζωντανή νυχτερινή ζωή παγκοσμίως σε μια πρόσφατη κατάταξη του Lonely Planet. Πρόκειται, λοιπόν, για μία φρεπεδούπολη και μπουζουκούπολη, στην οποία όλοι θέλουν ένα κομμάτι από τη βιομηχανία της διασκέδασης. Προσωπικά, σνόμπαρα τις φοιτητικές παρατάξεις κάθε είδους και κάθε πολιτικού φάσματος σε όλη τη διάρκεια των σπουδών μου, θεωρώντας ότι καμία πολιτική δραστηριότητα δεν έχει θέση μέσα στην παιδεία, καθώς το μόνο που επιτυγχάνουν οι παρατάξεις είναι να εκτρέφουν λαμόγια. Είχα, πάντως, μέσω φίλων και γνωστών, την ευκαιρία να δω αυτή την κατάσταση εκ των έσω, και χρησιμοποίησα τη φαντασία μου για να συμπληρώσω τα κενά και να φτιάξω τη βάση της πλοκής του «Από το Πουθενά».

Γιατί νουάρ; Αφενός νουάρ γιατί είναι μάλλον το αγαπημένο μου λογοτεχνικό είδος και ήθελα να γράψω ένα αστυνομικό μυθιστόρημα από τότε που ήμουν έφηβος, κάνοντας μάλιστα και κάποιες αδέξιες συγγραφικές προσπάθειες, τα αποτελέσματα των οποίων -ευτυχώς- ποτέ δεν επιχείρησα σοβαρά να εκδώσω. Μου αρέσει ιδιαίτερα η πρόκληση του να κατασκευάσει κανείς ένα μυστήριο και να οδηγήσει σταδιακά τον αναγνώστη στη λύση του, εφοδιάζοντάς τον στο μεταξύ με διάφορα μικρά στοιχεία που μπορούν να βοηθήσουν και τον ίδιο στο να τη μαντέψει. Αφετέρου, η αλήθεια είναι ότι στην παρούσα φάση δε μου βγαίνει να γράψω κάτι διαφορετικό. Στο νουάρ το κεντρικό σημείο είναι η πλοκή και η λύση του μυστηρίου ή των μυστηρίων, τις οποίες πλαισιώνει η λογοτεχνική αφήγηση. Έτσι, ένιωθα ότι φτιάχνοντας μια δυνατή και ενδιαφέρουσα πλοκή θα μπορούσα να «τη σκαπουλάρω», εάν το αποτέλεσμα έπασχε ως προς το λογοτεχνικό του μέρος.

Τι διαβάζεις αυτόν τον καιρό; Πού συχνάζεις; Πώς βιοπορίζεσαι; Τι όνειρα κάνεις για το μέλλον; Πες μας περισσότερα πράγματα για σένα και οπωσδήποτε εξήγησέ μας τη σημασία των τατού που έχεις χτυπήσει. Γενικά, διαβάζω οτιδήποτε πέσει στα χέρια μου και τραβήξει το ενδιαφέρον μου, από τσελεμεντέδες μέχρι εξειδικευμένα ιστορικά βιβλία. Τα τελευταία, μάλιστα, είναι -μαζί με τα νουάρ- η αδυναμία μου, οπότε ένα καλοφτιαγμένο ιστορικό νουάρ είναι, για μένα, ίσως το τέλειο. Τον τελευταίο καιρό έχω ανακαλύψει -καθυστερημένα- τον επιθεωρητή Ρέμπους του Ίαν Ράνκιν και διαβάζω με πάθος όλη τη σειρά των βιβλίων από την αρχή. Τα συνιστώ ένθερμα σε οποιονδήποτε φαν του μοντέρνου αστυνομικού μυθιστορήματος, και ειδικά σε όσους έχουν τη δυνατότητα να τα διαβάσουν από το πρωτότυπο. Όπως ο Μπεν ή και ο Ρέμπους, μου αρέσει να συχνάζω σε συνοικιακά, χωμένα μέρη, όπου μπορείς να πιεις ήσυχα το ποτό σου πετυχαίνοντας όλο και κάποιον γνωστό για να ανταλλάξεις δύο κουβέντες. Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι της γενιάς μου, βιοπορίζομαι λίγο από δω και λίγο από κει, προσπαθώντας να τα βγάλω πέρα όσο καλύτερα μπορώ. Ελπίζω στο όχι πολύ μακρινό μέλλον να μπορώ να κάνω μια μόνιμη και δημιουργική δουλειά, σε αρκετά άνετα ωράρια, ώστε να μου μένει χρόνος και για όλες τις υπόλοιπες ευχάριστες ασχολίες, όπως μερικά ακόμη μυθιστορήματα. Όσο για τα τατού μου, αποτελούν περισσότερο μια υπενθύμιση, μια προτροπή για την απόλαυση της στιγμής χωρίς φόβους, δειλίες και κομπλεξισμούς. Το «pulvis et umbra sumus» του Οράτιου δεν είναι μοιρολατρική παραδοχή της θνητότητάς μας, αλλά προτροπή -ακριβώς εξαιτίας αυτής- να απολαύσουμε όλο το ενδιάμεσο. Όπως ο Μπεν, συχνά ζω ηδονιστικά, αλλά η κρίσιμη διαφορά είναι ότι οι πραγματικοί άνθρωποι, σε αντίθεση με τους λογοτεχνικούς ήρωες, οφείλουν να τηρούν και κάποια όρια.

Δεν αντέχω να μη σε ρωτήσω: Τι είπε ο κύριος Μαρτινίδης Πέτρος; Ζήτησες τις συμβουλές του κατά τη διάρκεια της συγγραφής; Και, αλήθεια, κατά πόσον σε έχει επηρεάσει; Για το κατά πόσο με έχει επηρεάσει ο Πέτρος δε νομίζω ότι υπάρχει αμφιβολία, αν σκεφτείς ότι η πρώτη μου ανάμνηση είναι να κάθομαι σε ένα παιδικό κρεβάτι και να τον ακούω να μου διαβάζει κάποιο μη παιδικό βιβλίο. Από εκεί και πέρα, σίγουρα αυτός μου δημιούργησε την αγάπη για το αστυνομικό μυθιστόρημα προτείνοντάς μου διάφορα εξαιρετικά βιβλία ανά τα χρόνια, αν και έκτοτε τα γούστα μας διαφέρουν αρκετά. Όταν έγραφα το «Από το Πουθενά», σκέφτηκα ότι, από τη μία, δεν ήθελα να επηρεαστώ ή να δεχτώ κάποια εξωτερική βοήθεια, αλλά, από την άλλη, θα ήταν βλακώδες να μη ζητήσω τις συμβουλές ενός από τους μεγαλύτερους έλληνες αστυνομικούς συγγραφείς. Έτσι ζήτησα τις συμβουλές του Πέτρου, αφού ολοκλήρωσα την πρώτη γραφή του βιβλίου, αλλά πρόσεξα να μην επηρεαστώ στο ύφος ή την έκφραση, αφού αυτό που ήθελα να πετύχω ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό σε ύφος και περιεχόμενο από τα δικά του αστυνομικά. Γενικά, του είμαι ευγνώμων για την αυστηρή του κριτική στο βιβλίο και την απόλυτη αποστασιοποίησή του, όταν προσπάθησα να το εκδώσω, διότι σε άλλη περίπτωση δε θα μπορούσα να νιώσω ότι πέτυχα κάτι «δικό μου».

Τι έγινε, παιδιά, αποφασίσαμε; Θεά ή βαλούτα; Διάττων αστέρας που δεύτερο δίσκο και σουξέ δε θα σταυρώσει ή ντίβα με την πρώτη αλλά και για πάντα; Φέτος τον χειμώνα η Ελλάς διχάστηκε για την περίπτωσή της. Ήμασταν και είμαστε από αυτούς που θεωρούν τη Λάνα ντελ Ρέι την απόλυτη εκδοχή του... an american girl με την υπέρτατη έννοια. **Κείμενο** Βάγια Ματζάρογλου

Ποιος φοβάται τη Lana del Rey;

Σίγουρα μέσα στο top10 των celebrities που γουστάρουν οι εναλλακτικοί, μαζί με τους Μάικλ Σέρα, Έμιλι Μπλαντ, Γουές Άντερσον, Τζέισον Σβάρτσμαν, Steve Aoki. Και όλοι ξέρουμε πως οι εναλλακτικοί είναι δύσκολο κοινό, απαιτητικό! Η υπόθεση Λάνα ντελ Ρέι θα μπορούσε να είναι συνηθισμένη, ένας κοινός τόπος της σόουμπιζ, έστω και της αλτέρνατιβ: το θέαμα εντοπίζει ένα αρκετά ταλαντούχο, όμορφο αλλά, κατά τα άλλα, τετριμμένο κορίτσι, και με πιεστική επιμονή του δίνει επιτυχία τροφοδοτώντας με νέα πρώτη ύλη το ποπ εργοστάσιο. Κι όμως, η υπόθεση Λάνα ντελ Ρέι δεν είναι τόσο απλή.

Οι διαφοροποιήσεις από τα κλισέ ξεκινάνε νωρίς νωρίς, από τα βασικά. Καταρχάς, δεν τραγουδάει ποπ σαχλοτράγουδα, αλλά σφιχτά, ρομαντικά μικρά έπη. Κατά δεύτερον, όμορφη δεν τη λες εύκολα: διαθέτει παράξενο πρόσωπο και μάλλον υπερβολικά χαρακτηριστικά. Ούτε αισθησιακό ξέκωλο τη λες, κι ας έχει φτιαγμένες, κυριολεκτικά και μεταφορικά, για ηδονές χειλάρες. Όταν μιλάει, νομίζεις πως είναι το πιο αθώο, γλυκό και αφελές πλάσμα του κόσμου, οπότε θέλεις να τη χαϊδέψεις στοργικά, όχι να της κάνεις παιχνιδάκια με το στόμα, τα χεράκια. Κατά τρίτον, δεν την επέβαλε καμιά τηλεόραση, κανένα reality, κανένα περιοδικό. Φίρμα έγινε μέσα από το ίντερνετ, ένα σε γενικές γραμμές δημοκρατικό και αξιοκρατικό κανάλι προώθησης. Τέλος, δεν είναι καν 100 τοις εκατό indie, για να πεις ότι κάνει buzz στους hipsters μουστακαλήδες. Είναι mindie, ένα mainstream indie δηλαδή, που θα μπορούσε να περάσει αδιάφορο και από τα δύο κοινά (κάνει όμως ένα ζενεσεπακουά κόλπο και τελικά τα κερδίζει).

Η Λάνα ντελ Ρέι είναι ένα πακέτο εξασφαλισμένης επιτυχίας. Εμφανισιακά, είναι ένα εκκεντρικά παλιομοδίτικο κορίτσι στο όλον του: στα ρούχα, στα παπούτσια, στο χτένισμα, στη συμπεριφορά. Και την εποχή της κυριαρχίας του vintage, τα παλιομοδίτικα κορίτσια κατατροπώνουν τα μοντέρνα. Δημιουργικά, είναι παραγωγική και τηγάνι φίσλερ: γράφει μουσική και στίχους, ψήνει, ερμηνεύει, τηγανίζει, γυρίζει χειροποίητα βιντεοκλίπ, κάνει μόντελινγκ, μαγειρεύει. Φωνητικά, με μια μεγάλη κοντράλτο γκάμα, παίρνει κεφάλια. Βραχνή, σκοτεινή, μυστικιστική, θλιμμένη, μετρημένη, τραγουδά το παράφορο με τον πιο πειστικό κινηματογραφικό τρόπο. Την είπαν Νάνσι Σινάτρα και Μπελίντα Καρλάιλ, θα γίνουν ακόμα πολλές παρομοιώσεις στην προσπάθεια να χαρακτηριστεί μια 26 δημιουργός στοιχειωμένη από την Αμερική των 50s και των 60s.

Εντάξει, η Λάνα ντελ Ρέι έχει πολλά ταλέντα. Όταν λέμε κάτι τέτοια, ωστόσο, δε διασαφηνίζουμε και σπουδαία πράματα. Τι είναι αυτό που προσδιορίζει την τεράστια επιτυχία της; Ποιο είναι το χαρακτηριστικό της που κάνει νέους, γέρους και παιδιά να ακούν φανατικά το περιορισμένο ακόμα ρεπερτόριό της; Τι μεταφυσικής υφής είναι αυτό το «άστρο» για το οποίο μιλούν όλοι σε ανάλογες περιπτώσεις; «Ήθελα να είμαι μέρος της high-class μουσικής σκηνής. Κατά το ήμισυ, γιατί δεν είχα πολλούς φίλους και ήλπιζα να συναντήσω ανθρώπους και να ερωτευθώ και να δημιουργήσω μια κοινότητα γύρω μου - όπως έκαναν στα 60s», δήλωνε κάποτε η Λάνα. Προφανώς, «άστρο» σημαίνει τελικά ότι υπάρχει ευσπλαχνία και κοελισμός στο σύμπαν: το άλλοτε μοναχικό κορίτσι πλέον έχει εκατομμύρια φίλους.

Πώς αποκρίνεται η νεοϋορκέζα νεαρά στον χαμό γύρω από το όνομά της; Δείχνει γαλήνια, παρά το ότι όλα έγιναν ξαφνικά και γρήγορα. Αν το σκεφτείς, πέρασαν οκτώ χρόνια από τότε που σπούδαζε φιλοσοφία και μάθαινε κιθάρα, δύο από όταν αποφάσισε πως το Λάνα ντελ Ρέι ήταν ένα πολύ κατάλληλο, γκλάμορους όνομα για να αντικαταστήσει το πραγματικό της, Ελίζαμπεθ Γκραντ, και μόλις οκτώ μήνες από το βραβείο Next Big Thing. Καθόλου, μα καθόλου άσχημα!

Ποιος σκότωσε τα παλιά, καλά, ανεπανάληπτα καλοκαίρια της Χαλκιδικής; Ο Cayetano οδηγεί για τις θάλασσες της Σιθωνίας και στον δρόμο θυμάται, αναπολεί, ονειρεύεται τη Χαλκιδική που έχασε και τη Χαλκιδική που τον περιμένει.
Φωτογραφία Σάκης Γιούμπασης

Χαλkillδική!

Μεσάνυχτα μιας βαρετής Πέμπτης. Καύσωνας, ιδρωμένα σεντόνια και μια πόλη που ο σφυγμός της τείνει σε ευθεία γραμμή. Ελπίζεις να κοιμηθείς γρήγορα για να περάσει η ώρα, όπως στον στρατό. Ξαφνικά, το τηλέφωνο χτυπάει επίμονα και δεν ξέρεις αν πρέπει να το σηκώσεις... «Ρε φίλε, θα είσαι Χαλκιδική αύριο; Θα σε περιμένω για καφέ το πρωί». Κλείσαμε. Τηλέφωνο ξανά. «Ρε καραγκιοζάκο, γιατί δεν έρχεσαι τώρα να κοιμηθείς εδώ και αύριο να πας να παίξεις στο πάρτι;» Πώς να αντισταθείς;

Πού είναι τα κλειδιά, μην ξεχάσω την οδοντόβουρτσα, να διαλέξω δίσκους, να πάρω κάνα παραπανίσιο βρακί, γιατί ποτέ δεν ξέρεις, πού γαμωπάρκαρα το γαμωαυτοκίνητο; Η ώρα 12 και μισή και ξεκινάω για να καλύψω 140 χιλιόμετρα χωρίς κάποια ιδιαίτερη διάθεση. Είχα πολλά χρόνια να πάω στο δεύτερο πόδι της Χαλκιδικής. Γενικά με τη Χαλκιδική δεν είχα και πολλά πάρε-δώσε τα τελευταία χρόνια.

Στο ραδιόφωνο, μία μουσική μόνο για μένα. Με υπνωτίζει, οι γραμμές στον δρόμο μοιάζουν πιο έντονες και το πόδι μου πιέζει όλο και περισσότερο το γκάζι. Καρδία, Καλλικράτεια, Μουδανιά... Χαλαρώνω μόνο όταν μπαίνω στον «αρχαίο» δρόμο της Σιθωνίας. Τον δρόμο που κάποτε ακολουθούσαν με τα απολύτως απαραίτητα οι φυσιολάτρες campers. Αυτόν που είχα διασχίσει και εγώ το '99 με τη βέσπα στις 3 το πρωί και έχοντας ως αποσκευή τον Γιάννη, εν μέσω κατακλυσμού, για να πάω την πρώτη φορά της ζωής μου στον Αρμενιστή. Αποστολή μας ήταν ο εντοπισμός μιας παρέας από τσούπρες, που τελικά δε μας έδωσαν και πολλή σημασία.

Και ξαφνικά, ενώ η ώρα έχει πάει 1 και κάτι, ξεκινάνε οι εικόνες του παρελθόντος να μαστιγώνουν το μυαλό μου. Εδώ δεξιά μάς είχαν σταματήσει με την Catarina το 2002 για υπερβολική ταχύτητα. Ήταν Πορτογαλέζα και την άφησα να καθαρίσει μόνη της. Αφού δεν έβγαλαν άκρη μαζί της, μας άφησαν να φύγουμε. Στροφή δεξιά για Πόρτο Καρρά. Να υπάρχουν, άραγε, οι μαύρες βούλες που άφηνα με σπρέι κατά μήκος της διαδρομής μέχρι την Τριστινίκα το '97; Τι ωραία γούστα που βγάζαμε στον Μαρμαρά! Να μη μιλήσω και για τα σκανδαλώδη μεθύσια μας στο «Ethnik».

Φτάνω στον προορισμό μου. Λίγα ποτά και μετά στο σπίτι του Χρήστου, να μας βρίσκει το ξημέρωμα κουβεντιάζοντας για μουσική. Πλύσιμο, καφές και συνεχίζω τον δρόμο μου για να φτάσω στην άλλη πλευρά του ποδιού. Η αλήθεια είναι πως από εκείνη την πλευρά κάποτε γνώριζα κάθε εκατοστό γης. Τις καλύτερες καβάντζες για κάθε περίπτωση... Τώρα στις περισσότερες από αυτές βρίσκονται κακοχτισμένες βίλες, άθλια μπιτσόμπαρα, καντίνες, οικογενειάρχες που θέλουν να τη βγάλουν στην κούτρα, κωλόχαρτα, πλαστικά μπουκάλια, καπότες, άδεια γκαζάκια, μέχρι και η άμμος έχασε το παιχνίδι από τις γόπες. Μια θλίψη με κυριεύει για τα μέρη όπου κάποτε υπήρξα ένας από τους ελάχιστους «βασιλιάδες», μακριά από τα κοσμικά τραν πάρτι που ταλάνιζαν την εποχή.

Και ξανά οι εικόνες κάνουν την εμφάνισή τους. Χρειάστηκε να περάσουν κοντά στα 10 χρόνια, για να παρατηρήσω αυτό το δεντράκι που ισορροπεί με μαεστρία μεταξύ δρόμου και γκρεμού. Υπήρχε άραγε τότε και, αν ναι, μήπως ήταν μικρό και το περνούσαμε για θάμνο; Να το είχε κατουρήσει ο Στέφανος τότε που απειλητικά μας ανάγκασε να σταματήσουμε κάπου εδώ;

Και το πράγμα γίνεται πιο σοβαρό. Πόσοι φίλοι μου να πέρασαν από αυτό ακριβώς το σημείο τα τελευταία χρόνια και πόσες πρώην αγαπημένες; Παρατήρησαν αυτόν τον βράχο κοντά στο Καλαμίτσι που μοιάζει με μια γέρικη φάτσα; Μήπως να σταμάτησαν σε αυτό το βενζινάδικο της Σάρτης που με έχει σώσει ουκ ολίγες φορές; Όπως τότε που στις 7 το πρωί πάθαμε λάστιχο με την Κάτια και μας το έφτιαξε ο άνθρωπος. Το ντούκου-ντούκου που ακούγαμε αργότερα ήταν επειδή δεν έσφιξε τη ρόδα.

Στροφή, ξανά στροφή και πέφτω πάνω στην αγαπημένη μου παραλία. Δεκάδες τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα πάνω στον δρόμο, όπως και τότε. Η διαφορά είναι ότι τότε ήταν όλοι τσίτσιδοι. Πηγαίναμε, τα πετούσαμε όλα και ξεκινούσαμε τις βουτιές. Είχε πλάκα όταν προσπαθούσαμε να παίξουμε βόλεϊ γυμνοί πάνω στα βοτσαλάκια και τα τσουτσούνια μας έμοιαζαν με φίλαθλοι σε γήπεδο. Πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά...

Και το φθινόπωρο μας έβρισκε μαυρισμένους μόνο στην πλάτη, αφού σχεδόν πάντα καθόμασταν μπρούμυτα. Όταν η διπλανή κυρία άλειφε το σώμα της με το γαλάκτωμα, δεν είχαμε άλλη επιλογή. Εκεί να δεις τι σημαίνει πόνος, αλλά προκειμένου να εκτεθούμε... Και, φυσικά, κανένας δε δανειζόταν την πετσέτα του άλλου!

Πού πήγαν άραγε αυτά τα καλοκαίρια; Γιατί καλοκαίρι σημαίνει τζιτζίκια, ένα μικρό -τόσο δα- τρανζιστοράκι, καρπούζι μεγάλο, σκόνη που να κολλάει στον ιδρώτα. Γιατί είμαι αναγκασμένος να ανέχομαι τις πλαστικές ξαπλώστρες και τις εκκωφαντικά παιγμένες -στην πλειοψηφία τους άσχετες- μουσικές επιλογές; Ίσως έτσι πρέπει. Ίσως να το επιβάλλει η εποχή -μια μαλακία δικαιολογία που ποτέ δεν κατάλαβα-, ίσως να είναι μέρος της τουριστικής μας υποδομής. «Έλα στην Ελλάδα, θα περάσεις με το ζόρι καλά ή κακά. Ήρεμα όμως αποκλείεται». Γι' αυτό και κάθε χρόνο, φυσικά, όλο και περισσότεροι επιλέγουν την Τουρκία.

Πίσω στο τιμόνι. Τι με έχει πιάσει; Πρέπει να μάθω να προσαρμόζομαι, μου λένε οι φίλοι. Σχεδόν μαζοχιστικά όμως, πάντα επιλέγω να ταξιδεύω στο παρελθόν και τις καλές στιγμές με έναν νοσταλγικό τρόπο. Ίσως να πρόκειται για αρρώστια, η οποία όμως δε θα υπήρχε αν το σήμερα και το αύριο ήταν γκαραντί καλύτερα από το χθες. Έφτασα. Πρέπει να περάσω καλά!

Το καστανόδασος

Δάνος Δανιηλίδης Μάγια Κετικίδου

Όλοι ονειρεύονται πως εγκαταλείπουν την πόλη, την κρίση, τη μιζέρια και την ανεργία, και σε ένα βουνό βρίσκουν τη δουλειά με τη γη και την ευτυχία. Λίγοι όμως το κατάφεραν. Όπως ο Δάνος Δανιηλίδης και η Μάγια Κετικίδου. Την ιστορία της οικοτεχνίας χειροποίητων γλυκών «Γλυκομαγειά» μας τη διηγείται ο Δάνος. Πάρε ιδέες και κάν' το, αν μπορείς.

Γεννήθηκα το 1970 στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, όπου και μεγάλωσα. Το μικρόβιο της δημοσιογραφίας το κόλλησα στα 10 μου, όταν εκτός από το εβδομαδιαίο Μίκυ Μάους διάβαζα και τα... μονόστηλα της εφημερίδας «Μακεδονία»! Από τα 15 μου έγραφα προσωπικό ημερολόγιο, στο οποίο, εκτός από την καταγραφή θεμάτων που απασχολούσαν τον εφηβικό μικρόκοσμό μου, κατέγραφα και τις κυριότερες εγχώριες και διεθνείς ειδήσεις! Πέντε χρόνια μετά, ξεκίνησα να γράφω μια ραδιοφωνική στήλη στον «Εξώστη». Για μια πενταετία έγραφα σε διάφορα δωρεάν διανεμόμενα έντυπα, με μόνο αντίτιμο τη χαρά της δημοσίευσης του ονόματός μου. Σταδιακά άρχισα να πληρώνομαι, γράφοντας στήλη για τα ΜΜΕ, πολιτιστική στήλη, συνεντεύξεις με δημιουργικούς ανθρώπους κ.ά. Τα τελευταία 12 χρόνια με κέρδισαν τα ταξιδιωτικά θέματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό, με έμφαση στον οικοτουρισμό και τα Βαλκάνια. Δούλεψα ως ελεύθερα συνεργαζόμενος (freelancer) ταξιδιωτικός συντάκτης σε θεσσαλονικιώτικα και αθηναϊκά ΜΜΕ («Αγγελιοφόρος», «Μακεδονία», «Γεωτρόπιο» της «Ελευθεροτυπίας», «Ταξίδια» και «ΟΙΚΟ» της «Καθημερινής, VITA κ.ά.). Το ταξιδιωτικό ρεπορτάζ μου πρόσφερε, εκτός από τα χρήματα, τη δυνατότητα συχνών αποδράσεων, την τύχη να γνωρίσω ονειρεμένους τόπους και δημιουργικούς ανθρώπους στην Ελλάδα, την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική.

Η αγάπη μου για το βουνό και οι πολλές επισκέψεις μου στο γειτονικό προς τη Θεσσαλονίκη κατάφυτο όρος Πάικο για πεζοπορία, φωτογράφηση ή πικνίκ, με έπεισαν τελικά να αποκτήσω τον Σεπτέμβριο του 2010 ένα καστανεώνα, σε ένα από τα μεγαλύτερα δάση καστανιάς της χώρας.
Το ήπιο ανάγλυφο, το δάσος, τα νερά και η απόλυτη ηρεμία ήρθαν και έδεσαν με το ότι το Πάικο βρίσκεται στην ελληνοσκοπιανή μεθόριο, στον ευρωπαϊκό δρόμο Ε75, στην οδική πύλη εξόδου από την Ελλάδα προς τα αγαπημένα μου Βαλκάνια. Έτσι κάθε φορά που αφήνω τη Θεσσαλονίκη για να βρεθώ στις καστανιές μου, στο χωριό Καστανερή, πιάνω τον εαυτό μου να κοντοστέκεται στο έβγα του Ε75 για το Πολύκαστρο, κάνοντας τη σκέψη να συνεχίσω ίσια για τα Βαλκάνια...

Από το 2010 άρχισε μια σταδιακή, αλλά σταθερή συρρίκνωση των δημοσιογραφικών μου συνεργασιών, με αποτέλεσμα σήμερα να διασώζονται λίγες από αυτές. Την οδυνηρή συνειδητοποίηση ότι η δημοσιογραφία κι εγώ αρχίζουμε να παίρνουμε πλέον διαφορετικούς δρόμους, για λόγους πέραν της δικής μου θέλησης, διαδέχτηκε η σκέψη ότι η αγάπη μου για τη φύση και τον καστανεώνα θα μπορούσαν ίσως να αποτελέσουν μια καλή εναλλακτική βιοποριστική λύση. Έτσι το περασμένο φθινόπωρο με τη σύντροφό μου είχαμε τη χαρά να μαζέψουμε τα πρώτα δικά μας μη ποτιστικά -και γι' αυτό ιδιαίτερα γλυκά- αγριοκάστανα, τα οποία στη συνέχεια αρχίσαμε να μεταποιούμε, δημιουργώντας μια σειρά 10 χειροποίητων μαρμελάδων και γλυκών του κουταλιού, αρκετές από αυτές με βάση το γλυκό αγριοκάστανο και τη σοκολάτα. Όλες οι διαδικασίες, καθάρισμα κάστανων, πλύσιμο-κόψιμο φρούτων κλπ., γίνονται από εμάς. Κατά την παρασκευή των γλυκών χρησιμοποιούμε καστανή βιολογική ζάχαρη και μάλιστα σε ποσότητες μόνο 30%-50% σε σχέση με τη συνήθη ποσότητα ζάχαρης (1:1 ζάχαρη-φρούτο) που χρησιμοποιείται. Ελλείψει και των συντηρητικών, δίνουμε μόνο 45 μέρες ζωής στο προϊόν, από τη στιγμή που αυτό ανοιχτεί. Πριν μερικές εβδομάδες ξεκινήσαμε τρεις νέες σειρές προϊόντων: επτά ποικιλίες μανιταριών με βότανα, τρεις ασυνήθιστες γλυκόξινες σάλτσες (τσάτνεϊ) και πέντε ασυνήθιστα πέστο (σάλτσες ζυμαρικών). Και οι αναζητήσεις μας συνεχίζονται...

Από τον Δεκέμβριο συμμετέχουμε στην εβδομαδιαία βιολογική αγορά που διοργανώνεται κάθε Σάββατο απόγευμα (4.00-8.00) στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο «Σχολείο» (Βασ. Γεωργίου και Μπιζανίου γωνία, προέκταση Βασ. Όλγας), όπου όλα τα προϊόντα μας είναι ανοιχτά προς δοκιμή. Επίσης συχνά πραγματοποιούμε γευστικές δοκιμές των προϊόντων μας σε καφέ της Θεσσαλονίκης και, εκτός αυτής, σε εκθέσεις, σεμινάρια κλπ. Μόλις γυρίσαμε από τη φετινή ανθοέκθεση του Δήμου Καλαμαριάς και το 2ο Earth Day του κολεγίου Ανατόλια. Είναι υπέροχη εμπειρία να δοκιμάζει ο κόσμος μπροστά σου τις δημιουργίες σου και να έχεις άμεσα τα όποια σχόλιά του.

Η μεταποίηση του κάστανου είναι μια ιδιαίτερα δημιουργική διαδικασία, η οποία γεμίζει τον χρόνο μας και σε μικρό -ως τώρα- βαθμό ενισχύει τα οικονομικά μας. Επίσης η επαφή με τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες του «Σχολείου», τις συνελεύσεις, τα παράλληλα εργαστήρια/ομιλίες κλπ., η επαφή με τους άλλους παραγωγούς ή/και μεταποιητές και τους φίλους καταναλωτές, μας γεμίζουν γνώσεις και εμπειρίες. Φαντάζομαι πως, εάν η κρίση δεν είχε χτυπήσει τόσο άσχημα τον δημοσιογραφικό κλάδο, θα συνέχιζα να καταγράφω δημοσιογραφικά ανθρώπους που έκαναν ανάλογες κινήσεις. Η απόλυτη ρευστότητα των ημερών μας δε μας επιτρέπει να προεξοφλήσουμε το πού θα βγάλει αυτή η νέα πορεία. Πάντως το ταξίδι στο άγνωστο με βάρκα το... κάστανο ξεκίνησε!

«Γλυκομαγεία», Δάνος Δανιηλίδης
Τ: 2310 232 956, 6932 860 825
facebook: Γλυκομαγεία-Glykomagia.

Κωστής Μαραβέγιας

«Λόλα»: A life concept

Αν πιστεύεις στον Μαραβέγια ως τραγουδοποιό, το νέο του cd θα το ακούσεις επαναληπτικά. Αν τον εμπιστευτείς ως λογοτέχνη, το πρώτο του βιβλίο θα σε ανταμείψει. Και αν τον αφήσεις να σου μιλήσει για τη «Λόλα», δηλαδή το κόνσεπτ βιβλίο - άλμπουμ που μόλις κυκλοφόρησε, θα μάθεις πολλά ενδιαφέροντα και για τη δική του ζωή.
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

Τι προέκυψε πρώτα; Η μουσική ή η πρόζα; Και πώς σου γεννήθηκε η ιδέα να συμπληρώνουν το ένα το άλλο; Ξεκίνησα από το τραγούδι για τον αντισυμβατικό χαρακτήρα της Λόλας. Όλοι με ρωτούσαν ποια είναι η Λόλα. Αν είναι υπαρκτό πρόσωπο. Πώς είναι εμφανισιακά. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο ήθελα να τη γνωρίσω καλύτερα και άρχισα να τη φαντάζομαι. Με την ευκαιρία του ταξιδιού της και επειδή αγαπάω τα ταξίδια με πλοίο, τρύπωσα και εγώ στο βαπόρι για Καστελόριζο και έζησα όλη αυτή την ιστορία. Έτσι βγήκαν και τα τραγούδια του δίσκου. Ενώ ταξίδευα. Ανάμεσα σε πρωθυπουργικά διαγγέλματα, ναυάγια και φιτιλιές παράφορου έρωτα και εφηβικού πάθους.

Η έκδοση είναι πολύ φρέσκια ακόμη, αλλά τι σχόλια εισπράττεις από τους οικείους σου; Ασχολείσαι γενικότερα με την κριτική; Κάποιοι συγκινούνται, κάποιοι το βρίσκουν πολύ διασκεδαστικό και αστείο, κάποιοι μελαγχολούν με το προσωπικό αδιέξοδο του ήρωα στο φινάλε. Ανάμεικτα συναισθήματα. Άλλοι μου λένε πάλι πως το διαβάζουν, ενώ ακούνε συγχρόνως τον δίσκο. Αυτό με χαροποιεί ιδιαιτέρως. Επίσης κάποιοι με κατηγορούν που προβάλλω την επιπολαιότητα του ήρωα σε σχέση με σοβαρά θέματα όπως ο έρωτας, η πολιτική ή ο αυνανισμός. Όλα αυτά τα βρίσκω ενδιαφέροντα και εποικοδομητικά. Σημαντικό είναι πως κανείς μέχρι τώρα δεν έχει βαρεθεί διαβάζοντάς το. Τρομάζω στην ιδέα πως κάποιος βαριέται ή νυστάζει διαβάζοντάς το. Η πλήξη είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να μου συμβεί. Νομίζω πως η χειρότερη εμπειρία μου ως σήμερα είναι μια βαρετή θεατρική παράσταση που είδα πέρυσι. Κρατούσε πολλή ώρα, καθισμένος στην πρώτη σειρά, δεν μπορούσα να βήξω ούτε να κουνηθώ, και ήθελα για πολλή ώρα να κατουρήσω. Νομίζω πως αυτή η συνθήκη ήταν ένας σπάνιος ψυχολογικός βιασμός. Τελικά, προσποιήθηκα πως λιποθυμώ, έπεσα μπροστά από την καρέκλα, η παράσταση διακόπηκε για λίγο, αλλά εγώ τελικά έφυγα. Συγγνώμη που μακρηγορώ, αλλά το θυμήθηκα και ήθελα να το μοιραστώ μαζί σας.

Στο πολύ ενδιαφέρον μουσικό αμάλγαμα, όπου ο ακροατής μπορεί να αφουγκραστεί Tiger Lillies μπολιασμένους με μαρσεγιέζικα σανσόν και τον Τομ Γουέιτς να σιγοσφυρίζει από το βάθος, ποια τα ανάλογα λογοτεχνικά υλικά που συνέθεσαν τη «Λόλα»; Ποιες οι συγγραφικές επιρροές και οι δάσκαλοι; Μου αρέσει που αναφέρεστε στον αγαπημένο μου τροβαδούρο και ποιητή. Από συγγραφείς μού αρέσει πολύ ο Όλιβερ Σακς. Με ενέπνευσε επίσης «Το ημερολόγιο ενός τρελού» του Νικολάι Γκογκόλ. Γενικώς μου αρέσουν οι ιστορίες που πρωταγωνιστούν άνθρωποι με αποκλίνουσα συμπεριφορά. Πολλές φορές ακολουθώ τύπους στον δρόμο που παραμιλάνε και κάνω μαζί τους διαδρομές είτε με τα πόδια είτε με μέσα μαζικής μεταφοράς. Τους θαυμάζω. Είναι μια παράλληλη διαφορετική πραγματικότητα από αυτό που ζούμε εμείς, που μάλλον η δικιά μας πραγματικότητα γι' αυτούς μοιάζει ανιαρή και εξαιρετικά συμβατική. Προσπαθώ να το αποκωδικοποιήσω. Είναι σαν τους παιδικούς διαλόγους για φανταστικούς φίλους και απίθανους ήρωες. Και «Λόλα» εξάλλου σημαίνει τρέλα.

Πιθανότατα πολλοί αγνοούν ότι, παρότι νέος, έχεις ήδη ζήσει μια αρκετά περιπετειώδη ζωή. Αγρίνιο, Ιταλία, σπουδές στατιστικής, ερευνητικό έργο με το πολυτεχνείο στις Βρυξέλλες, έπειτα δίνεις σε όλα μια κλοτσιά και εξελίσσεσαι σε πολυοργανίστα και επαγγελματία μουσικό. Τι σε κυνηγά; Με κυνηγά το σύνδρομο της φυγής. Σας είπα πριν και για την πλήξη. Το ζητούμενο για μένα είναι η αίσθηση της ελευθερίας. Ή, καλύτερα, η ψευδαίσθηση της κατάκτησής της. Και ένας δρόμος για να έρθει κάποιος πιο κοντά σε αυτή την ψευδαίσθηση είναι η φυγή. Η φυσική φυγή, η νοητική φυγή. Η φυγή όχι με την έννοια της εγκατάλειψης αλλά με την έννοια μιας καινούργιας αρχής. Ένα είδος αποδημίας προς το διαφορετικό που σε έλκει. Η διεκδίκηση του αγνώστου μέσω της αναζήτησης και της μετακίνησης. Η φυγή της σκέψης από το δεδομένο και το κυνήγι του μη εφαρμόσιμου.

Σου αρέσουν: οι ανατροπές στην καθημερινότητα, ο ελεύθερος χρόνος, η Αθήνα τον Δεκαπενταύγουστο, ο ήλιος, οι βόλτες με το ποδήλατο, ο έρωτας, οι φίλοι, οι εκδρομές. Δε σου αρέσουν: η τηλεόραση, τα social media, τα κινητά, οι κόρνες. Συμπλήρωσε στις λίστες ό,τι άλλο θέλεις. Μου αρέσει ο εσπρέσο, το μαύρο ρούμι, οι παροδικές αϋπνίες την άνοιξη, το ξημέρωμα σε γυμνή αγκαλιά, το ζαλισμένο σούρουπο, οι ξεραμένες φοιτητικές γλάστρες γεμάτες γόπες και η στιγμή που βγαίνει η αλυσίδα από το ποδήλατο ενώ ανεβαίνω τη Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Δε μου αρέσει η πινακίδα «μην πατάτε το γκαζόν», οι χαλασμένες εξατμίσεις, τα ζωδιακά αδιέξοδα, οι επίπλαστες φαντασιώσεις, τα τρίμματα που σε γεμίζουν οι κάρτες των παρκόμετρων αφού τις ξύσεις, η κινησιολογία των πολιτικών, η ακινησία των πλανητών, το κακό ποδόσφαιρο και η πεζή πραγματικότητα.

Πώς θα περάσεις το καλοκαίρι σου; Με μουσική. Πολλές συναυλίες. Σε νησιά, πηειρωτική χώρα, εξοχή και πόλεις. Κι όταν δεν παίζω μουσική, θα ακούω πολλή μουσική. Αυτή την περίοδο το έχω ανάγκη.

Amy Canaan Man

Texas Killing Fields

Για τους κακεντρεχείς, προφανώς της ήταν εύκολο να μονοπωλήσει τη δημοσιότητα λόγω της σχέσης της με τον Μάικλ Μαν. Όμως, η κόρη, Έιμι, αποδεικνύει με αυτήν την ταινία πως έχει από μόνη της τη στόφα του σκηνοθέτη: οξεία παρατήρηση, σημειολογική ματιά, επιμονή και έμφαση στη λεπτομέρεια.

Συνέντευξη Τάσος Ρέτζιος

Η Έιμι Κάνααν Μαν υπό μία έννοια είναι μια πολύ τυχερή νέα γυναίκα· με πατέρα τον σπουδαίο Μάικλ Μαν και με οικογενειακά home video μερικές από τις σπουδαιότερες ταινίες δράσης στην ιστορία του κινηματογράφου, σίγουρα δεν πρέπει να πέρασε και μεγάλο άγχος σχετικά με το ποιος θα ήταν ο επαγγελματικός της προσανατολισμός. Η νέα της ταινία, «Texas Killing Fields», με πρωταγωνιστή τον Σαμ Γουόρθινγκτον, τον Τζέφρι Ντιν Μόργκαν και την Τζέσικα Τσάστεϊν, είναι απολύτως βασισμένη σε αληθινά γεγονότα και συγκεκριμένα στις προσπάθειες δυο ντετέκτιβ να βρουν άκρη σε μια σειρά από δολοφονίες στην περιοχή του Τέξας. Δολοφονίες νεαρών γυναικών που τα πτώματά τους βρίσκονταν σε μια ξερή περιοχή που έχει το όνομα του τίτλου της ταινίας.

Προσοχή, η Έιμι Κάνααν Μαν δε φιλοξενείται στις σελίδες του SOUL μονάχα εξαιτίας του ταλαντούχου πατέρα της, αλλά πολύ περισσότερο ως δείγμα για το πώς δουλεύει με ξεχωριστό τρόπο ένας νέος άνθρωπος και γιατί εντέλει ακόμα και τα πιο ανούσια πράγματα μπορούν να πάρουν ψυχή, αρκεί να τους δώσεις λίγη από τη δική σου...

Την περίοδο που ο πατέρας της γύριζε τον «Τελευταίο των Μοϊκανών», η Έιμι ήταν μια έφηβη 16άρα και κέρδιζε το πρώτο της μεροκάματο ως βοηθός παραγωγός σε ένα τηλεοπτικό σόου που σχεδίασε ο Μάικλ Μαν. «Ουσιαστικά από εκεί ξεκίνησαν όλα για μένα: μου φάνηκε τόσο μαγικό το γεγονός ότι μπορούσα να κερδίσω χρήματα και τη ζωή μου από κάτι τέτοιο, που ώς τότε το έβλεπα και λίγο από μακριά, ώστε όλα τα άλλα ακολούθησαν μάλλον φυσιολογικά». Φυσικά και πήρε πολλά -και όχι μόνο έμπνευση- από τον πατέρα της, αλλά και από τον Ρόμπερτ Ρέντφορντ για τον οποίο εργάστηκε. «Αυτό που έχει σημασία, όταν δουλεύεις δίπλα σε τόσο σπουδαίους ανθρώπους, δεν είναι απλώς να βλέπεις τον τρόπο με τον οποίο εργάζονται, αλλά νομίζω ότι το να αντιλαμβάνεσαι τη διαδρομή των σκέψεών τους είναι αυτό που σε πλουτίζει. Ασφαλώς και όταν γύρισα την ταινία, ήθελα πολύ να πατήσω σε αυτήν τη διαδρομή και δεν ντρέπομαι να σας πω ότι τους ζήτησα πολλές φορές να μου τη χαράξουν».

Δεν ξέρω αν έπιασε η βοήθειά τους, τουλάχιστον αυτό δε φάνηκε και πολύ στο ίδιο το φιλμ, που σίγουρα θέλει να είναι κάτι περισσότερο από ένα αστυνομικό θρίλερ, αλλά δεν τα καταφέρνει και τόσο καλά, ώστε να ξεφύγει από κάποιου είδους συνταγή. Αυτό που σίγουρα διαπιστώσαμε όλοι όμως είναι το πόση προσοχή δόθηκε σε κάθε λεπτομέρεια της ταινίας· τόση ώστε πράγματα που περνάνε απαρατήρητα ή και είναι αόρατα να κρύβουν τόση και τέτοια σημειολογία, που μεταφέρουν την ταινία σε άλλη διάσταση. Το τοπίο, φυσικά, αυτό το ερημώδες τοπίο θανάτου, έχει την τιμητική του, αλλά παρόλο που βασίστηκε στο αληθινό μέρος της ιστορίας, η Μαν ήθελε να του προσδώσει κάτι παραπάνω: «Ήθελα να είναι ένα τοπίο που να τρομάζει, αλλά να το κάνει μονάχα αν μπεις στη θέση του θύματος. Θέλω να πω, αυτές οι γυναίκες, θαμμένες, σε ένα μέρος λίγο έξω από μια μεγάλη πόλη, έξω δηλαδή από την ασφάλεια φαινομενικά, σε μια έρημο, λίγο πριν το τέλος... Είναι τρομακτικό και μόνο να το σκέφτεσαι ή, μάλλον, και μόνο να υποθέσεις τι σκέφτονταν... Αυτό ήθελα, να έχω ένα οπτικό αποτέλεσμα αυτής της τελευταίας φοβισμένης ματιάς».

Αλλά και οι γυναίκες της ταινίας κάθονται αρκετή ώρα και περιποιούνται τον εαυτό τους, κινήσεις φαινομενικά απλές, σαν περάσματα ρουτίνας σε μια ταινία. Δεν είναι έτσι: «Μας πήρε πολλή ώρα για να σκεφτούμε για την εικόνα της κάθε μιας. Αυτή η ματιά, έστω και φευγαλέα, που έριχναν στον καθρέφτη ήταν η ματιά που θα είχαμε όλοι εμείς που θα ανακαλύπταμε αργότερα τα πτώματα: πώς χτενίστηκε, πώς ήταν βαμμένη, ήταν περιποιημένη, τι ρούχα σκέφτηκε να φορέσει, για ποιο λόγο, τι εικόνα ήθελε να δώσει, τι να περίμενε εκείνη τη μέρα. Και αυτό, σκεφτήκαμε, είναι ένας ακόμη βαθμός αγωνίας και φόβου στην όλη ιστορία».

Αυτό που ενθουσιάζει, πάντως, είναι η λεπτομερής δουλειά που έκανε η Μαν για τους ντετέκτιβ, για τον τρόπο δουλειάς τους, για τους χώρους εργασίας τους, για όλη την κοσμοθεωρία τους. Δεν είναι μόνο ότι τόσο η ίδια όσο και η ομάδα παραγωγής της και οι ίδιοι οι ηθοποιοί πήγαν για καιρό και είδαν από κοντά πώς δουλεύουν στο τμήμα ανθρωποκτονιών, αλλά το γεγονός ότι προχώρησε σε πολύ πιο ουσιώδεις παρατηρήσεις: «Μου έκανε εντύπωση το πόσο αργά πήγαινε όλη η διαδικασία, σαν να ήθελαν να γίνουν ένα με το πτώμα, να μπουν μέσα του και να συνομιλήσουν. Τους ρώτησα και μου είπαν πως προσπαθούν να νιώσουν... Νομίζω ότι, όταν έχεις να κάνεις με την εξιχνίαση ενός φόνου, πρέπει να έχεις υπομονή και μεγάλη ευφυΐα. Δεν είναι όπως στα σίριαλ, αλλά από την ανάποδη. Ενώ περίμενα κάτι πιο γήινο, βρέθηκα μπροστά σε κάτι που θα πρέπει να το πω απροσδιόριστο. Από μια όψη είναι γοητευτικό, αν και είμαι σίγουρη πως κρύβει πολύ πόνο μέσα του».

Αυτό που σίγουρα είναι γοητευτικό είναι η τόση προσοχή στις λεπτομέρειες, όπως η εμφάνιση των ντετέκτιβ: πάντα καλοβαλμένοι και καλοντυμένοι, σαν να μένουν ατσαλάκωτοι από ό,τι αντιμετωπίζουν, σαν να φοβούνται να εκτεθούν και να βουτήξουν στον βούρκο. «Από τη μια, είδα αυτά τα κοστούμια και την καθαριότητα ως μια πανοπλία, μια άμυνα απέναντι στη σκληρότητα της δουλειάς του. Αλλά, όπως μου εξήγησαν κι οι ίδιοι, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Μου είπαν πως η δουλειά τους έχει να κάνει με τους ανθρώπους των θυμάτων, με ανθρώπους δηλαδή που βιώνουν έναν μεγάλο πόνο. Η εμφάνισή τους είναι ένας ελάχιστος τρόπος για να εκφράσουν τον σεβασμό τους απέναντι σε αυτό. Σε αγγίζει κάτι τέτοιο και καμιά φορά σε χαράζει κιόλας, έτσι δεν είναι;». Έτσι...

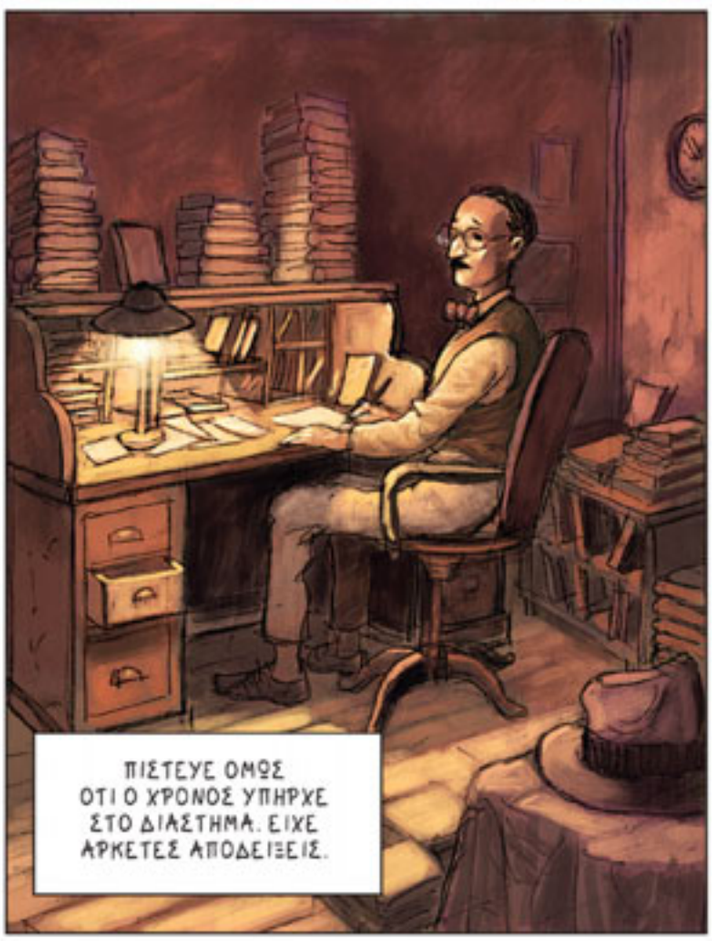
Θανάσης Πέτρου & Δημήτρης Βανέλλης

Ο ονειροπόλος

Μια ιστορία του Κώστα Καρυωτάκη, εικονογραφημένη από το δίδυμο των δημιουργών του άλμπουμ «Το Γιούσουρι και άλλες φανταστικές ιστορίες». Ένα ποιητικό, στοχαστικό, ζοφερό αλλά και τρυφερά ανατριχιαστικό graphic novel περί χρόνου και ζωής. **Επιμέλεια** Στέφανος Τσιτσόπουλος

ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ
ΑΝ ΗΤΑΝ ΜΙΚΡΟΒΙΟ...

...Η ΑΟΡΑΤΟΣ
ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ.

ΠΙΣΤΕΥΕ ΟΜΩΣ
ΟΤΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΗΡΧΕ
ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ. ΕΙΧΕ
ΑΡΚΕΤΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ.

ΚΑΠΟΤΕ,
Σ' ΕΝΑ ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ,
ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ
ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
ΟΠΟΥ ΕΙΧΕ ΖΗΣΕΙ ΜΙΚΡΟΣ.

ΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
BRASSERIE
ZAXAR
ΗΤΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗ. Η ΜΠΑΝΤΑ ΕΠΑΙΖΕ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΚΑΝΕ ΒΟΛΤΕΣ Η ΚΑΘΟΤΑΝ ΣΤΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ.

ΕΙΔΕ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΤΟΥ, ΤΟΝ ΚΗΠΟ, ΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΟΥ...

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΛΛΑΞΕΙ, ΟΛΑ ΟΜΩΣ ΕΙΧΑΝ ΜΙΚΡΥΝΕΙ. ΕΙΧΑΝ ΧΑΣΕΙ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΤΟΥ ΟΓΚΟΥ ΤΟΥΣ.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΤΙΛΗΦΤΕΙ ΤΙΠΟΤΑ. Ο ΧΡΟΝΟΣ ΟΜΩΣ ΔΟΥΛΕΥΕ ΑΣΤΑΜΑΤΗΤΑ, ΤΡΩΓΟΝΤΑΣ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΤΩΧΗ ΤΟΥΣ ΥΠΑΡΞΗ.

ΥΣΤΕΡΑ ΘΥΜΟΤΑΝ
ΕΝΑ ΧΟΡΟ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ.
ΔΥΟ-ΤΡΕΙΣ ΝΟΤΕΣ
ΠΟΥ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΝ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΡΑΣΗ,
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΑΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

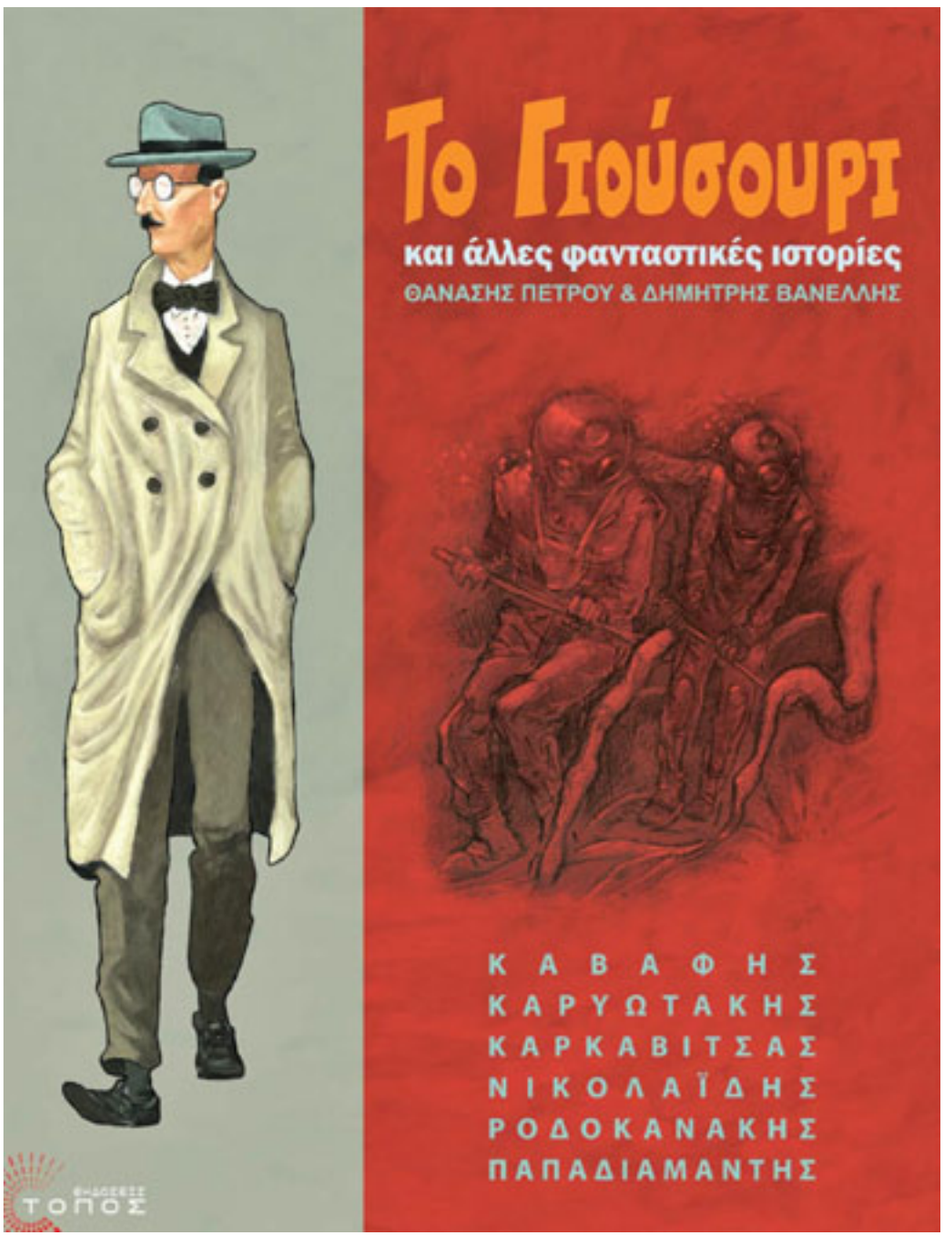

ΚΙ ΕΠΕΙΤΑ ΕΓΙΝΕ ΚΑΤΙ
ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ: ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΕΣ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΥΠΟΛΟΓΙΣΟΥΝ
ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΟΣΟ ΕΙΧΑΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙ
ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

ΚΙ ΕΤΣΙ ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ
ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥΣ,
ΕΦΥΓΑΝ ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΤΟ ΥΠΟΠΤΕΥΘΟΥΝ
ΠΟΛΥ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ.
ΑΠΟΚΡΕΩ
2027

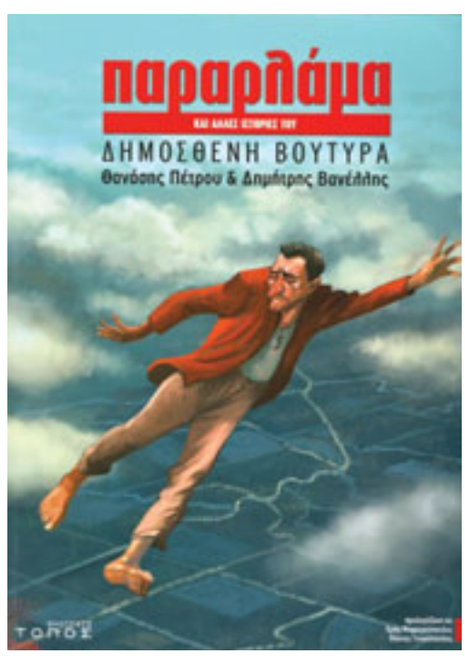

ΑΛΛΟΤΕ ΠΑΛΙ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟ. ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ Η ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΚΑΤΙ ΑΣΗΜΑΝΤΟ...
...ΕΙΧΕ ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΟΤΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ, ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΟΤΕ.
ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ ΚΙ ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕ ΓΙΑ ΠΙΟ ΚΟΙΝΑ ΘΕΜΑΤΑ.
ΜΗΠΩΣ ΞΕΡΕΤΕ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΟΔΟΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ;
ΤΩΡΑ ΘΑ ΜΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ: "ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΑΛΛΑ ΝΟΜΙΖΩ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ ΤΡΑΜ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΤΕ".
ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΑΛΛΑ ΝΟΜΙΖΩ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ ΤΡΑΜ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΤΕ.
ΚΙ Ο ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΕΦΕΥΓΕ ΒΙΑΣΤΙΚΑ, ΣΚΥΜΜΕΝΟΣ, ΠΝΙΓΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΓΕΛΙΟ.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ.
ΑΓΟΡΑΣΕ ΧΗΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ.
ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΤΟΥ...
ΕΚΑΝΕ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ,
ΑΝΕΛΥΕ ΟΥΣΙΕΣ,
ΕΛΕΓΧΕ ΤΥΠΟΥΣ...
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ
ΤΗ ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ...
...ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ ΜΕ
ΤΙΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΤΗΤΕΣ
ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΣΑΝ
ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.
ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ
Σ' ΕΝΑ ΣΩΛΗΝΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ...
...ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΙ
ΚΥΡΙΟΙ ΠΟΥ ΓΕΜΙΖΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΜΕ ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΕΚΕΣ....
ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΝΤΑΝ ΟΙ ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΤΟΚΟΓΛΥΦΩΝ,
ΜΕ ΠΟΙΑ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΘΑ ΕΒΓΑΖΑΝ
ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥΣ.

ΤΩΡΑ ΑΥΤΑ ΕΧΟΥΝ ΠΙΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ.
ΣΤΟ ΚΕΛΙ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΟΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ,
ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣ.
ΒΛΕΠΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΜΑΥΡΟ
ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ Ν' ΑΛΛΑΖΕΙ ΧΡΩΜΑΤΑ.
ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΟΤΑΝ ΝΥΧΤΩΝΕΙ.
ΕΤΣΙ ΠΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΩΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΡΕΣ
ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ. ΟΛΟΜΟΝΑΧΟΣ,
ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΟΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ.
ΤΙΠΟΤΑ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ.
ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ.

Το copyright ανήκει στις εκδόσεις Τόπος. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή σε οποιοδήποτε μέσο, έντυπο ή ηλεκτρονικό. Από τις εκδόσεις Τόπος κυκλοφορεί και το άλμπουμ «Παρλαράμα» με την υπογραφή των δύο δημιουργών.

Σκότος και ζόφος, κίνδυνος και μοναξιά, μελαγχολία και θάλασσα. Χρόνος και παγίδες. Ψυχιατρείο, βιβλιοθήκες, αιμοσταγή τέρατα, μικρόβια, Αίγυπτος, Βόλος, νεκροταφεία. Στο «Γιούσουρι και άλλες φανταστικές ιστορίες» ο Θανάσης Πέτρου και ο Δημήτρης Βανέλλης αποτολμούν κάτι επικίνδυνο: να εικονογραφήσουν με τη μέθοδο του graphic novel πέντε ιστορίες ιερών τεράτων: Καβάφης, Καρυωτάκης, Καρκαβίτσας, Παπαδιαμάντης, Ροδοκανάκης και Νικολαΐδης. Προσοχή, όχι Νίκος Νικολαΐδης ο σκηνοθέτης, αν και πολύ θα τον γοήτευε τον μακαρίτη η αφήγηση και οι εικόνες της ιστορίας «Ο Σκελέθρας». Νικολαΐδης ο Κύπριος, που για το νησί λογίζεται ως ο δικός τους Παπαδιαμάντης. Πέντε ιστορίες που πριν εικονογραφηθούν από το δίδυμο των Πέτρου – Βανέλλη, προϋπήρχαν ως αφηγήματα της φανταστικής λογοτεχνίας. Αυτής που, από το «Έπος του Γιλγαμές» ή την Ομήρου «Οδύσσεια» έως τον «Φράνκενσταϊν» της Σέλεϊ ή τον «Κόμη Δράκουλα», με την πάροδο του χρόνου και μετά το τέλος του 19ου αιώνα οδήγησαν κατευθείαν στην επιστημονική φαντασία. Είτε του Ασίμοφ είτε του Moebius υπό μορφή κόμικς. Χρώματα παραλλαγές του σκοτεινού μπλε, του εφιαλτικού καφέ, του αβυσσαλέου σαν άκρη του γκρεμού σταχτί, της πένθιμης ώχρας.

Και μια μετάφραση. Τι θα πει Γιούσουρι; Απάντηση: θαλάσσιο δέντρο επικίνδυνο, που κατά τον Καρκαβίτσα βρίσκεται στα βάθη της θάλασσας του Βόλου. Η επικίνδυνη αποστολή δηλαδή του ναυτικού Γιάννη Γκάμαρου, που για ένα καπρίτσιο ονειρεύτηκε πως θα το ξεριζώσει και θα το σύρει σαν λάφυρο γενναιότητας μέχρι το λιμάνι. Μερικές εικόνες αυτής της αφήγησης μοιάζουν και με την εικονογράφηση του «20 χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα» με τους δύτες και τα σκάφανδρα.

Γλώσσα κοφτή και γρήγορη, λέξεις καδραρισμένες σε άσπρο φόντο που επιταχύνουν ή αργόσυρτα παρακολουθούν τη σκέψη και τα λόγια των ηρώων. Εικόνες μαστόρικες, έντονες όπου πρέπει, και θολές όπου τα όνειρα επιβάλλουν. Όλα μου άρεσαν, αλλά πιο πολύ «Ο ονειροπόλος» του Κώστα Καρυωτάκη ήταν που με συγκλόνισε. Δεν έχω απόλυτη γνώση του ελληνικού graphic novel τοπίου. Αλλά θεωρώ πως το δίδυμο Πέτρου - Βανέλλη και οι εκδόσεις Τόπος μετά το «Παραρλάμα», τις περσινές δηλαδή αφηγήσεις βασισμένες πάνω στη λογοτεχνία του Βουτυρά, με το «Γιούσουρι» ιχνηλατούν επίμονα και επίπονα έναν χώρο που τώρα αναδύεται σαν ανασκαφή.

Δράκοι της Αποκάλυψης που τρέφονται μόνο με γυναικεία σάρκα. Καβαλάρηδες που συγκρούονται σώμα με σώμα. Καΐκια με βαρύ φορτίο. Ρολόγια που το τικ τακ τους κρύβει πανικό. Σκελετοί, ινστιτούτα, αθάνατες νύμφες. Ένα ανάγνωσμα και μια αφήγηση σκέτος πλούτος.

Το «Γιούσουρι και άλλες φανταστικές ιστορίες» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Τόπος.

Από την μπρούντζινη Ζιζέλ ώς την αριστοκρατική Κέιτ Μος, ο παγκοσμίως διασημότερος φωτογράφος μόδας έχει καλλιεργήσει την κουλτούρα της διασημότητας όσο λίγοι. Μια νέα έκθεση και ένα νέο λεύκωμα βγάζουν ξανά στο φως την ξεχωριστή ματιά του. **Κείμενο** Κοσμάς Μαυρίδης **Φωτογραφία** «Private View», Mario Testino, Taschen

Mario Testino

Αυτός που θέλουν οι γυναίκες

As μιλήσουν αυτές για λογαριασμό του. Κέιτ Moς: «Έχει βγάλει ορισμένες από τις καλύτερες φωτογραφίες μου». Γκουίνεθ Πάλτροου: «Τράβηξε την αγαπημένη λήψη του πατέρα μου». Η ανθρωπότητα θα τον ευγνωμονεί αιώνια, καθώς ήταν εκείνος που λάνσαρε τη Ζιζέλ Μπούντχεν, αργότερα σκέτο Ζιζέλ, στην αγορά, ενώ η ρετροσπεκτίβα του το 2002 στη National Portrait Gallery προσέλκυσε το μεγαλύτερο πλήθος που έχει συγκεντρωθεί ποτέ στο λονδρέζικο μουσείο.

Η έφεση των γυναικών προς τον φακό του δεν εξαντλείται στα μοντέλα. Μεταξύ άλλων, έχει δουλέψει με την Αντζελίνα Τζολί, τη Madonna, τη Σάλμα Χάγιεκ, την Κάμερον Ντίαζ, την Τζούλια Ρόμπερτς, την Κάιλι Μινόγκ, την Τρέισι Έμιν, την Άννα Γουίντουρ. Ο Μάριο Τεστίνο είναι ο περουβιανός πρεσβευτής του είδους της εικόνας που αποτράβηξε το γυναικείο πρότυπο από το ισχνό, κατατονικό στιλ, που κατακυριάρχησε στα 90s, και την ανύψωσε ξανά στο χυμώδες, γκλάμορους βάθρο της κλασικής θηλυκής διαχρονικότητας. «Η γυναίκα που έχω σταθερά στο μυαλό μου, όταν φωτογραφίζω, είναι η εξωστρεφής και ανεξάρτητη, αυτή που θα διαλέξει και δε θα επιτρέψει να τη διαλέξουν. Πρόκειται για το γυναικείο μοντέλο που γνώρισα στη Λίμα, όπου περνούσα όλα τα καλοκαίρια της εφηβείας μου».

Ο Τεστίνο έφτασε στην Ευρώπη από το Περού το 1976, κατέλυσε στο διαμέρισμα ενός εγκαταλειμμένου νοσοκομείου στην πλατεία Τραφάλγκαρ και δεν επρόκειτο να γίνει διάσημος πριν από τα τέλη της δεκαετίας του '80, οπότε εγκαινιάστηκε η συνεργασία του με τη γαλλική «Vogue». Όταν ανέλαβε τις καμπάνιες της Gucci, το 1995, η εταιρία τζιράριζε 500 εκατομμύρια δολάρια. Έναν χρόνο αργότερα, την είχε εκτοξεύσει στα 880 εκατομμύρια. Έχοντας την επίγνωση πως ασκεί μια τέχνη ακραιφνώς δημόσια, πως κάθε φωτογραφία του αντικρίζεται από μυριάδες κόσμου και, κατ' επέκταση, κάθε μοντέλο τού εμπιστεύεται την περσόνα του, ο Μάριο Τεστίνο διακατέχεται από μια βαθιά στοργή για τις γυναίκες: «Όποτε βλέπω την Κέιτ Moς, σκέφτομαι πως είναι πολύ ομορφότερη από όσο θέλουν να την κάνουν να δείξει ο κομμωτής ή ο μακιγιέρ της. Όταν η Madonna ζήτησε από τη Βερσάτσε εμένα συγκεκριμένα για την καμπάνια της, ήρθε στο ραντεβού εντελώς αφτιασίδωτη, αλλά ήταν εντυπωσιακότερη από ποτέ. Όλη μου η γνώση για τη φωτογραφία συμπυκνώνεται στο εξής: η μεταμόρφωση είναι εποσιώδης. Οι γυναίκες είναι θεσπέσιες. Δουλειά του καλλιτέχνη είναι να μεγεθύνει την ομορφιά τους».

Με δώδεκα εκδόσεις να καταμετρώνται ήδη στο παλμαρέ του, ο Μάριο Τεστίνο φιλοξενείται τον Ιούνιο στο Today Art Museum του Πεκίνου, όπου παρουσιάζει 100 από τα πλέον περίφημα πορτρέτα του. Η έκθεση συνοδεύεται από ένα νέο άλμπουμ που κυκλοφορεί προσεχώς από την Taschen. Συλλεκτικό, περιορισμένο σε 1500 αριθμημένα και υπογεγραμμένα αντίτυπα, το «Private View» προσθέτει νέα κεφάλαια στον μύθο του σπουδαίου φωτογράφου.

Gillian Flynn

Αμερικάνικη νύχτα

Η πιο μεγάλη ανατριχίλα των τελευταίων δεκαετιών, σύμφωνα με τον Στίβεν Κινγκ. Τρία βιβλία, τρία παγκόσμια μπεστ σέλερ, με πιο πρόσφατο το «Κορίτσι που εξαφανίστηκε», να κυκλοφορεί στα ελληνικά ταυτόχρονα με την αμερικάνικη έκδοση και τη συγγραφέα του να μιλά για πρώτη φορά εδώ.

Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος

«Κάποτε ήμουν δημοσιογράφος. Έγραφα για τηλεόραση και ταινίες και βιβλία. Τότε που οι άνθρωποι διάβαζαν ακόμη έντυπα, τότε που όλοι νοιάζονταν για τη γνώμη μου». Με αυτά τα λόγια ξεκινά το βιβλίο που πλασαρίστηκε απευθείας ψηλά στη λίστα μας για το καλύτερο θρίλερ της χρονιάς. Υπάρχει μεγάλη αλήθεια στα γραφόμενα της Τζίλιαν Φλιν, η οποία διέγραψε καριέρα στο «Entertainment Weekly», προτού αφοσιωθεί στη μυθιστοριογραφία. Το ντεμπούτο της, «Αιχμηρά αντικείμενα», εκδόθηκε το 2007, μπήκε στα μπεστ σέλερ των «New York Times» και άνοιξε τον δρόμο για τον «Σκοτεινό τόπο», καθώς και το πρόσφατο «Το κορίτσι που εξαφανίστηκε», ένα βιβλίο το οποίο θα μπορούσε να υποτιτλιστεί «ο γάμος σκοτώνει τον έρωτα», βάσει του χιτσκοκικού τρόπου που μελετά τη σταδιακή αποσάθρωση του γαμήλιου δεσμού στο επίπεδο του λυσσαλέου πολέμου. Η συγγραφέας μας μίλησε από το Σικάγο, όπου ζει μόνιμα.

Ο Νικ Νταν υπήρξε δημοσιογράφος στη Νέα Υόρκη, ώσπου ξόφλησε επαγγελματικά εξαιτίας του τοξικού συνδυασμού που βιώνουμε σήμερα και στην Ελλάδα: χρεοκοπημένη οικονομία και επικράτηση του ίντερνετ σε βάρος του γραπτού Τύπου. Δεν μπορώ να σας περιγράψω πόσο ταυτίζομαι με τον συγκεκριμένο χαρακτήρα. Να υποθέσω πως είναι αυτοβιογραφική η ιστορία; Η περίπτωσή μου είναι όντως παρόμοια με του Νικ. Σπούδασα δημοσιογραφία με πρόθεση να βγάζω το ψωμί μου γράφοντας. Τη δεκαετία του '90, η δημοσιογραφία έμοιαζε πολύ ασφαλής επαγγελματική επιλογή. Έσφαλα. Αποδεσμεύτηκα από το περιοδικό μου το διάστημα που κυκλοφόρησε ο «Σκοτεινός τόπος». Ήταν τρομακτική περίοδος, και καθώς οι περισσότεροι φίλοι μου ήταν επίσης δημοσιογράφοι, τα άσχημα νέα συσσωρεύονταν με κάθε χτύπο του τηλεφώνου. Μην έχοντας καμία πρακτική δεξιότητα πλην του γραψίματος, στεναχωριόμουν διπλά. Δούλεψα σερβιτόρα στο κολέγιο, αλλά ήμουν ανεπαρκής. Δεν έχω άλλα εφόδια. Είναι πολύ απογοητευτικό να αφιερώνεις τον εαυτό σου σε μια καριέρα, να αγαπήσεις αυτή την καριέρα και να σου τη στερήσουν, χωρίς να φταις στο παραμικρό. Όπως διαπίστωνε και ο Νικ: «Ήμασταν σαν τους πιλοποιούς. Ο καιρός μας είχε παρέλθει». Πλέον είμαι πιο αισιόδοξη. Πιστεύω ότι οι δημοσιογράφοι δε θα εκλείψουν και πως τα Μέσα θα βρουν έναν τρόπο να βιοπορίζονται, προκειμένου να μισθώνουν αξιόλογο προσωπικό. Όπως δεν περιμένω από έναν αναγνωρισμένο σεφ να μου μαγειρέψει τζάμπα, ομοίως δε βλέπω τον λόγο να ζητά το κοινό ενημέρωση δωρεάν.

Ο Νικ διέπεται από μια διττή στάση. Δηλώνει πως η χρεοκοπία του ταίριαξε. Χρειαζόταν έναν κλονισμό, υπήρξε «πολύ βαριεστημένος, για πολύ καιρό». Οπότε έφτιαξε ξανά τη ζωή του ως ιδιοκτήτης μπαρ. Από την άλλη, κρυβόταν τακτικά στην αποθήκη του για να ξεφυλλίζει περιοδικά, αναπολώντας τα παλιά. Ποιος είναι πραγματικά; Ο Νικ ήθελα να είναι ένας χαρακτήρας μεταιχμιακός. Δεν ξέρει τι να κάνει με τη ζωή του. Είναι ακόμη νέος, του αρέσει να σερβίρει, νιώθει ασφάλεια και θαλπωρή στο μπαρ, όμως μπορεί να το κάνει αυτό για πάντα; Άπαξ και χτίσεις μια καριέρα που απαιτεί τόση αφοσίωση και δημιουργικότητα όσο η δημοσιογραφία, είναι δύσκολο να την ξεπεράσεις, οπότε έτσι εξηγείται το συνήθειο να έλκεται από τον παλιό του εαυτό. Είναι σαν να κοιτάζεις φωτογραφίες του κοριτσιού που έχασες. Ηδονίζεσαι μέσω της αυτομαστίγωσης. Έχω φίλους που εκμεταλλεύτηκαν την απόλυση σαν ευκαιρία να επαναξιολογήσουν τη ζωή τους και να επιδιώξουν την αλλαγή. Κάποιοι άλλοι έπιασαν την πρώτη δουλειά που βρέθηκε μπροστά τους. Εκτιμώ και τις δύο στάσεις. Και την ιδεαλιστική και την πραγματιστική. Η καθεμιά θέλει κότσια. Σε ό,τι όμως αφορά τον Νικ, ήθελα να είναι κάποιος που δίνει προς τα έξω την εντύπωση πως αγαπά τον τρόπο ζωής του, ενώ ενδόμυχα τη μισεί. Τέτοιοι τύποι είναι επικίνδυνοι.

Το να περιορίσουμε το «Κορίτσι που εξαφανίστηκε» στην υπαρξιακή κρίση του ενός θα ήταν περιοριστικό για ένα μυθιστόρημα που πραγματεύεται την κοινωνική αποσύνθεση σε όλα τα επίπεδα. Ερημωμένα εμπορικά κέντρα, υποθηκευμένα νοικοκυριά, εξαχρείωση του συστήματος υγείας. Σκιαγραφείτε μια Αμερική που σπεύδει προς την αναξιοπρέπεια. Αισθάνεστε έτσι για τη χώρα σας; Σαφώς και ναι, ιδιαίτερα για τον μεγάλο αριθμό πολιτών που χρωστάνε περισσότερα και από την αξία των σπιτιών τους εξαιτίας της κτηματομεσιτικής φούσκας και οι οποίοι απέχουν μόλις μία αρρώστια από την πτώχευση λόγω του συστήματος υγείας, για όλους αυτούς που ζούνε από μισθό σε μισθό χωρίς δυνατότητα αποταμίευσης. Είναι μια ζοφερή περίοδος για την Αμερική. Η γενιά μου, οι άνθρωποι από τα 30 στα 40, με-

γαλώσαμε πλουσιοπάροχα, χωρίς κλυδωνισμούς. Αυτό επιτείνει το σοκ μας. Ατενίζουμε ένα μέλλον κατά το οποίο θα αποτελούμε την πρώτη γενιά που είναι φτωχότερη από τους γονείς της. Είναι συντριπτικό. Η μέση τάξη εξαφανίζεται ραγδαία.

Η αντίληψή μας για τις ΗΠΑ διαμορφώνεται κυρίως μέσω μυθιστορημάτων που εκτυλίσσονται στη Νέα Υόρκη και την Καλιφόρνια. Εσείς, αντίθετα, δίνετε ζωή σε χαρακτήρες που κινούνται στην περιφέρεια της αμερικάνικης δημογραφίας. Έχει να κάνει με την καταγωγή σας από τα μεσοδυτικά; Ανέκαθεν έβρισκα μεγάλη αφηγηματική προοπτική στους χαρακτήρες της ενδοχώρας. Ενώ είναι δύσκολο να ρίξεις νέο φως στις κορεσμένες μητροπόλεις, τα μεσοδυτικά παραμένουν πολυεπίπεδα και ανεξερεύνητα. Δυστυχώς, η συμβατική θεώρησή τους εξαντλείται σε ένα μέρος που στεγάζει μέσους, βαρετούς κομφορμιστές. Πρόκειται περί άδικης και αναληθούς απεικόνισης.

Το κοινωνικό σχόλιο και η σπουδή χαρακτήρων δεσπόζει στα βιβλία σας. Σας ενδιαφέρει εξίσου να επικοινωνήσετε ιδέες με το να αφηγηθείτε μια δυνατή ιστορία; Τείνω να ξεκινάω από μια ιδέα που θέλω να υποδηλώσω, από μια προσωπικότητα που με ενδιαφέρει να εξερευνήσω, και πορεύομαι αναλόγως. Στα «Αιχμηρά αντικείμενα», ζητούμενο ήταν η τοξικότητα των γυναικείων διαπροσωπικών σχέσεων και η γυναικεία βία. Στον «Σκοτεινό τόπο», οι ουλές που μας συνοδεύουν από την παιδική ηλικία, τα σημάδια τους στην κατοπινή ζωή και η αμφιταλάντευση μεταξύ της επώδυνης αλήθειας και του βολικού ψέματος. Ενώ στο «Κορίτσι που εξαφανίζεται», το θέμα είναι ο γάμος, το τι πάει στραβά, γιατί πάει στραβά, η αδυναμία μας να γνωρίσουμε πραγματικά τον άλλον, ακόμα και αυτόν που μοιράζεται τη ζωή μας, όλα αυτά πολλαπλασιασμένα επί τοις χιλίοις, ώστε αυτό που συντελείται να οδηγεί στην ολοκληρωτική κατάρρευση.

«Ήμασταν οι πρώτοι άνθρωποι που δε θα βλέπαμε τίποτα για πρώτη φορά», διαπιστώνει ο Νικ. «Ατενίζουμε τα θαύματα του κόσμου, ανέκφραστοι, αδιάφοροι... Δεν μπορώ να θυμηθώ ένα εκπληκτικό πράγμα που να είδα και να μη μου θύμισε αμέσως μια ταινία ή μια εκπομπή. Ή κάποια γαμημένη διαφήμιση... Και το χειρότερο, αυτό που με κάνει να θέλω να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα είναι ότι η εξ αντανακλάσεως εμπειρία είναι πάντα καλύτερη. Η εικόνα είναι πιο ευκρινής, η θέα καλύτερη, η γωνία της κάμερας και η μουσική υπόκρουση κατευθύνουν τα συναισθήματά μου με τρόπο που η πραγματικότητα δεν μπορεί πια... Θα έκανα τα πάντα για να νιώσω ξανά αληθινός». Μοιράζεστε την άποψή του; Βρίσκετε κίβδηλη τη σύγχρονη κουλτούρα; Πρόσφατα κουβέντιαζα με μια φίλη. Προσπαθούσαμε να θυμηθούμε ένα περιστατικό, ένα αστείο ανέκδοτο που θεωρούσαμε συντελεσμένο, ώσπου συνειδητοποιήσαμε ότι παπαγαλίζαμε ένα επεισόδιο παλιάς τηλεοπτικής σειράς. Πιστεύω ότι γίνεται ολοένα δυσκολότερο να βιώσουμε κάτι αληθινό. Ζούμε μέσω του απόηχου της ζωής των άλλων. Καταναλώνω άφθονη ποπ κουλτούρα και η ίδια, μπορώ να ισχυριστώ ότι ξέρω όλα τα σενάρια για οποιαδήποτε ανθρώπινη κατάσταση. Αναμασούμε δανεικούς διαλόγους, οικειοποιούμαστε τηλεοπτικές - κινηματογραφικές αναφορές για να κόψουμε δρόμο, αντί να επικοινωνήσουμε ουσιαστικά. Μας είναι ευκολότερο. Και εδώ εγείρεται το ερώτημα του εάν, έστω, πιστεύουμε αυτά που λέμε ή απλώς τα αναπαράγουμε αταβιστικά εξαιτίας ενός εξαρτημένου αντανακλαστικού. Είναι σημαντικό να επενδύουμε χρόνο σε συζητήσεις, να εντρυφούμε στους συλλογισμούς μας, γιατί οι πραγματικές σκέψεις μας συνήθως βρίσκονται θαμμένες κάτω από αλλεπάλληλα στρώματα ποπ κουλτούρας.

Ένα κοινό μοτίβο όλης της βιβλιογραφίας σας: σκοτεινοί γυναικείοι χαρακτήρες. Τους έχει παραμελήσει η λογοτεχνία; Η γυναίκα στη λογοτεχνία σκιαγραφείται με τρόπο γκροτέσκο, είτε ως παράφρων είτε ως σαπουνοπερατική σκύλα. Πιστεύω ότι είμαστε πολύ πιο ενδιαφέρουσες και ανατριχιαστικές από αυτό. Το γυναικείο μίσος περιθάλπεται χρόνια, ωριμάζει σταδιακά. Είμαστε εξίσου μνησίκακες, φιλέκδικες, ακόμη σκληρότερες από τους άντρες.

Ποιους συγγραφείς απολαμβάνετε να διαβάζετε; Τζόις Κάρολ Όουτς, Μάργκαρετ Άτγουντ, Χίλαρι Μάντελ, Μάρτιν Έιμις, Τζέφρυ Ευγενίδης, Λάιονελ Σράιβερ. Αυτοί βρίσκονται στο προσκεφάλι μου τώρα.

Αρκετές ελπίδες επενδύθηκαν στην προεδρία του Μπαράκ Ομπάμα, τουλάχιστον στην Ευρώπη. Τι περιμένετε από τις προσεχείς εκλογές του Νοεμβρίου; Διανύουμε άστατη περίοδο. Ο πρόεδρος Ομπάμα κληρονόμησε μια κάκιστη κατάσταση και θα χρειαστεί καιρός να την ξεπεράσουμε. Δυστυχώς, οι Αμερικανοί δε φημιζόμαστε για την υπομονή μας. Πιστεύω ότι θα είναι μια αδυσώπητη καμπάνια, η οποία θα παρεκτρέπεται ολοένα. Είμαι αναφανδόν υπέρ του Ομπάμα. Είναι η σημαντικότερη ελπίδα μας.

Τα βιβλία της Τζίλιαν Φλιν, «Αιχμηρά αντικείμενα», «Σκοτεινός τόπος» και «Το κορίτσι που εξαφανίστηκε», κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

Ξεκόλλα, γιατί Lana δεν είναι μόνο η del Rey. Η Ηλιάνα Αντωνιάδου, παρέα με την αδελφή της, Γιώτα, είναι δύο κύπριες σχεδιάστριες μόδας που υπογράφουν ως Lana Sevas. Λευκωσία, μας λαμβάνεις;
Συνέντευξη Άννα Παπαρίζου

Lana Sevas

Σεβασμός!

Ποια ήταν τα πρώτα σου βήματα στον χώρο; Όταν ολοκλήρωσα τις σπουδές μου στο Art & Design Foundation, με κατεύθυνση τον σχεδιασμό μόδας, έφυγα για Μπράιτον, όπου σπούδασα Fashion Design with Business Studies. Τελειώνοντας και από κει, είχα την τύχη να δουλέψω ως βοηθός σχεδιάστρια/πατρονίστα για μια από τις σπουδαιότερες σχεδιάστριες εδώ στην Κύπρο. Στον χώρο όμως θεωρώ ότι ξεκίνησα από τη στιγμή που στηρίχτηκα στις δικές μου δυνάμεις κι έκανα αυτό που τότε ονειρευόμουνα. Δημιούργησα τον δικό μου χώρο και λάνσαρα την πρώτη μου ολοκληρωμένη συλλογή τον Δεκέμβριο του 2009.

Ως φοιτήτρια, συνεργάστηκες με τον Hussein Chalayan. Πώς ήταν η εμπειρία σου δίπλα σε ένα από τα μεγάλα ονόματα της μόδας; Ο Hussein Chalayan αποτελούσε κύρια έμπνευση για μένα κι ήταν η πρώτη μου επιλογή για πρακτική. Είχα την τύχη να πάρω τη θέση δίπλα στη βοηθό σχεδιάστρια της 1st Line Womenswear Collection για τη σεζόν Φθινόπωρο/Χειμώνας 2006. Η συλλογή αυτή ήταν και η κύρια του label, η οποία παρουσιάζεται στο Paris Fashion Week. Έτσι, είχα την ευκαιρία να δουλέψω με τον ίδιο τον Hussein, τη γνωστή στιλίστρια Jane How και να ζήσω την εμπειρία του Paris Fashion Week. Πάνω από όλα, είχα την ευκαιρία να γνωρίσω τον σχεδιαστή από κοντά και να τον εκτιμήσω, όχι μόνο για το ταλέντο του και τη δουλειά του, αλλά και σαν άνθρωπο. Ήταν απίστευτη εμπειρία.

Συμμετέχεις σε επιδείξεις μόδας; Όταν ξεκινήσαμε το showroom/atelier, είχαμε σκοπό να παρουσιάσουμε την πρώτη ολοκληρωμένη συλλογή τον Μάρτιο στο Cyprus Fashion Week. Δυστυχώς, η διοργάνωση αναβλήθηκε, όπως και η επόμενη, και ο θεσμός πάγωσε. Ένα δείγμα της δουλειάς μου έχω παρουσιάσει στο Tell a Story Tradeshow το 2010 και στο Glow Earth Fashion Show το 2011, αλλά ποτέ ολοκληρωμένα. Προς το παρόν, απολαμβάνω την ιδέα του «κρυφού» label κα της ανακάλυψής του!

Ποιο ήταν το όραμά σου, όταν ήσουν ακόμα φοιτήτρια; Το όραμά μου ως φοιτήτρια ήταν κάτι που κουβαλάω ακόμη και που έχω προσπαθήσει να κάνω τρόπο ζωής. Ονειρευόμουνα να επιστρέψω στην πατρίδα μου, να δημιουργήσω κάτι δικό μου που να με αντιπροσωπεύει ως σχεδιάστρια αλλά και ως άτομο, και να βρω τον τρόπο να μπαλανσάρω δουλειά και οικογένεια.

Πώς θα περιέγραφες το στιλ του label; Θα το περιέγραφα μινιμάλ, απλό στην όψη, αλλά πολύπλοκο στην κατασκευή, και πλούσιο σε τεχνική.

Τι υφάσματα προτιμάς; Μου αρέσει ο συνδυασμός πολλών υφασμάτων και υλικών, αλλά προτιμώ κυρίως το δέρμα σε μικρές λεπτομέρειες, σε συνδυασμό με αυθεντικά μάλλινα υφάσματα τον χειμώνα και cotton το καλοκαίρι. Αυτά τα υλικά αγκαλιάζουν την έννοια της μινιμάλ, αυστηρής γραμμής, γι' αυτό και τα προτιμώ.

Πώς έχει υποδεχτεί η Κύπρος το label; Κάνουμε αργά βήματα, τα οποία για μας είναι σταθερά και σωστά. Έχουμε κτίσει μια όμορφη εικόνα, κι ο κόσμος που μας ανακαλύπτει εδώ στην Κύπρο την εκτιμά. Το κοινό της Κύπρου μας αναγνωρίζει για την ποιότητα και τα απλά, αλλά διαφορετικά κομμάτια που δημιουργούμε.

Σε τι γυναίκες απευθύνεται το label Lana Sevas; Τα κομμάτια της κάθε συλλογής απευθύνονται κυρίως σε γυναίκες 20-50 ετών, ανεξάρτητες, δυναμικές, που έχουν κτίσει ένα προσωπικό στιλ που τους ταιριάζει και το υποστηρίζουν. Τα ρούχα μας έρχονται να δέσουν με το στιλ της καθεμιάς και να αποτελέσουν διαχρονικά κομμάτια στην γκαρνταρόμπα τους, ανεπηρέαστα από τις εναλλασσόμενες τάσεις της μόδας.

Ποια θα ήθελες να είναι η συμβολή σου στην κυπριακή ή, ακόμη, και στην ελληνική μόδα; Σε προσωπικό επίπεδο, θέλω να κάνω τις κοπέλες που με εμπιστεύονται να νιώθουν όμορφα και άνετα με αυτό που δημιουργώ για αυτές. Σε επαγγελματικό επίπεδο, θα ήθελα να συμβάλω στην ενδυνάμωση κι αναγνώριση της κυπριακής μόδας.

Από το 2009, είστε συνεργάτιδες με την αδελφή σου. Πώς συμπληρώνετε η μία την άλλη εργασιακά; Η αδελφή μου υπήρξε το στήριγμά μου από την αρχή, η έμπνευσή μου, αλλά κι ο κύριος λόγος που έχω φτάσει μέχρι εδώ. Πολλοί θα έλεγαν με την πρώτη ματιά πως εγώ βάζω το ταλέντο και η Γιώτα το μαθηματικό μυαλό της! Όταν μας γνωρίζουν όμως, καταλαβαίνουν πως έχουμε κάτι πιο βαθύ. Η μία συμπληρώνει τη σκέψη της άλλης και ό,τι στήσαμε, το στήσαμε μαζί.

Στην Ελλάδα πού μπορούμε να βρούμε τις δημιουργίες σου; Μέχρι τώρα, οι συλλογές μας αποτελούνταν από κομμάτια που δεν μπορούσαν να πωληθούν χονδρικώς. Υπάρχουν κάποιες σκέψεις για τη δημιουργία μιας δεύτερης γραμμής, που ίσως μας δώσει τη δυνατότητα να μας βρίσκετε και στην Ελλάδα!

www.lanasevas.com

Μπελίνα Κορτότση
Teenage Kills

«Είμαι 17 προς 18 ετών και μόλις τελείωσα το Λύκειο». Έτσι απλά μας συστήθηκε η Μπελίνα, μια από τις εικαστικότερες φωτογραφικές ματιές που συναντήσαμε πρόσφατα στις αχανείς εκτάσεις του web. Η πρώτη της έκθεση πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο, ενώ μετρά και δύο συμμετοχές σε μαθητικούς διαγωνισμούς. Είναι ένα κορίτσι ξεχωριστό.

Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος

Είσαι νεότατη, παρ' όλα αυτά, συνθέτεις εικόνες έμπλεες αφηγηματικότητας και προσωπικού στιλ. Πώς τα καταφέρνεις; Δε νομίζω ότι διαθέτω προσωπικό στιλ. Όλες μου οι φωτογραφίες είναι απόπειρες αυτοέκφρασης, είναι ο τρόπος μου να αποφορτίζομαι από ιδέες, εικόνες, φοβίες, από υπαρκτές και αυθυποβαλλόμενες αναμνήσεις.

Ξεκίνησες κάποια στιγμή να ανεβάζεις εικόνες στο ίντερνετ μέσα από ένα πρότζεκτ 1/365. Γρήγορα έγιναν πολύ δημοφιλείς. Ζεις αβίαστα στον κόσμο του διαδικτύου; Το 1/365, δηλαδή το να τραβάω, να επεξεργάζομαι και να ανεβάζω μία φωτογραφία καθημερινά, διαπίστωσα πως παραήταν απαιτητικό. Εντέλει το ελάττωσα στις 104 εικόνες, χωρίζοντάς το σε 52 προαποφασισμένα και 52 ελεύθερα θέματα, ανάλογα με τις εμπνεύσεις μου. Όντως, η δουλειά μου διαδόθηκε, ήταν μεγάλη έκπληξη να με σταματούν άγνωστες μαμάδες και παιδιά από τα διπλανά σχολεία για να μου σχολιάσουν τις φωτογραφίες. Δε νιώθω ιδιαίτερα άνετα με το δίκτυο, χώρια που έχω πέσει συχνά θύμα κλοπής πνευματικής ιδιοκτησίας. Από την άλλη, είμαι τυχερή που ανήκω στη γενιά του ίντερνετ, έχω μάθει πράγματα που δε θα μπορούσα να τα είχα διδαχτεί διαφορετικά σε τόσο μικρό διάστημα. Υπάρχουν επίσης οι περιπτώσεις συνεργασίας με άλλους φωτογράφους, διαδικασία πολύ αναζωογονητική. Ακόμη και έτσι όμως, είναι πολύ δύσκολο να νιώσεις ανθρώπινη επαφή.

Οποιοσδήποτε αντικρίσει μια εικόνα σου, αντιλαμβάνεται ότι γνωρίζεις τα βασικά της φωτογραφίας, καθώς και πως έχεις μεγάλη ευχέρεια στο Photoshop. Ποια τεχνική κατάρτιση διαθέτεις; Όντως, γνωρίζω τα βασικά της φωτογραφίας (μάλλον αρκετά παραπάνω από τα βασικά), καθώς και Photoshop. Προσπαθώ να καλλιεργήσω τις ικανότητές μου μέσω δοκιμής και αποτυχίας. Όποια ιδέα έχω, προσπαθώ να την εφαρμόσω, προτού τη βαρεθώ. Εξάλλου, το ποσοστό των φωτογραφιών που μοιράζομαι είναι λιγότερο του ενός τρίτου της πραγματικής παραγωγής μου.

Οι φωτογραφίες σου συνοδεύονται πάντοτε από κείμενα, στίχους του Eminem ή των 30 Seconds To Mars, παραπομπές για βίντεο στο YouTube. Είναι αδιαίρετη η εικόνα σου από το μήνυμα που θέλει να μεταφέρει; Τα κείμενα είναι κάτι έξτρα, για να δείξουν πώς νιώθω εγώ η ίδια. Μου αρέσει να φαντάζομαι ότι ο καθένας τις ερμηνεύει σύμφωνα με τις δικές του αντιλήψεις.

Ποιες είναι οι επιρροές σου; Σε πρώτο χρόνο, το χνάρι του Τιμ Μπάρτον είναι ευδιάκριτο. Του έχω ιδιαίτερη αδυναμία, ολοένα αυξανόμενη μάλιστα. Νιώθω σαν να είναι μέσα στο μυαλό μου. Αν έκανα ποτέ ταινίες, θα ήθελα να είναι σαν τις δικές του.

Μεγαλώνεις στην Ελλάδα σε μια περίοδο που δεν ευνοεί την καλλιτεχνία. Τι στόχους έχεις θέσει για τον εαυτό σου; Κυριότερος στόχος μου είναι να γίνομαι καλύτερη, να καταφέρνω να βγάζω φωτογραφίες με πιο καθαρό νόημα, αναδεικνύοντας παράλληλα και το τεχνικό σκέλος. Ξέρω πως πρόκειται για υψηλές φιλοδοξίες για κάποιον που προσπαθεί ουσιαστικά εδώ και έναν χρόνο. Το παλεύω, όμως. Διαβάζω συνέχεια, μελετώ φωτογραφίες άλλων καλλιτεχνών, προσπαθώ να φωτογραφίζω όσο το δυνατόν συχνότερα.

Θα μείνεις εδώ; Θα φύγεις; Θα αποπειραθείς να βιοποριστείς από τη φωτογραφία; Θέλω πολύ να μάθω τι γίνεται με το θέμα των υποτροφιών. Με ενδιαφέρει πρωτίστως μια σχολή Καλών Τεχνών, με κύριο μάθημα τη φωτογραφία. Στο σχέδιο δεν είμαι καλή δυστυχώς, και η Καλών Τεχνών εδώ έχει τη φωτογραφία ως μάθημα επιλογής, όχι κύριο. Υπάρχει, βέβαια, και το ΤΕΙ Φωτογραφίας, αλλά επικεντρώνεται λιγότερο στην τέχνη και περισσότερο στην τεχνική.

Στον όποιο όγκο δουλειάς διαθέτεις, η καλλιτεχνική φωτογραφία υπερβαίνει τα συμβατικά πορτρέτα. Σκοπεύεις να κρατήσεις αυτή την αναλογία; Ασχολούμαι κυρίως με την conceptual φωτογραφία, καθώς και με αυτή που ορίζεται ως fine art. Κυρίως γιατί μέσα τους εμπεριέχεται το συναίσθημα. Θα ήθελα όμως να εφαρμόσω αυτές τις τεχνικές σε editorial μόδας ή still life.

Τυγχάνει απλώς να είσαι μοντέλο του εαυτού σου στις περισσότερες λήψεις; Ή σε βολεύει καλύτερα έτσι; Φωτογραφίζω κατά κόρον τον εαυτό μου, γιατί είμαι πάντα διαθέσιμη και θα έκανα τα πάντα για χάρη της τέχνης μου. Ένας ακόμη παράγοντας είναι πως, όταν βγάζω εμένα, ξέρω ακριβώς τι πρέπει να κάνω και πώς. Δυσκολεύομαι να εξηγήσω στους άλλους τα θέλω μου, χώρια που δεν είμαι ιδιαίτερα κοινωνική. Δεν κάνω εύκολα παρέες, ούτε συνεννοούμαι άνετα με τους γύρω μου. Θα έλεγα, μάλιστα, πως η φωτογραφία έχει κάνει θαύματα στην αυτοπεποίθησή μου, με βοηθά να επικοινωνώ καλύτερα.

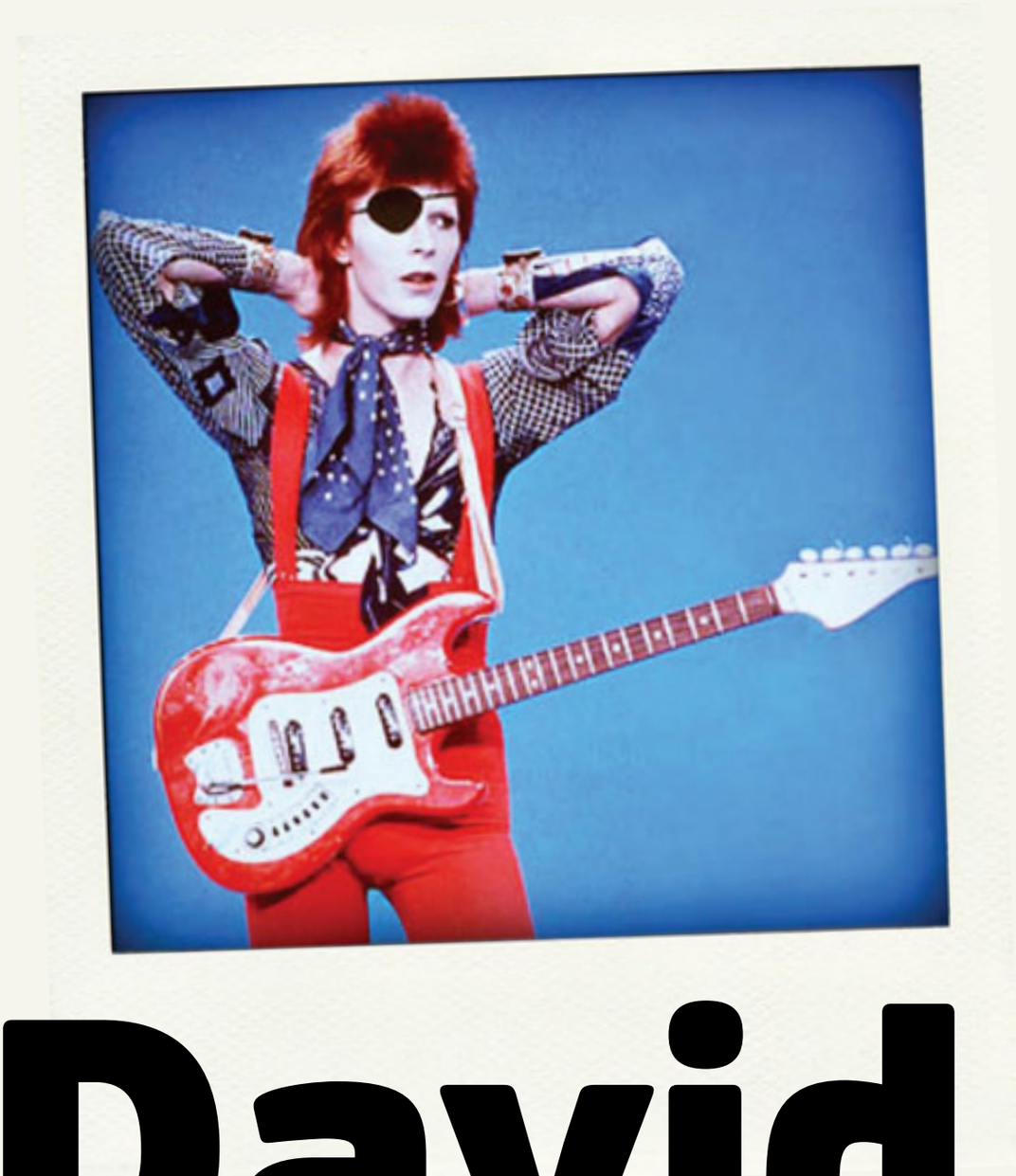
Σου αρέσουν τα παραμύθια και οι ονειρικοί κόσμοι; Διανθισμένα, μάλιστα, με ελαφρώς μακάβριους, σουρεαλιστικούς υπαινιγμούς; Τα παραμύθια τα λατρεύω, αποτελούν το σύμπαν του μυαλού μου. Βρίσκω πολύ υποκριτικό το να διδασκόμαστε μόνο τις καλές εκδοχές των ιστοριών, τις ουτοπικές. Ας πάρουμε, για παράδειγμα, την «Ωραία Κοιμωμένη»: Στην αυθεντική εκδοχή, ο πρίγκιπας δεν τη σώζει από τον πύργο, αντίθετα, την κακοποιεί και την εγκαταλείπει. Όποτε το αναφέρω όμως αυτό σε κάποιον, αντιδρά. Δεν είναι να απορείς; Από μικρή, βλέπω πολύ σκληρότερες εικόνες από αυτή την αποδόμηση των προτύπων ομορφιάς και ανδρείας. Τα παραμύθια είναι ρευστά, ο τρόπος που ορίζουν το καλό και το κακό μεταβάλλονται ανάλογα με την εκάστοτε εποχή και κουλτούρα.

Πόσο χρόνο επενδύεις στη φωτογραφία καθημερινά; Δεν τις έχω μετρήσει... σκάλωσα με την ερώτηση, βασικά! Όσες έχω, μάλλον. Θα ήθελα να μη χαλάω χρόνο σε άλλα πράγματα, όπως το σχολείο, παραδείγματος χάριν, το οποίο τελείωσα μόλις.

Μένεις στην Αθήνα; Σου αρέσει η ζωή σου; Πώς περνάς; Ζω στον Πειραιά και δε μου αρέσει καθόλου. Έχει γενικά ένα κλίμα αρνητικό και η ατμόσφαιρα μοιάζει αρκετά εχθρική. Ίσως να είναι ιδέα μου, ίσως να είναι παντού έτσι, ίσως και χειρότερα. Οι άνθρωποι είναι αρκετά απομονωμένοι, γεγονός παράλογο, μιας που δεν είναι τόσο μεγάλη περιοχή, ώστε να μη συναναστρέφονται και καθόλου. Από την άλλη, τα κουτσομπολιά δίνουν και παίρνουν, και συνήθως μένουν πολύ στη σκιά, με αποτέλεσμα να διογκώνονται. Και πραγματικά, δε θέλω καν να τα σκέφτομαι όλα αυτά! Το μυαλό μου πετάει συνέχεια στα σύννεφα, σε τεράστιες πεδιάδες ή μεγάλα δάση.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου σημείο για να φωτογραφίζεις; Οπουδήποτε μακριά από αυτά τα απαίσια και κακάσχημα κτήρια της Αθήνας και του Πειραιά! Αν, τώρα, μπορούσα να φωτογραφίσω οπουδήποτε, το πιο πιθανό είναι να διάλεγα ένα μέρος τελείως ανατολίτικο. Κάτι που να θυμίζει τις «Χίλιες και μια Νύχτες».

www.flickr.com/photos/starscreambelina

David Bowie

Ziggουάλα!

Καθώς φέτος κλείνουν 40 χρόνια από την εμφάνισή του ως Ziggy Stardust, το εξωγήινο φρικιό, η glam rock queen, ο μπον βιβέρ, ο βουδιστής, το τελειωμένο τζάνκι, ο μουσικός, ο ηθοποιός, ο ζωγράφος, ο σχεδιαστής ρούχων, ο παραγωγός, ο δισεκατομμυριούχος Μπόουι και οι δεκάδες περσόνες του συνεχίζουν να μας υπενθυμίζουν τη σημασία του να δρας και να δημιουργείς έξω από ρεύματα ή τάσεις. Κείμενο **Γιώργος Μπάκας**

Ροζ, ρουζ και Μπάροουζ. Ο δεκατριάχρονος Ντέιβιντ Τζόουνς περιδιαβαίνει ανήσυχος τους λασπωμένους δρόμους μιας κακόφημης συνοικίας του Μπρόμλι, κάπου στο νότιο Λονδίνο. Όλοι προσπαθούν να του επιβάλουν μια μικροαστική βρετανική ηθική, που του προκαλεί αναγούλες και τάσεις φυγής. Πολύ πριν αρχίσει να διαβάζει Νίτσε, αναπτύσσει αισθήματα αντιπάθειας για τα «τίμια ανθρωπάκια» που τον περιβάλλουν και βάζει στόχο ζωής να τα ξεπεράσει. Ο σχιζοφρενής αδερφός του, Τέρι, τον μυεί στην τζαζ και του κάνει πάσα το βιβλίο «Στον Δρόμο» του Τζακ Κέρουακ, θέτοντας τις θεμελιώδεις βάσεις για την καλλιέργεια μιας προσωπικότητας που θα αλλάξει τον κόσμο της μουσικής, που θα γίνει συνώνυμο της ποπ κουλτούρας και μετοχή στο χρηματιστήριο. Ο Ντέιβιντ γοητεύεται από τη γραφή του ειδώλου της γενιάς των μπίτνικ και παθαίνει ψύχωση με τους ήρωες Σαλ Πάραντάϊς και Ντιν Μοριάρτι. Θέλει να τους μοιάσει.

Πώς προκύπτει από αυτή την ισχυρή μιμητική ροπή «η βασίλισσα» του glam rock, με τις ψηλοτάκουνες μπότες, τα σατέν κοστούμια και τα πολύχρωμα μαλλιά, είναι ένα ερώτημα που θα απαντηθεί παρακάτω. Το νερό πάντως έχει μπει στο αυλάκι. Ξεκινάει μαθήματα σαξοφώνου, ζωγραφίζει μανιωδώς, κοιμάται ελάχιστα και αρχίζει να μελετά ενδελεχώς τον Τζον Κολτρέιν, τον Τσαρλς Μίνγκους, τον Μπάροουζ, τον Φερλιγκέτι, τον Γκίνσμπεργκ αλλά και τον Τζέι Ντι Σάλιντζερ. Από τον Μπάροουζ δανείζεται την τεχνική του cut up («μοντάζ εφαρμοσμένο σε συγγραφικό επίπεδο», όπως το αποκαλούσε ο ίδιος ο συγγραφέας) για να συνθέσει τους στίχους του. Από τον Σάλιντζερ δανείζεται το όνομα Zowie, που θα δώσει αργότερα στον γιο του, εμπνευσμένο από το βιβλίο «Franny & Zooey». Από τον κολλητό του Τζορτζ Άντεργουντ δανείζεται μια γροθιά, που θα του αφήσει μια μονίμως διασταλμένη κόρη, κάνοντας τα μάτια του να φαντάζουν ανομοιόχρωμα. Για χάρη μιας γυναίκας.

Η Οδύσσεια του διαστήματος

Η ανήσυχη φύση, η καλπάζουσα φαντασία, η υπερκινητικότητα και το ανεξάντλητο ταλέντο του Ντέιβιντ Μπόουι (αλλάζει το επίθετό του λόγω συνωνυμίας με τον Τζόουνς των Monkees) αδυνατούν να βρουν διέξοδο εκτόνωσης και τον αποπροσανατολίζουν διαρκώς. Ένα καλό ελάττωμα που διατηρεί σε μουσικό και εκφραστικό επίπεδο για το μεγαλύτερο διάστημα της καριέρας του, η οποία χαρακτηρίζεται από συνεχείς επαναπροσδιορισμούς, μουσικές καινοτομίες και νεωτεριστικές περφόρμανς. Γράφεται στις Καλές Τέχνες, τις εγκαταλείπει για να ασχοληθεί με τη διαφήμιση, φτιάχνει δικό του καλλιτεχνικό εργαστήρι, ξεκινάει παντομίμα και θέατρο, συμμετέχει σε μουσικούς διαγωνισμούς στην Ευρώπη, φτιάχνει διαρκώς καινούργιες μπάντες και τις διαλύει με την ίδια ευκολία.

Το μόνο που κρατά ακλόνητο είναι η υπέρμετρη φιλοδοξία του, η απερίγραπτη πίστη στον εαυτό του, που αγγίζει τα όρια της μεγαλομανίας, και ο φόβος της σταθερότητας και της πλήξης, γενεσιουργές αιτίες της πολυδιάστατης προσωπικότητάς του. «Θέλω να γίνω ο Σούπερμαν!» δηλώνει σε μια συνέντευξη αποκαλύπτοντας τις νιτσεϊκές καταβολές του. «Οι άνθρωποι θέλουν τα είδωλά τους και τους θεούς τους ρηχούς, σαν φτηνά παιχνίδια. Δείτε τους teenagers: τρέχουν σαν τα πρόβατα μασουλώντας τσίχλα και διαλέγουν ένα εφήμερο στιλ. Αυτό είναι το βάθος που θέλουν να φτάσουν».

Η μουσική τον ανταμείβει το 1969 με τον δίσκο «Space Oddity», εμπνευσμένο από την ταινία «2001: Space Odyssey» του Στάνλεϊ Κιούμπρικ, όμως η επιτυχία διαρκεί ελάχιστα. Ο Μπόουι αποφασίζει να αποσυρθεί και κλείνεται σε βουδιστικό μοναστήρι, ενώ ο αδερφός του Τέρι, που τον έχει μυήσει στον βουδισμό, έχει κλειστεί πιο νωρίς σε ψυχιατρείο (αυτοκτονεί το 1985). Ο διαλογισμός και η απόκτηση πειθαρχίας μέσω των θιβετιανών μοναχών τον επαναφέρει μέσα σε λίγους μήνες στο μουσικό γίγνεσθαι και τον προετοιμάζει ώστε να διαγράψει την καλλιτεχνική του πορεία όπως πάντοτε την ονειρευόταν.

Dr. David & Mr. Hyde

Χρυσό κουστούμι, πλαστικό τσόκαρο, κολλητό λευκό σορτς, καροτί μαλλί, μουσική υπόκρουση η 9η Συμφωνία του Μπετόβεν (ευθεία παραπομπή στο «Κουρδιστό Πορτοκάλι», που ο Μπόουι λάτρευε) και... Ziggy played guitar/ Jammin' good with Weird and Gilly/ The spiders from Mars/ He played it left hand... Μπορεί ο Ντέιβιντ, που οι δάσκαλοι τον επέπληττταν για την αριστεροχειρία του, να μην κατάφερε να γίνει ο Σούπερμαν, αλλά καταφέρνει να μεταμορφωθεί γρήγορα σε ένα glam ερμαφρόδιτο ανθρωποειδές, το οποίο μεταφέρει από τον πλανήτη Άρη μια επιταγή άμεσης ανατροπής της μουσικής κουλτούρας και της βρετανικής ηθικής. «Θα κάνω τα πάντα, θα παίξω τα πάντα, θα πω τα πάντα, θα φορέσω τα πάντα για να γίνω σταρ. Αυτή ήταν η φιλοσοφία του», αποκαλύπτει ο βιογράφος του, Πολ Τρίνκα, στο βιβλίο «Starman».

Πιστός, λοιπόν, στη φιλοσοφία του, ο Μπόουι μεταμορφώνεται από Major Tom σε Ziggy Stardust, από Aladdin Sane σε Thin White Duke, και αφήνει μέσα σε λίγα χρόνια την παρακαταθήκη του στη μουσική βιομηχανία («Aladdin Sane», «Ziggy Stardust», «Hunky Dory», «Diamond Dogs»). Αλλάζει εκφράσεις, εμφάνιση, κούρεμα, ήχους, κατασκευάζει εκ του μηδενός νέες περσόνες και φέρνει σε αμηχανία τους κριτικούς με την εκκεντρική του παρουσία και τις προβοκατόρικες δηλώσεις του. Η πιο κραυγαλέα; Δηλώνει πως θαυμάζει τον Χίτλερ και το ναζιστικό σικ: «Ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε ένας από τους πρώτους ροκ σταρ. Ρίξτε μια ματιά στις ταινίες και προσέξτε τις κινήσεις του. Νομίζω ότι ήταν το ίδιο καλός με τον Τζάγκερ. Δεν ήταν πολιτικός. Χρησιμοποιούσε την πολιτική και τους θεατρινισμούς προκειμένου να κατασκευάσει μια περσόνα που θα κυβερνούσε, διατηρώντας τον έλεγχο του σόου για δώδεκα χρόνια. Ο κόσμος δε θα γνωρίσει ποτέ κανέναν σαν κι αυτόν. Σκηνοθέτησε μια ολόκληρη χώρα».

Αποκαλύπτει πως είναι αμφίφυλος προκαλώντας τον σεμνότυφο βρετανικό Τύπο, φιλιέται δημόσια με τον Λου Ριντ, φωτογραφίζεται με φουστάνι σε εξώφυλλα δίσκων, αποκαλεί τους Rolling Stones και τους Beatles «δεινόσαυρους», επιτίθεται σε όλα τα συμβατικά κλισέ που ακολουθούν οι άντρες και οι γυναίκες της εργατικής τάξης, παρασύρει στο στιλ του μια ολόκληρη γενιά που επαναπροσδιορίζει δειλά την κοινωνική και σεξουαλική της στάση. Και όταν τον στριμώχνουν οι δημοσιογράφοι, δε διστάζει να αυτοαναιρεθεί και να τουμπάρει τις απόψεις του με μια σχιζοφρενική, αλλά ειλικρινή διάθεση. «Τίποτα δεν έχει σημασία εκτός από το τι κάνω αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να θυμάμαι όσα λέω και να θυμηθώ πόσα πιστεύω και πόσα δεν πιστεύω. Το θέμα είναι να γίνεις αυτός που γίνεσαι. Δεν έχω ιδέα πού θα βρίσκομαι σε έναν χρόνο. Μπορεί να είμαι τρελός, παιδί των λουλουδιών ή δικτάτορας ή παπάς. Δεν ξέρω. Αυτό με κάνει να μην πλήττω».

Cocaine, running around my brain

Η πλήξη χτυπάει για ακόμη μια φορά την πόρτα του Μπόουι και το 1974 επιβιβάζεται στο διαστημικό του αεροσκάφος διαγράφοντας πορεία για Νέα Υόρκη. Περιφρονεί το East Side, που είναι της μόδας εκείνη την εποχή, και αποφασίζει να ζήσει στην 20ή οδό στο West End, στον πυρήνα της αλητείας, της βρομιάς και της φτώχειας, επιδιώκοντας μια πιο άμεση επαφή με τη σκληρή αμερικάνικη πραγματικότητα. Κατά τη διαμονή του στη Νέα Υόρκη, γίνεται πόλος έλξης διάσημων προσωπικοτήτων που τον προσεγγίζουν ως θαυμαστές, όπως η Λιζ Τέιλορ και ο Αριστοτέλης Ωνάσης, γνωρίζεται με τον Άντι Γουόρχολ, με τον Μπομπ Ντίλαν (ο Μπομπ δεν ενθουσιάζεται με τη γνωριμία) και καταχωρεί την πρώτη του αντιπάθεια στο πρόσωπο του Έλτον Τζον.

Λίγο αργότερα μετακομίζει στο Λος Άντζελες, το οποίο το παρομοιάζει με ένα αχανές μουσείο, και πριν ριχτεί στη δουλειά για να ηχογραφήσει το «Young Americans», ρίχνεται με τα μούτρα στην κοκαΐνη, η οποία του προκαλεί κρίσεις παράνοιας. Αρχίζει να πιστεύει πως έχει πέσει θύμα μαύρης μαγείας, πως μάγισσες θέλουν να κλέψουν το σπέρμα του, να γονιμοποιήσουν το παιδί του και να το θυσιάσουν στον βωμό του σατανά (βλέπε «Rosemary's Baby»). Φτάνει στο σημείο να ζητήσει tips από το Βατικανό για να καταπολεμήσει τη δαιμονοληψία, ενώ παράλληλα εντείνεται η προϋπάρχουσα εμμονή του με τους εξωγήινους και τα ούφο. «Κανείς δεν είχε δει ποτέ πόσο μεγάλα βουνά κοκαΐνης κατανάλωνε ο Ντέιβιντ», αναφέρει η πρώην σύζυγός του, Άντζι, ενώ ο βιογράφος του κάνει λόγο για πραγματικό θαύμα που κατάφερε να επιζήσει έπειτα από τόσες καταχρήσεις.

Berlin Alexanderplatz

Από την Αγγλία, του glam rock και του «Ziggy Sardust», την Αμερική της soul και του «Young Americans», ο Μπόουι μετακομίζει στο Βερολίνο («μια πόλη γεμάτη μπαρ, για μελαγχολικούς και απογοητευμένους ανθρώπους που πίνουν όλο το βράδυ») μεταμορφώνεται σε «Thin White Duke», σνομπάρει την disco που μεσουρανεί, ανακοινώνει πως έχει πάρει διαζύγιο με τη ροκ μουσική και μιξάρει το kraut rock των γερμανών πειραματιστών με το αμερικάνικο funk, νικώντας για ακόμη μια φορά την αφόρητη καλλιτεχνική του πλήξη. Ανέκαθεν γοητευόταν από την προπολεμική Γερμανία της δεκαετίας του '30, των καμπαρέ, του Μαξ Ερνστ και του Κουρτ Σβίτερς. Λατρεύει τον Φριτς Λανγκ, τον Μούρναου, τον Παμπστ και παραμιλάει για το πόσο στιλιζαρισμένα, φλύαρα και φανταχτερά ήταν τα φιλμ τους.

Στο Βερολίνο επιλέγει να ζήσει σε μια κακόφημη τούρκικη συνοικία με συγκάτοικο τον Ίγκι Ποπ και με τον Μπράιαν Ίνο εισβάλλουν σε νέα μουσικά μονοπάτια, δημιουργώντας την περίφημη τριλογία «Low», «Heroes» και «Lodger» έχοντας παραγωγό τον Τόνι Βισκόντι. Καταφέρνει να κόψει τις καταχρήσεις, χάρη στην πειθαρχία που του πρόσφεραν οι βουδιστές καλόγεροι στο παρελθόν, όμως δυσκολεύεται να βάλει στον ίσιο δρόμο τον πρωινομανή Ίγκι («Μετακομίσαμε από την Αμερική στο Βερολίνο

για να αποφύγουμε την κοκαΐνη και πέσαμε στο παγκόσμιο κέντρο της πρωίνης»). Περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους σχεδόν μοναστικά, κάνοντας βόλτες κοντά στην αγορά Winterfeldplatz, αναζητώντας βιβλία, αντίκες, έργα τέχνης και δημιουργώντας αναπόφευκτα υποψίες στον μουσικό Τύπο πως έχουν συνάψει κάποιου είδους ερωτική σχέση. Το ενδιαφέρον του Μπόουι για τον Χίτλερ παραμένει αμείωτο, καθώς αναζητά διαρκώς πληροφορίες για το ναζιστικό καθεστώς και τη ναζιστική κουλτούρα, όμως λίγα χρόνια αργότερα αναθεωρεί και δηλώνει πως επρόκειτο για ένα φρικτό φλερτ.

Let's Deca-dance

Αφού έχει εγκαταλείψει το Βερολίνο και έχει μεσολαβήσει το «Scary Monsters (and super creeps)», ο Μπόουι αποφασίζει να ευθυγραμμιστεί το 1983 με τα μουσικά trends της εποχής, να κατακτήσει τις κορυφές των charts του νεοϊδρυθέντος τότε MTV και να ισχυροποιήσει οικονομικά το brand name του στην αγορά. Βγάζει το μέικ-απ, πετάει τα πούπουλα, φτιάχνει μια ροκαμπιλάδικη πομπαντούρ και αγοράζει Armani κοστούμια, που του προσδίδουν ένα γιάπικο κύρος. Όλα δείχνουν πως ο χαμαιλέοντας της ποπ αλλάζει για ακόμη μια φορά δέρμα, επανατοποθετείται μουσικά και αγνοεί επιδεικτικά τις προσδοκίες του φανατικού κοινού του. Παίρνει μεταγραφή στην EMI, γράφει οκτώ κομμάτια synthesized post-disco dance και καλεί τον δημοφιλή Νάιλ Ρότζερς των Chic να αναλάβει την παραγωγή του δίσκου «Let's Dance». Ο Ρότζερς ενθουσιάζεται που καλείται να δώσει ζωή στον νέο αβαν-γκάρντ (όπως φαντάζεται) δίσκο του πολυσυζητημένου καλλιτέχνη, αλλά του κόβεται η φόρα γρήγορα. Ο Μπόουι του ζητά να ξεχάσει ό,τι ξέρει για το μουσικό παρελθόν του και να κάνει ό,τι μπορεί για να βγει ο δίσκος εμπορικός. Τα τραγούδια «Modern Love», «China Girl» και «Let's Dance» αρκούν για να πραγματοποιηθεί η επιθυμία του, και για ακόμη μια φορά ο βασιλιάς κάθεται περιχαρής στον θρόνο του, απολαμβάνοντας την ευκολία με την οποία μπορεί να πουλάει τον εαυτό του στον κόσμο της τέχνης και του θεάματος.

Diva

Η σχέση του Μπόουι με τον κινηματογράφο ξεκινά το 1976 με το «The man who fell on earth» σε σκηνοθεσία Νίκολας Ρεγκ και δεν προτίθεται να ξεμπερδέψει εύκολα μαζί του. Ο κινητήριος μοχλός είναι και πάλι η τόλμη του, το ασίγαστο πάθος του για αναζήτηση νέων οδών καλλιτεχνικής έκφρασης και η πίστη ότι μπορεί να καταπιαστεί με τα πάντα και να τα καταφέρει εξίσου καλά με οποιονδήποτε. Χαρακτηριστικό που τον οδηγεί συχνά σε βαρύγδουπες αυτάρεσκες δηλώσεις, που είτε έχουν σκοπό να προκαλέσουν είτε καταδεικνύουν απλώς την έλλειψη στοιχειώδους μετριοφροσύνης και την υπερεκτίμηση του -ούτως ή άλλως τεράστιου- ταλέντου του. «Οι ροκ σταρ θα δώσουν τις μεγαλύτερες ταινίες του μέλλοντος. Είμαστε γεννημένοι ηθοποιοί και σκηνοθέτες! Ελπίζω μια μέρα να γίνω ο Όρσον Γουέλς, ο Τσάρλι Τσάπλιν ή ο Γούντι Άλεν».

Συμμετέχει σε περίπου τριάντα ταινίες (έως σήμερα) και, αν δεν καταφέρνει να διαπρέψει στο σινεμά ως σκηνοθέτης, καταφέρνει να κερδίσει μερικούς αξιοπρεπείς ρόλους και να εισπράξει κάποιες καλές κριτικές. Πρωταγωνιστεί δίπλα σε ηθοποιούς όπως η Κιμ Νόβακ, η Μαρλέν Ντίτριχ, η Κατρίν Ντενέβ, η Σούζαν Σάραντον, ο Γούιλεμ Νταφόε, ο Χάρβεϊ Καϊτέλ και συνεργάζεται με κορυφαίους σκηνοθέτες όπως ο Ναγκίσα Όσιμα, ο Μάρτιν Σκορτσέζε και ο Ντέιβιντ Λιντς. Το απωθημένο της σκηνοθετικής καριέρας του Μπόουι καταφέρνει να το αναπληρώσει ο γιος του Ντάνκαν Zowie Τζόουνς, ο οποίος το 2009 παρουσιάζει στο κοινό το αριστουργηματικό του ντεμπούτο «Moon», υποσχόμενος ένα λαμπρό κινηματογραφικά μέλλον. Το απωθημένο του Μπόουι να ενσαρκώσει στη μεγάλη οθόνη τον Φρανκ Σινάτρα δεν εκπληρώθηκε ποτέ και μάλλον είναι αργά για να συμβεί κάτι τέτοιο στα 65 του χρόνια.

Ωσαννά!

«Ηχογραφημένοι δίσκοι, εμφανίσεις σε θέατρα, στην τηλεόραση, είναι όλα τρομακτικά εφήμερα. Δέκα χρόνια αργότερα, είναι μια θαμπή ανάμνηση από πράγματα που έχουν γίνει. Είκοσι χρόνια αργότερα θα έχουν ξεχαστεί», δήλωνε ο Μπόουι σε συνέντευξή του το 1979, αποκαλύπτοντας μια νιχιλιστική φύση, επιμελώς κρυμμένη, από έναν άνθρωπο που έσφυζε από ενέργεια και διάθεση για ζωή.

Από τη δεκαετία του '80 και έπειτα, η καριέρα του αποκτά μια σταθερή πορεία τεράστιων εμπορικών επιτυχιών και ας έπαψε να απασχολεί, στον βαθμό που απασχολούσε, τον μουσικό και σκανδαλοθηρικό Τύπο. Αλλάζει ενδυματολογικές προτιμήσεις προσεγγίζοντας ένα πιο μποέμικο και dandy στιλ, συνεχίζει να πρωταγωνιστεί σε ταινίες, ασχολείται με το θέατρο, με τη ζωγραφική, με τον σχεδιασμό ρούχων, συνεργάζεται με αμέτρητους παλιούς και νέους μουσικούς.

Η δισκογραφική του πορεία τερματίζει το 2003, έναν χρόνο πριν υποβληθεί σε επέμβαση «μπάιπας». Έπειτα από αυτό το συμβάν ανακοινώνει την απόσυρσή του από τα δισκογραφικά δρώμενα, πουλάει μετοχές από την πνευματική του ιδιοκτησία, αφιερώνει περισσότερο χρόνο στη μικρή του κόρη (που έχει αποκτήσει με τη σομαλή μοντέλα Iman), συμμετέχει ως guest σε μουσικά χάπενινγκ και παρίσταται σε εκθέσεις και πολιτιστικά δρώμενα στη Νέα Υόρκη. Και ο Θεός την έβδομη ημέρα αναπαύτηκε...

Νέα Ερυθραία reloaded

Ένα καλοσχεδιασμένο πάρκο αναψυχής και πρασίνου στη Νέα Ερυθραία έρχεται να μας θυμίσει πως η αρχιτεκτονική μπορεί να γίνει αληθινό «δοχείο ζωής».

Το πάρκο επενδύει στη ζωντάνια μέσα από μια σειρά ειδικά επιλεγμένων παιχνιδιών δημιουργώντας μια πρωτότυπη «παιδική χαρά».

Χριστίνα Νταραγιάννη
Νάντια Κρίκου

Κείμενο **Τζίνα Σωτηροπούλου** Φωτογραφία **© Vangelis Patsialos**

Η αρχιτεκτονική τοπιογραφία της σύνθεσης αφουγκράζεται τον παλμό της καθημερινότητας, την εναλλαγή των χρηστών, τις ηλικίες που το διατρέχουν, την πολυπλοκότητα των πιθανών δράσεων.

Το πρώην «Πάρκο Ήβη» και νυν «Πάρκο Ανδρέα Παπανδρέου» φιλοδοξεί να γίνει το επίκεντρο των βορείων προαστίων, ένας υπερτοπικός πόλος έλξης για τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής, σημείο συνάντησης και τόπος «παραγωγής ιδεών». Μια πολυπολιτισμική «παιδική χαρά» με τα ποιοτικά χαρακτηριστικά ενός ανοικτού «δημόσιου τόπου» που οδηγεί στην ανάπτυξη δράσεων μεγάλης αλλά και μικρής, καθημερινής κλίμακας. Στα 10 στρέμματα της επέμβασης, που ολοκληρώθηκε πριν από δύο χρόνια, ο ρυθμός και η ένταση των δυναμικών παιχνιδιών εναλλάσσονται με την απόλυτη ηρεμία των ήπιων υδάτινων διαδρομών σε μια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του υπαίθριου αστικού χώρου.

Το πρότζεκτ σφύζει από ζωή και συνοδεύεται από μια γεωμετρική απλότητα που συναρπάζει. Το έδαφος σμιλεύεται έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα τεχνητό ανάγλυφο ικανό να δημιουργήσει χωρικές και οπτικές εξάρσεις και να μεταμορφώσει ογκοπλαστικά τον «κενό χώρο». Η αρχιτεκτονική τοπιογραφία της σύνθεσης αφουγκράζεται τον παλμό της καθημερινότητας, την εναλλαγή των χρηστών, τις διαφορετικές ηλικίες που το διατρέχουν, την πολυπλοκότητα των πιθανών δράσεων. Το νέο πάρκο πρασίνου και αναψυχής στη Νέα Ερυθραία επενδύει πάνω από όλα στη διαδραστική σχέση των νέων με το δομημένο περιβάλλον μέσω μιας σειράς εναλλακτικών παιχνιδιών, αναρρίχησης και σκέιτ.

Με έδρα την Αθήνα, η Νάντια Κρίκου και η Χριστίνα Νταραγιάννη αποφοίτησαν από τη σχολή αρχιτεκτόνων του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου και συνέχισαν τις μεταπτυχιακές σπουδές τους στην Πολεοδομία-Χωροταξία και το Real Estate Management αντίστοιχα. Έχουν εργαστεί σε αρχιτεκτονικά γραφεία της Ελλάδας και του εξωτερικού, με έμφαση στα ιδιωτικά έργα, ενώ έχουν συμμετάσχει και διακριθεί σε αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς σχεδιασμού υπαίθριων αστικών χώρων. Ο σχεδιασμός του «Πάρκου Ανδρέα Παπανδρέου» αποτελεί το πρώτο δημόσιο έργο τους μεγάλης κλίμακας. Ένα έργο που βάζει πάνω από όλα τον άνθρωπο και επενδύει στη δημιουργική πρόσμιξη των φυσικών υλικών. Το γρασίδι μπλέκεται με τις χωμάτινες διαδρομές, το μωσαϊκό με το μάρμαρο, το ανεπίχρηστο μπετόν με το κρυστάλλινο νερό.

Το ξύλινο επίμηκες ντεκ δίνει τον τόνο στην αρχιτεκτονική σύνθεση, ενώ το κεραμάλευρο, το χαλίκι και το χώμα συνθέτουν τον καμβά πάνω στον οποίο τοποθετούνται όλες οι δραστηριότητες που απευθύνονται στα παιδιά. Τα ιδιότυπα παιχνίδια είναι ειδικά επιλεγμένα από τις αρχιτεκτόνισσες: λαστιχένιες ρόδες με υπερμεγέθη ελατήρια, ξύλινα αλογάκια, πάπιες και σαλιγκάρια, τραμπολίνα, εντυπωσιακές γέφυρες, τσουλήθρες, περιστρεφόμενες κούνιες.

Αυτό, βέβαια, που κλέβει την παράσταση είναι το μεγάλο χωροδικτύωμα για αναρρίχηση, μια κατασκευή από σχοινιά και μέταλλο, ένα ημιδιάφανο και λιτό παιχνίδι που προσελκύει μια μεγάλη γκάμα ηλικιών, αλλά και η πίστα σκέιτ, μια από τις μεγαλύτερες και αρτιότερες στην Αθήνα. Το πάρκο αποτελεί μια σύγχρονη αρχιτεκτονική πρόταση που μιξάρει το φυσικό τοπίο με τη σύγχρονη μεγαλούπολη κλείνοντας το μάτι σε όλους εκείνους τους νεαρούς που συναθροίζονται στις «αυλές» του για να υπερπηδήσουν εμπόδια, να ισορροπήσουν στο υπάρχον αστικό τοπίο και να σουλατσάρουν παράλληλα στις υδάτινες διαδρομές. Ανοιχτό και προσβάσιμο σε όλους, το νέο πάρκο μετατρέπεται σε μια δημιουργική εγκατάσταση δραστηριοτήτων που κυρίως αγγίζει τους νέους και καταφέρνει να μιλήσει τη γλώσσα τους.

Το νερό έχει την τιμητική του σε όλη την επέμβαση, είτε με τη μορφή τρεχούμενου νερού-τεχνητού ποταμού είτε με τη μορφή ενός υδάτινου τοίχου επαναλαμβανόμενων βρύσεων. Οι αρχιτεκτόνισσες δημιούργησαν δύο βασικούς άξονες κίνησης στην τομή των οποίων διαμορφώνεται η κεντρική «πλατεία», που φιλοξενεί και το αναψυκτήριο. Βοτσαλόπλακες και μαρμάρινα φιλέτα συνθέτουν τον απόλυτα γεωμετρικό τριγωνικό πυρήνα της αρχιτεκτονικής σύνθεσης στον οποίο κυριαρχούν οι χαμηλοί πίδακες νερού ως στοιχείο δροσισμού.

Ξύλινα διάτρητα στέγαστρα αναρτώνται από μεταλλικά υποστυλώματα σκιάζοντας τον περιπατητή-επισκέπτη, ένα μικρό θέατρο πενήντα θέσεων φιλοξενεί πολλαπλές εκδηλώσεις, όπως συναυλίες, αθλητικά δρώμενα και θεατρικά συμβάντα, ενώ μεγάλες επιφάνειες έχουν καλυφθεί με καταπράσινο φυσικό χλοοτάπητα και ζώνες φύτευσης με φυτά που σέβονται το μεσογειακό τοπίο.

Μοναδικό μείον του πάρκου αποτελεί η έλλειψη ψηλού πρασίνου που θα συμβάλει στην αλλαγή του μικροκλίματος της διαμόρφωσης, ειδικά τους καλοκαιρινούς μήνες. Παρότι είχε προβλεφθεί στον αρχικό αρχιτεκτονικό σχεδιασμό, σε συνεργασία με τον φυτοτέχνη Στέλιο Βουτσίνο, η έλλειψη ικανών οικονομικών πόρων είχε σαν αποτέλεσμα τη φύτευση πολύ μικρών δέντρων, μη ικανών να δώσουν την οπτική συνέχεια του πρασίνου αλλά και να συμβάλουν ουσιαστικά στον σκιασμό του χώρου. Αναμένουμε, λοιπόν, την πλήρη ανάπτυξη του πρασίνου τα επόμενα χρόνια για να ολοκληρωθεί και η σχεδιαστική πρόταση των αρχιτεκτόνων.

Το σκέιτμπορντ έχει την τιμητική του σε ένα πάρκο που μιξάρει το φυσικό τοπίο με τη σύγχρονη μεγαλούπολη.

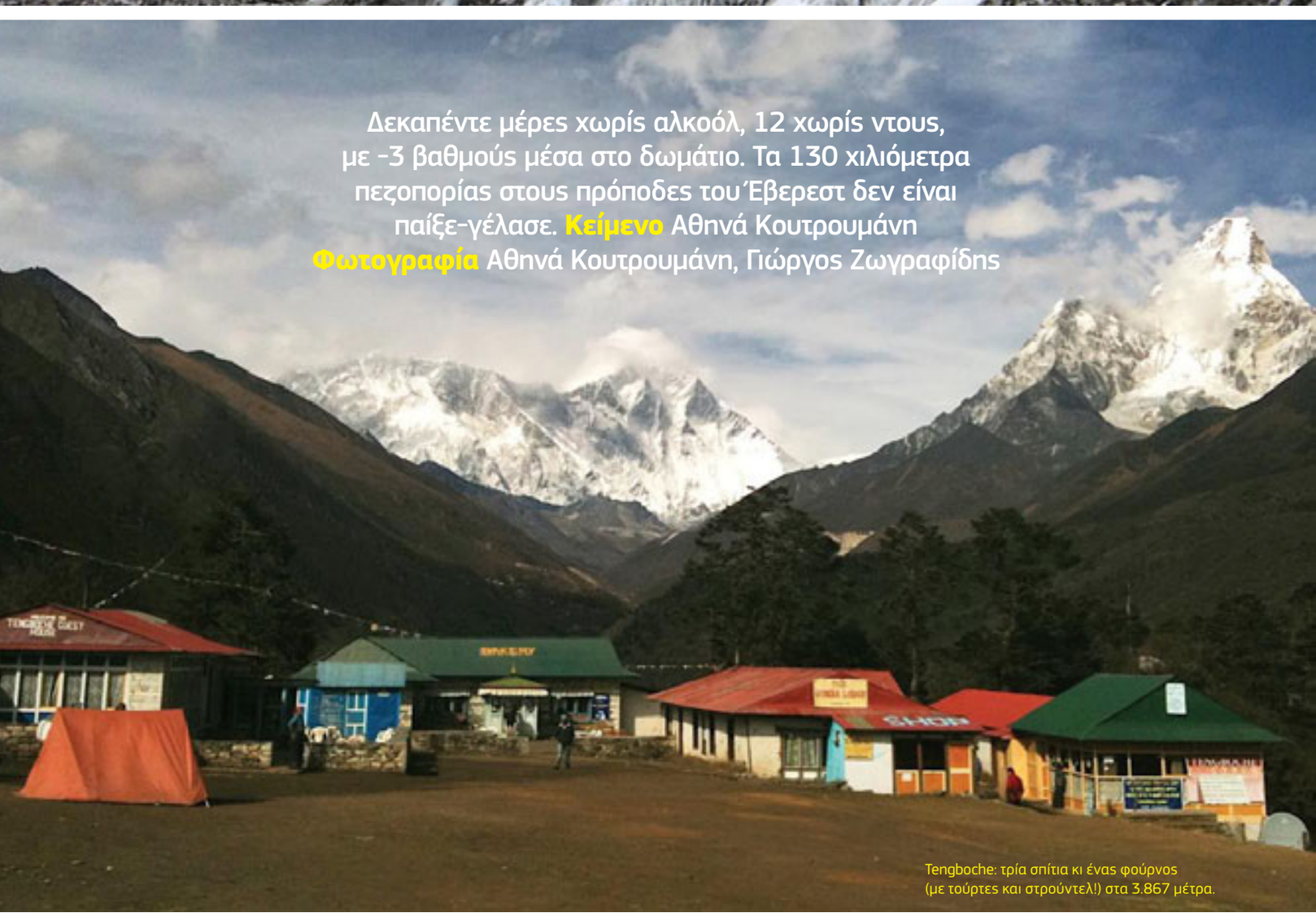
Νεπάλ

5550 m! Να τ’ αφήσω;

Everest Base Camp στον παγετώνα Khumbu.

Δεκαπέντε μέρες χωρίς αλκοόλ, 12 χωρίς ντους, με -3 βαθμούς μέσα στο δωμάτιο. Τα 130 χιλιόμετρα πεζοπορίας στους πρόποδες του Έβερεστ δεν είναι παίξε-γέλασε. **Κείμενο** Αθηνά Κουτρουμάνη
Φωτογραφία Αθηνά Κουτρουμάνη, Γιώργος Ζωγραφίδης

Tengboche: τρία σπίτια κι ένας φούρνος (με τούρτες και στρούντελ!) στα 3.867 μέτρα.

Παγωμένος ήλιος στον δρόμο προς το Everest Base Camp.

Χωρίς ανάσα κάτω από τη «Μαύρη Πέτρα» (Khala Pattar, 5550 μέτρα).

Μαϊμούδες «λεφτράκια, βουτάνε γυαλιά ηλίου και γκοφρέτες.

Shaddu: «άγιοι»-μοντέλα, ποζάρουν μόνο έναντι αμοιβής.

Για να ανέβεις θες προπόνηση, και μάλιστα εντατική. Τρέξιμο, ποδήλατο, αναβάσεις, χώρια η υλικοτεχνική προετοιμασία. Ο αρχηγός της εξαμελούς ομάδας ήταν σαφής στην πρώτη συνάντηση γνωριμίας: Η ιστορία είναι σοβαρή. Για αυτό και, εκτός από τους χάρτες και τις φωτογραφίες, μας μοίρασε και μια λίστα φαρμακείου για να συμπεριληφθεί στα μόλις 15 κιλά που μπορούσαμε να πάρουμε μαζί μας - όσα θα κουβαλούσε ο ντόπιος πόρτερ.

Λίγες μέρες αργότερα, μετά από νυχτερινές πτήσεις κι ένα πελώριο τζετ λαγκ, με πινελιές από ταινίες, όνειρα και διαλείμματα για φαγητό, το αεροπλάνο μας άδειασε στην Κατμαντού. Και κολλήσαμε εκεί - περιμένοντας πότε θα ανοίξει ο καιρός για την τελική πτήση προς τη Λούκλα με το ιδιότροπο αεροδρόμιο στα 2805 μέτρα. Ευκαιρία για μια μυρωδιά από τη χώρα που απλώνεται κάτω από τη στέγη του κόσμου. Δεν ξεχνάς την πρώτη μυρωδιά στην Κατμαντού. Έρχεται μαζί με λευκό καπνό από τις όχθες του ποταμού Μπαγμάτι. Εκεί όπου ανθρώπινες σοροί σιγοκαίνε πάνω σε ξύλα, χόρτα, λουλούδια και αρωματικά. Τριγύρω, συγγενείς, περίεργοι αλλά και τουρίστες που τραβούν φωτογραφίες, κρεμασμένοι από το δράμα της τελικής σπίθας.

Ινδουιστικός ναός του Σίβα (Pashoupatinah), πολύχρωμοι ξερακιανοί άγιοι shaddu που ποζάρουν έναντι αμοιβής, θρασύτατες μαϊμούδες αλλά και δύο παιδάκια που με μαγνήτη ψαρεύουν νομίσματα και κάθε μεταλλική σαβούρα από τον πάτο του βρόμικου αλλά ιερού ποταμού. Μια πόλη μυρωδιές και εικόνες. Στο κέντρο της πρωτεύουσας, η μεγάλη στούπα Μπονάθ (Bohnath). Θιβετιανοί βουδιστές μοναχοί ετοιμάζονται για την απογευματινή προσευχή. Θυμιατά και λουλούδια στην είσοδο. Τουριστικά μαγαζιά στον περίβολο: μαχαίρια, ρούχα, τσάγια και -κυρίως- ορειβατικά. Πρώτη διστακτική επαφή με την τοπική κουζίνα: μόμος με κρέας και λαχανικά. Κουβέντες γνωριμίας με τον Sherpa οδηγό μας. Pashan, όπως λέμε Παρασκευάς. Οι άνθρωποι του βουνού παίρνουν το όνομά τους από τη μέρα που γεννήθηκαν). Καιρός να φεύγουμε.

«Άιντε Λούκλα», φωνάζει ο φροντιστής εδάφους, σε ένα αεροδρόμιο που μοιάζει περισσότερο με προβλήτα για φέρι μπόουτ στις Κυκλάδες. Αγουροξυπνημένοι τουρίστες τον κοιτούν με αγωνία. Το ξεχαρβαλιασμένο λεωφορείο του '70 μας μεταφέρει μέχρι το αεροπλανάκι. Μερικά καθίσματα περισσεύουν και μένουν στο έδαφος για να χωρέσουν οι βαλίτσες. Καραμελίτσες και βαμβάκι για τα αφτιά από την καλοσυνάτη αεροσυνοδό. Με την προσγείωση στον λιλιπούτειο αεροδιάδρομο,

Κατμαντού, ποταμός Μπαγμάτι: ιερός και βρομικός μαζί.

Γιακ-ο κουβαλητής, η μπρατσωμένη αγελάδα των Ιμαλαΐων.

η καρδιά επιστρέφει στη θέση της. Οι ντόπιοι βαστάζοι αντικρίζουν με δέος τις βαλίτσες μας και τα παραπάνω κιλά. Έχουν ξανασυναντήσει έλληνες ορειβάτες. Φεύγουμε κατευθείαν για το μονοπάτι. Από τη Λούκλα μέχρι τον οικισμό Μπανκάρ (Bankar) στα 2790 μέτρα η διαδρομή είναι εύκολη, κυρίως ευθεία, πού και πού κατηφορική. Σπιτάκια, χωραφάκια, λουλούδια, γέφυρες κρεμαστές, μαλλιαρές αγελάδες φορτωμένες, μικρές στούπες και ευχητάρια σκαλισμένα σε πέτρες. Διαμονή σε λότζα καινούργια, με φρέσκα κόντρα πλακέ, λουλουδάτα κουρτινάκια και τρεχούμενο νερό. Κάνει κρύο, αλλά οι οικοδεσπότες γελούν όταν τους ζητούν να ανάψουν τη σόμπα.

Μη με ξυπνάς απ' τις 6

Εγερτήριο στις 5:30. Είναι Σάββατο και το μεγάλο παζάρι στο Νάμτσε Μπαζάρ (Namche Bazaar), στα 3420 μέτρα δεν περιμένει. Απότομη, σκονισμένη, αδιάκοπη ανηφόρα. Δίπλα στο μονοπάτι, το ποτάμι δίνει λίγη δροσιά και πολύ κουράγιο. Τίποτα δεν έχει σημασία. Μπροστά μας είναι το Έβερεστ.

Το παζάρι είναι ήδη στα μαζέματα. Έχει τα πάντα. Από πλαστικά τάπερ μέχρι φρεσκομαζεμένα καρυκεύματα, από ζωντανά μέχρι κονσέρβες. Η λότζα μας, κεντρική, με δωμάτια σαν κελιά και ένα κοινό εσωτερικό ντους (4 ευρώ). Μοναστήρι δεν το λες. Εκτός από το ασύρματο ίντερνετ στο δωμάτιο (5 ευρώ η ώρα) είναι δίπλα σε τρία μπαρ. Ένα με κινηματογραφικές ανησυχίες, ένα ιρλαδέζικο κι ένα πιο ροκ με μπιλιάρδο. Νυχτοπερπατήματα, κρυφές μπίρες και κουβέντες με ορειβάτες που επέστρεφαν.

Τελευταίο τσιγάρο «εγκλιματισμού» την επόμενη μέρα στο ψηλότερο ξενοδοχείο του κόσμου («Mt Everest View Hotel»), στα 3800 μέτρα, σε ένα μπαλκόνι με θέα Έβερεστ. Παρέα χαλαρή, πίνει, γελάει, απολαμβάνει τον ζεστό ήλιο, «Καλό το Έβερεστ, αλλά σαν τη Δίρφη δεν είναι».

Ορειβατικός κανόνας πρώτος και απαράβατος: ποτέ μην υποτιμήσεις το βουνό. Στον δρόμο προς το μοναστήρι Τένμποτσε (Tengboche) στα 3870 μέτρα βλέπεις ότι μέχρι εκεί ήταν η χαλαρή πεζοπορία σε πλατιά μονοπάτια με ευχάριστα ανεβοκατεβάσματα. Τώρα ανελέητη δίωρη ανηφόρα, με βροχή μέχρι το μοναστήρι. Τα ροδόδεντρα και οι κορυφές καδράρουν το Έβερεστ στο φως της αυγής - όποτε τραβιέται η ομίχλη. Κι αν έχεις το κουράγιο, μη χάσεις την πρωινή λειτουργία στο βουδιστικό μοναστήρι.

Πέμπτη μέρα περπατήματος, και οι συζητήσεις περιορίζονται στο φαΐ, τα φάρμακα και τις τουαλέτες. Μια ανάσα στα σκαλιά ενός γυναικείου μοναστηριού-μινιατούρα και διάλειμμα για μεσημεριανό φαγητό. Η βροχούλα γίνεται χαλάζι και, μέχρι να βγούμε, χιονόπτωση. Μέσα σε μία ώρα το έχει στρώσει κάτω, επάνω μας, παντού.

Φτάνουμε εξαντλημένοι στη τελευταία λότζα του χωριού Ντίνγμποτσε (Dingboche) στα 4350 μέτρα. Σήμα στα κινητά ούτε για δείγμα. Μετά από πολλά παρακάλια η σόμπα ανάβει. Είναι ένας τενεκές με αποξηραμένες σβουνιές. Τα δέντρα έχουν τελειώσει προ πολλού. Πίσω από το Ντίνγμποτσε, βουνά γκρίζα απότομα, ένα στριφτό ποτάμι, λες, φτιαγμένο από μάρμαρο, άνθρωποι και ζώα περπατούν σκυφτοί στο καστανόξανθο οροπέδιο παράλληλα στο ποτάμι. Τα σκληρά έρχονται μετά την Ντούγκλα (Dugla) στα 4600 μέτρα. Δεν έχεις επιλογή. Βάζεις το κεφάλι κάτω και προχωράς. Καταρρέουμε δίπλα σε μνημεία χαμένων ορειβατών. Πολλές και διαφορετικές οι ιστορίες τους. Κοινή η τύχη τους. Ο δυνατός παγω

μένος αέρας δε σε εγκαταλείπει ούτε στιγμή. Όσο φτάνει το μάτι πέτρες, βουνά, χώμα και παγετώνας.

Προτελευταίος σταθμός το Λόμπουτσε (Lobuche), στα 4910 μέτρα. Τσουχτερό κρύο και πονοκέφαλος. Η ιδέα να πλύνεις το πρόσωπο παγώνει μαζί με το νερό στο ντεπόζιτο. Καμία όρεξη για βραδινό χαρτάκι. Ίσα ίσα λίγες κουβέντες γνωριμίας με τους νέους συγκατοίκους.

Ο δρόμος προς τον τελευταίο σταθμό, το Γκόρακ Σεπ (Gorak Shep), στα 5140 μέτρα, δεν έχει μεγάλη κλίση. Αλλά το υψόμετρο δείχνει τα δόντια του. Κάθε ανάσα καίει τα πνευμόνια σαν παγωμένη φωτιά. Η ομάδα δεν πάει παρακάτω. Τέσσερις ώρες περπάτημα σε αυτό το υψόμετρο είναι αρκετές. Το κρύο έξω διαπεραστικό. Το κρύο μέσα ανυπόφορο. Αυτό που σε τσακίζει όμως είναι η βεβαιότητα ότι ο ύπνος θα είναι μαρτύριο. Τυλιγμένοι με διπλά ισοθερμικά, φλις, παντελόνια, μπαλακλάβες, υπνόσακους και παπλώματα, ανησυχείς μόνο πόσες φορές θα σηκωθείς μέσα στη νύχτα για τουαλέτα εξαιτίας του φαρμάκου για το υψόμετρο.

Η μεγάλη μέρα

Ταλαιπωρημένοι από υψόμετρο και κρύο, ξεκινάμε για την ψηλότερη κορυφή του ταξιδιού, το Κάλα Πατάρ (Kala Pattar) στα 5550 μέτρα. Το πάμε σχεδόν μονορούφι. Ο καιρός κλείνει και τρέχουμε να προλάβουμε την καλύτερη θέα του Έβερεστ σε όλο το Νεπάλ. Δίπλα κορυφές, η μια πιο όμορφη από την άλλη. «Το Έβερεστ είναι σαν ένας παχύς άκομψος άνδρας σε ένα δωμάτιο γεμάτο με όμορφες γυναίκες», λέει ο Ed Douglas. Στους πρόποδες, το ποτάμι του παγετώνα Khumbu σχηματίζει αμέτρητες λίμνες. Διακρίνονται οι σκηνές στο Everest Base Camp. Ο τελικός προορισμός φαίνεται εύκολος, όσο μια κατηφόρα. Φαίνεται, αλλά δεν είναι. Το μονοπάτι έχει καταρρεύσει και μια παράκαμψη μας φέρνει στο πιο επικίνδυνο σημείο της διαδρομής. Κατεβαίνουμε κυλώντας μαζί με πέτρες. Λίγο αργότερα, σκονισμένοι, τσακισμένοι και πεινασμένοι, βγαίνουμε στη «λεωφόρο» για το Base Camp. Ο Pashan προσπαθεί να μας συνεφέρει. Φέρνει φαγητό κι ένα θερμός με ζεστή λεμονάδα. Επιμένει να πιούμε όλοι από δυο ποτήρια.

Το βραδινό φαγητό και η ελπίδα πως τα δύσκολα έχουν περάσει δίνουν λίγο κουράγιο. Δεν ξεχνάς εύκολα τις ώρες στο κρύο εστιατόριο του Γκόρακ Σεπ. Όπως και τις τιμές για το νερό (3,5 ευρώ) και τη φόρτιση μπαταρίας (3,5 ευρώ την ώρα). Δίπλα μας ξεκουράζονται Ινδοί, Νεοζηλανδοί, Πακιστανοί, Καναδοί, Κορεάτες, Γερμανοί.

Back to earth

Η κατάβαση είναι πολύ γρήγορη. Σε 9 ώρες ξεπετάς διαδρομή που για να την ανέβεις χρειάστηκες τρεις μέρες. Χιόνι, αέρας, σκόνη, τίποτα δεν ενοχλεί πια. Μέρη από όπου έχεις ξαναπεράσει μοιάζουν εικόνες μακρινές, που κάτι θυμίζουν. Πρόσφατες μνήμες, αταξινόμητες, καλυμμένες από άλλες ακόμα πιο έντονες.

Αγνοείς τα ελικόπτερα που βουίζουν πάνω από το κεφάλι σου. Αδιαφορείς για τη λάθος παραγγελία στη λότζα του Περίτσε (Periche) στα 4600 μέτρα, εξαιτίας της οποίας όλοι τρώνε τελικά μακαρόνια με κέτσαπ. Αρκεί που το νερό έχει πάλι την κανονική του γεύση και όχι του ηλεκτρολύτη. Η λότζα στο Πανμπότσε (Pangboche) στα 3950 μέτρα σου φαίνεται εκπληκτική. Το φαγητό, το καλύτερο που έχεις φάει για μέρες. Μπίρες και Tom Petty στα ηχεία. Παράδεισος, έστω και χωρίς wi-fi.

Παρακάμπτουμε τη διαδρομή που είχαμε πάρει στην ανάβαση για να μείνουμε στο Κουμτσούνγκ (Kumchung) στα 3790 μέτρα, από όπου κατάγεται ο οδηγός μας. Μεγάλο χωριό: σχολείο, μοναστήρια, αστυνομικό τμήμα. Βασικό αξιοθέατο -«ο θησαυρός του χωριού»- το πολύτιμο τριχωτό της κεφαλής ενός μυθικού γέτι. Ο προσποιητός θαυμασμός μας (και ο

Χαζεύοντας τους τουρίστες που περνούν. Στην Κατμαντού ο χρόνος κυλάει αργά.

Έβερεστ: ain't no mountain high enough

Έξι μέρες πεζοπορίας σε πέτρες με φόντο τον παγετώνα.

οδηγός μας) κερδίζει τους ντόπιους. Μας κερνούν τσάι στα σπίτια τους, παρακολουθούμε τα παιχνίδια της ξεκούρασής τους, φωτογραφίζουμε τα παιδάκια τους και διασκεδάζουμε όλοι μαζί με τις ταινίες του τοπικού κινηματογράφου, του koliwood, σε ασπρόμαυρη τηλεόραση με έγχρωμο φίλτρο. Το βράδυ ανταποδίδουμε τη φιλοξενία. Ο «σεφ» της παρέας χώνεται στην κουζίνα και ετοιμάζει τον πιο νόστιμο τραχανά που έχουν δοκιμάσει ποτέ οι Sherpa.

Η τρελή κατάβαση συνεχίζεται και οι μέρες απλυσιάς μαζεύονται. Στο διάλειμμα για μεσημεριανό και ψώνια στο Νάμτσε Μπαζάρ ορμάω στο ντους, με ρίσκο την πνευμονία. Ακολουθεί χωμάτινη κατάβαση, σκότωμα για τα γόνατα. Μια ακόμα διανυκτέρευση στο Benkar. Παραδόξως δεν κρυώνω πια.

Η επιστροφή στη Λούκλα μοιάζει παιχνιδάκι. Όνειρο: δωρεάν wi-fi και καφές σε γνωστή αμερικάνικη αλυσίδα. Αποχαιρετιστήρια κοκτέιλ «Sex on the mountain» στα μπαρ της Λούκλα. Αγωνία για την πτήση το επόμενο πρωί. Ο καιρός κλειστός, όπως συνήθως, τα αεροπλάνα αργούν να ξεκινήσουν. Κατμαντού. Από την απόλυτη γαλήνη βρίσκεσαι ξαφνικά στο κυκλοφοριακό χάος. Δύο μέρες ξεκούραση στα πολύχρωμα σοκάκια, τα μνημεία του Πατάν (Patan) και της Μπακταπούρ (Bakhtapour), τον Ναό των Πιθήκων (Swayambhunath-Monkey Temple), μαγαζάκια, εστιατόρια και μπαράκια. Το σώμα είναι εκεί. Το μυαλό όμως έχει μείνει στο βουνό.

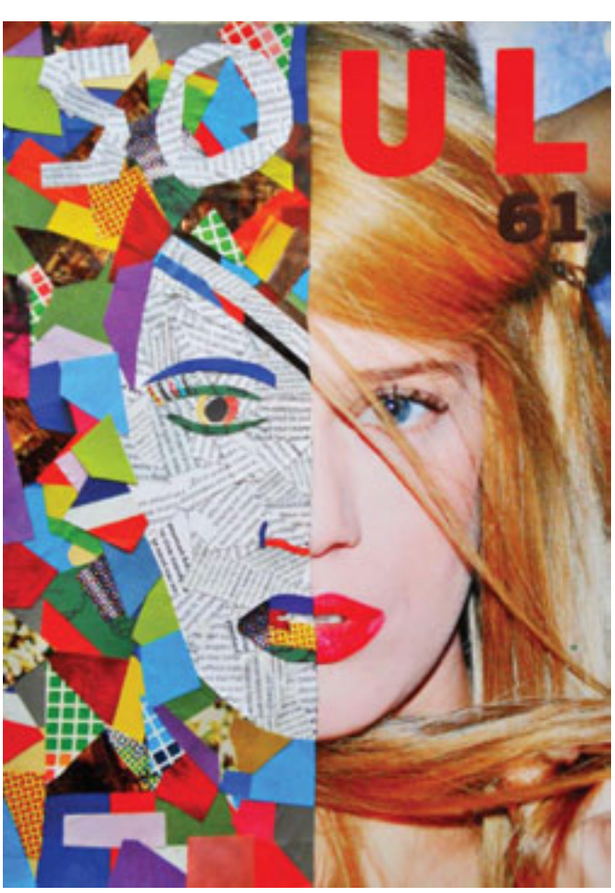
Οι πολύτιμοι Sherpa με την πραμάτεια μας, στον δρόμο προς τη βάση.

Make SOUL, not art!

Volume 5

Τρεις αναγνώστες και καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

Επιμέλεια πρότζεκτ **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Δήμητρα Τσεκούρα

Η Δήμητρα Τσεκούρα είναι 23 ετών και αυτοδίδακτη στη ζωγραφική και στο κολάζ.

Μπάμπης Δασκαλόπουλος

«Η πρώτη πρόταση δεν είναι σχόλιο στο πρόσωπο του Φοίβου Δεληβοριά, απλώς μια ιδέα πάνω στη φωτογραφία. Η δεύτερη θα μπορούσε να έχει και τον τίτλο "Queen of Diamonds"».

Ο Μπάμπης Δασκαλόπουλος είναι διασκεδαστής, μπαλαντέρ στο «Cafe-Bazaar», εικαστικός εξ αγχιστείας και διά λόγους ψυχικής υγείας(!).

Νικόλαος Κουλούρης

«Ο πίνακας είναι μικτή τεχνική: λάδι και κολάζ».

Make SOUL, not art

Coming Soon

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο **info@soulmag.gr,** γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

Ιστορίες του Σώματος

«Αυτά που έγραψα για μένα πάνω σε μένα». Ο Αλέξανδρος Αβραμίδης διδάσκει τη Φωτογραφική Ομάδα της Θεραπευτικής Κοινότητας Ιθάκη. Αυτό είναι το ημερολόγιο ενός πρότζεκτ που διηγείται tattoo ιστορίες χτυπημένες στο σώμα των παιδιών που παρακολουθούν τα μαθήματά του.

Η ιδέα για την έκθεση ξεκίνησε από ένα παλιό μέλος της φωτογραφικής ομάδας της Θεραπευτικής κοινότητας Ιθάκης, τον Ά.. Κάποια μέρα πήρε τη μηχανή και άρχισε να φωτογραφίζει τα tattoo που είχε πάνω στο σώμα του. Όταν τον ρώτησα τι σημαίνουν, για το καθένα είχε να πει μια διαφορετική ιστορία. Αναμορφωτήρια, φυλακές, όνειρα, χρήση, αγώνας και φοβίες - όλη η ζωή του ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια μου μέσα από τα tattoo του.

Tattoo σήμερα έχουν οι πάντες. Μια μεγάλη διαφορά των tattoo των πρώην χρηστών σε σχέση με τους άλλους ανθρώπους είναι ότι στην πλειοψηφία τους είναι βιωματικά, έχουν να διηγηθούν ιστορίες. Μια άλλη διαφορά των tattoo τα οποία χτυπήθηκαν, αφού απεξαρτήθηκαν ή μετά από μια προσπάθεια απεξάρτησης, είναι ότι μέσα από αυτά προσπαθούν να καταγράψουν την προσωπική τους περιπέτεια.

Το πρότζεκτ των tattoo απασχόλησε την ομάδα τούς τελευταίους 4 μήνες. Μέσα από ένα πολύ μεγαλύτερο υλικό επιλέξαμε να παρουσιάσουμε 34 φωτογραφίες συνοδευόμενες από τα αντίστοιχα επεξηγηματικά κείμενα.

Ο Ά. διέκοψε από το πρόγραμμα νωρίς. Μέχρι στιγμής είναι από αυτούς που δεν τα κατάφεραν. Ελπίζω κάποια στιγμή να γυρίσει πάλι πίσω κοντά μας για μια νέα προσπάθεια. Και ίσως, ποιος ξέρει, το επόμενο tattoo που θα χτυπήσει να έχει να μας διηγηθεί μία όμορφη ιστορία.

Η ελευθερία έχει ένα νόημα παραπάνω για εμένα... Η φάση είναι πως, όταν χάνεις τη σωματική σου ελευθερία, συνειδητοποιείς ότι αυτή δεν είναι δεδομένη. Άραγε πόσο εύκολο είναι να έχεις την ελευθερία σου εξ ολοκλήρου; Ίσως να απαντήσω σε λίγο καιρό, εφόσον πρώτα το νιώσω!

Σκορπιός, συμβολίζει το οποιοδήποτε μπλέξιμο. Σαν άνθρωπος έχω δύο πλευρές· μπορώ να είμαι ευαίσθητος και υποστηρικτικός, μπορώ όμως να γίνω και δηλητήριο στην ψυχή και το σώμα όποιου βλάψει εμένα και τους ανθρώπους που αγαπώ. Ο σκορπιός σκοτώνει ακαριαία τα θύματά του...

Μετά από 5 χρόνια είχα υποτροπιάσει. Είχα πάθει ένα overdose. Όταν ξύπνησα, πήρα το καρδιογράφημα και το αντέγραψα. Το έχω βάλει στόχο, όταν γίνω πάλι καθαρή, θα το συνεχίσω, θα χτυπάει. Είναι ημιτελές, καταλαβαίνεις;

Ένας σταυρός. Το σύμβολό μας.
Έβλεπα κάτι διαβόλους και έτσι το έκανα.

Το tattoo δεν έχει ολοκληρωθεί. Ολοκληρωμένο θα ήταν με μια γυάλινη μπάλα ανάμεσα στα χέρια, μέσα στην οποία θα εμφανίζονταν αχνά πρόσωπα. Θα υπήρχε και η φράση «I came back from the shadows». Κάτι που έκανα όταν αποφάσισα να ζω και όχι να επιβιώνω.

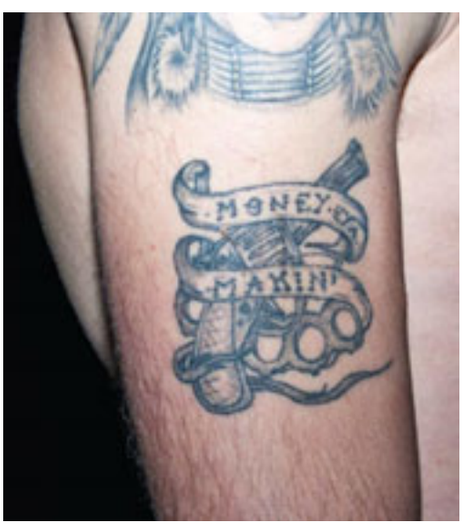
Ο ιστός είναι μισός, λείπει η αράχνη. Συμβολίζει την απόφαση και τη θέληση για έναν καινούργιο τρόπο ζωής. Αν η αράχνη υπήρχε, θα δήλωνε την υποταγή στη νοοτροπία της πιάτσας και της ψευτιάς, δηλαδή κάθε άλλο παρά ελευθερία...

Στη φάση που το έκανα είχα υποτροπιάσει, ενώ έδειχνα σε όλους ότι προχωράω με τη ζωή μου. Το είχα βάρος, ήξερα ότι πίνω... Είναι ένας σταυρός με καρφιά και αίματα, τυλιγμένος με συρματοπλέγματα. Ο σταυρός που κουβαλούσα ήταν καρφωμένος και ματωμένος.

Ένας αρλεκίνος. Γυναίκα. Και εγώ έτσι ήμουνα. Από έξω έδειχνα καλά και μέσα ήμουνα θλιμμένος.

Το έκανα γιατί είναι η φιλοσοφία που είχα κάποτε. Τα λεφτά είναι εξουσία και το χρήμα βγαίνει με πιστόλι και σιδερογροθιά. Αυτοί είναι οι νόμοι του δρόμου.

Το έκανα σε φάση που ήμουνα με ένα φίλο στην Κωνσταντινούπολη, Τουρκάκι, τα πίναμε μαζί. Μου έκανε ένα λιοντάρι με κόκκινα μάτια, συμβολίζει εμένα, τον χαρακτήρα μου. Έμαθα να καθαρίζω μόνος μου και απέναντι στον νόμο και στους αστυνόμους· δεν τους δέχομαι. Μ' αρέσει η ελευθερία, κατάλαβες; Το έκανα σε μια στιγμή επιπολαιότητας, αλλά δε μετανιώνω.

Joker. Το έκανα για τον τζόγο. Έπαιξα πολύ τζόγο.

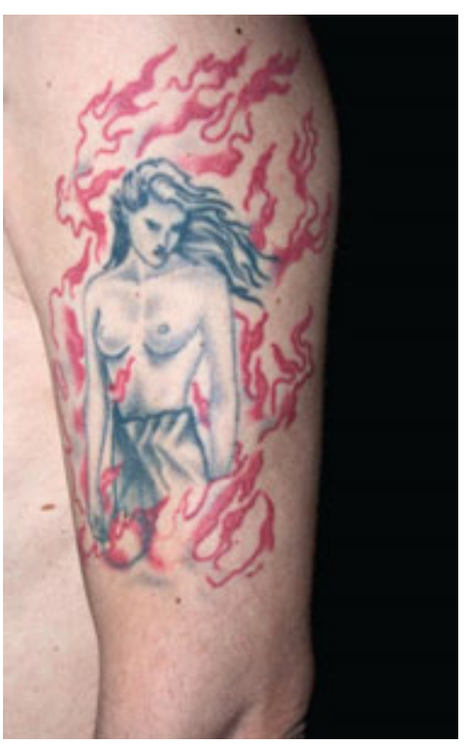
Είναι το μάτι μιας φίλης που τώρα έχει πεθάνει. Της άρεσε να κοιτάζει πάντα τον ουρανό με τα άστρα.

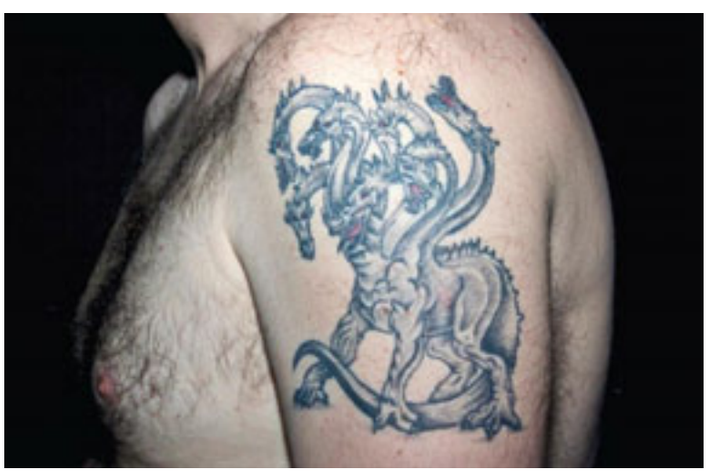
Είχα κάτι άλλο από κάτω, μια γλάστρα. Το ζωγράφισα στην Ελλάδα. Είναι ένας Κιμμέριος, αρχαίος πολεμιστής. Μου αρέσουν τα πρόσωπα.

Η ΕΔΕΜ είναι ο Παράδεισος. Στην ουσία τότε έψαχνα τον Παράδεισο με λάθος τρόπο. Γι' αυτό το έκανα.

Η γυναίκα στις φωτιές. Έτσι βλέπω εγώ τη γυναίκα. Όμορφη, αλλά μπορεί να σε κάψει κιόλας.

Λερναία Ύδρα. Άθλος του Ηρακλή. Συμβολίζει την είσοδό μου σε μία συμμορία Δομινικανών στο εξωτερικό. Δεν παίρνουν ξένους, γι' αυτό, όταν τα κατάφερα, το θεώρησα άθλο.

Ένας Βίκινγκ πολεμιστής. Το έκανα γιατί είμαι πολεμιστής.

Ο πατέρας μου πέθανε πριν έναν χρόνο. Ήθελα να τον έχω επάνω μου, τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Στο αριστερό χέρι, το χέρι της καρδιάς.

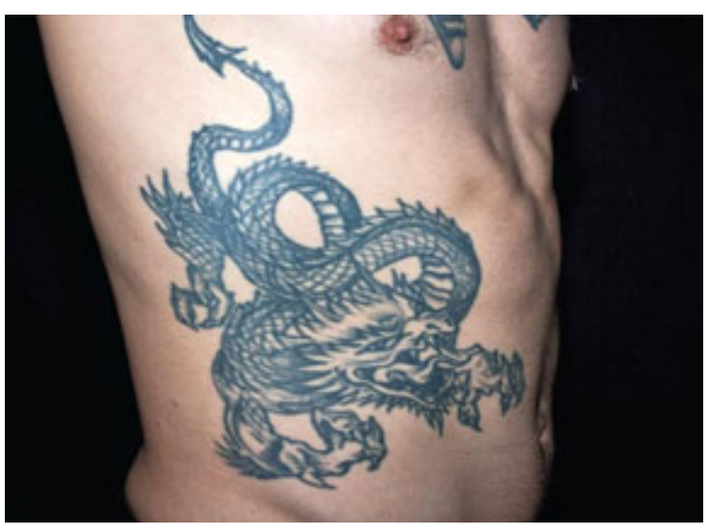

Το έκανα μόνος μου, όταν ήμουν μικρός. Ήμουν τόσο «λιωμένος», που ούτε εγώ δεν ήξερα τι έκανα. Έπαιζε στην τηλεόραση ο Σάιμον...

Το πρότζεκτ παρουσιάζεται στον πεζόδρομο της Αγίας Σοφίας στις 25 και 26 Ιουνίου, στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Ημέρας κατά των Ναρκωτικών.

Το έκανα, όταν έμπλεξα με τις ουσίες. Συμβολίζει το δηλητήριο που μπήκε στον οργανισμό μου.

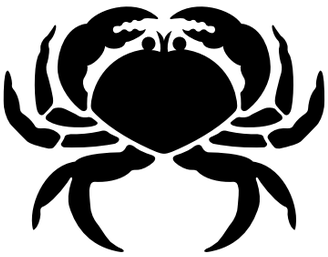
Δράκος. Συμβολίζει τη δύναμη. Ψυχική δύναμη.

Δώρα, ήταν ένας παιδικός μου έρωτας!

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

www.facebook.com/george.bakas

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)

Η πληροφορία ότι καταγράφονται στη χώρα 871 άνεργοι την ημέρα έχει γίνει καθημερινός εφιάλτης σου, όμως τα χειρότερα έπονται, Καρκινάκο. Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, μέχρι το τέλος του έτους, 4 στους 3 Έλληνες θα είναι άνεργοι, τουτέστιν περισσότεροι από τον πληθυσμό της χώρας! Το μνημονιακό μοντέλο ανάπτυξης και καταπολέμησης της ανεργίας θα καταφέρει να ρίξει μια μεταφυσική γροθιά στο στομάχι της σύγχρονης επιστημονικής γνώσης και των μαθηματικών. Για παράδειγμα: Αν μια εταιρία διαθέτει σήμερα 20 εργαζομένους, το 2013 θα διαθέτει -25. Κατάλαβες;

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Όπως μπήκαν στο λεξιλόγιο οι φράσεις «μπουρδέλο κράτος», «έξω τα λαμόγια», «κρέμασμα όλοι» κτλ, ετοιμάσου να μπει στο δικό σου λεξιλόγιο η φράση «δεν ξέρω». Ένας εξαιρετικά πολύπλοκος μηχανισμός που λέγεται «αγάπη» πρόκειται να τεθεί σύντομα υπό αμφισβήτηση προκαλώντας σφάλματα στις συναισθηματικές σου λειτουργίες. «Δεν ξέρω τι νιώθω», «Δεν ξέρω αν νιώθω», «Δεν ξέρω αν πρέπει», «Δεν ξέρω αν μετανιώσω» και τα συναφή. Ξέρω πως η συναισθηματική αυτογνωσία δεν είναι τόσο απλή όσο η κβαντική φυσική, όμως απαιτεί σωστή μεθοδολογία που επείγει να βρεθεί πάραυτα.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Η τεκμηριωμένη επιστημονική σύνδεση του ποσοστού της σκοτεινής ύλης στο σύμπαν (83%) με το ποσοστό των σκοτεινών σκέψεων των ανθρώπων (83,2%) πρόκειται να επηρεάσει σημαντικά την ψυχολογία σου. Ο αρνητισμός, το μίσος, η ζήλια, ο φθόνος, η απληστία, η πονηριά θα πρωταγωνιστήσουν και αυτόν τον καιρό στις διαπροσωπικές σου σχέσεις. «Υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι: οι καλοί και οι κακοί. Οι καλοί κοιμούνται καλύτερα, αλλά οι κακοί φαίνεται ότι περνούν καλύτερα ξυπνητοί», έλεγε ο Γούντι Άλεν. Διάλεξε τι προτιμάς: καλόν ύπνο ή καλή ζωή;

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Με το πέρας των εκλογών και το τέρας των εκλογικών συνεργασιών («What have I done!»), υιοθετείς και εσύ την προσφιλή πρακτική «είπα-ξείπα», ίδιον των ελλήνων πολιτικών. Ανεκπλήρωτες υποσχέσεις στο ταίρι σου, αναβολή και παράταση επαγγελματικών υποχρεώσεων, ανάκληση συμφωνιών θα σε φέρουν στο στόχαστρο του κοινωνικού και επαγγελματικού περίγυρου. Αν νομίζεις πως μπορείς με ένα mea culpa να τη βγάλεις καθαρή και να συνεχίζεις να αδιαφορείς για τις συνέπειες των λόγων και των πράξεών σου, συγχαρητήρια! Βρίσκεσαι στη σωστή χώρα!

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Η πανσέληνος στον 12ο οίκο του πτωχευμένου Δία (12 οίκοι = 12 χαράτσια) σου θέτει ένα σημαντικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί πριν καταστραφεί η χώρα, δηλαδή πριν γαμ*** ο Δίας: Είσαι πολύ χαζός/ή ή περιβάλλεσαι από πολύ έξυπνους ανθρώπους; Αν ισχύει το πρώτο, έτσι εξηγείται η χαρούμενη διάθεση που έχεις εν μέσω κρίσης, φτώχειας και σταδιακής διάλυσης του κοινωνικού κράτους (βλ. «χαζοχαρούμενος»). Αν ισχύει το δεύτερο, πρέπει να αλλάξεις παρέες. Όταν βγαίνεις για φλερτ σε ένα μπαρ, παίρνεις μαζί τον πιο άσχημο φίλο σου, όχι τον πιο όμορφο.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Όταν ακούω κάποιον να λέει «δεν αντέχω τις αποστάσεις», καταλαβαίνω ότι ο άνθρωπος έχει κάποια ερωτική σχέση από απόσταση και έχει κουραστεί να τη χαίρεται μέσω skype, sms και τηλεφωνημάτων. Καταλαβαίνω επίσης ότι πιθανότατα η δουλειά του είναι πολύ μακριά από το σπίτι του και βαριέται τα δρομολόγια, την κίνηση και το χάσιμο χρόνου στους δρόμους. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι το «βαριέμαι να πάω από το δωμάτιο στην κουζίνα» ή «από το σπίτι στο φούρνο». Έχεις γίνεις πιο νωθρός/ή και από σαλιγκάρι, που δεν είναι νωθρό επειδή βαριέται, αλλά φαίνεται σαν να βαριέται επειδή πάει πολύ αργά, αν και δεν μπορείς να το κατηγορήσεις για αυτό... Κατάλαβες, τέλος πάντων.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Επίτρεψέ μου να παραφράσω έναν γάλλο σκιτσογράφο: «Ευτυχώς που τα πράγματα στη χώρα πηγαίνουν χάλια. Θα ήταν ανυπόφορο να τα πήγαινα άσχημα σε μια χώρα που τα πηγαίνει καλά». Κάποτε αντιμετωπιζόσουν από τον κοινωνικό σου περίγυρο ως ανεπρόκοπος (δε δούλευες), νωθρός (δεν έβγαινες), τσιγκούνης (δεν ξόδευες), αντιδραστικό στοιχείο (κατηγορούσες την κοινωνία για όλα), ατημέλητος (δεν ψώνιζες), πλίθιος (δε σκάμπαζες). Σήμερα, που εξισώθηκε η ποιότητα της ζωής σου με των αλλωνών, έγινες κι εσύ «θύμα της κρίσης», φουκαριάρη/α.

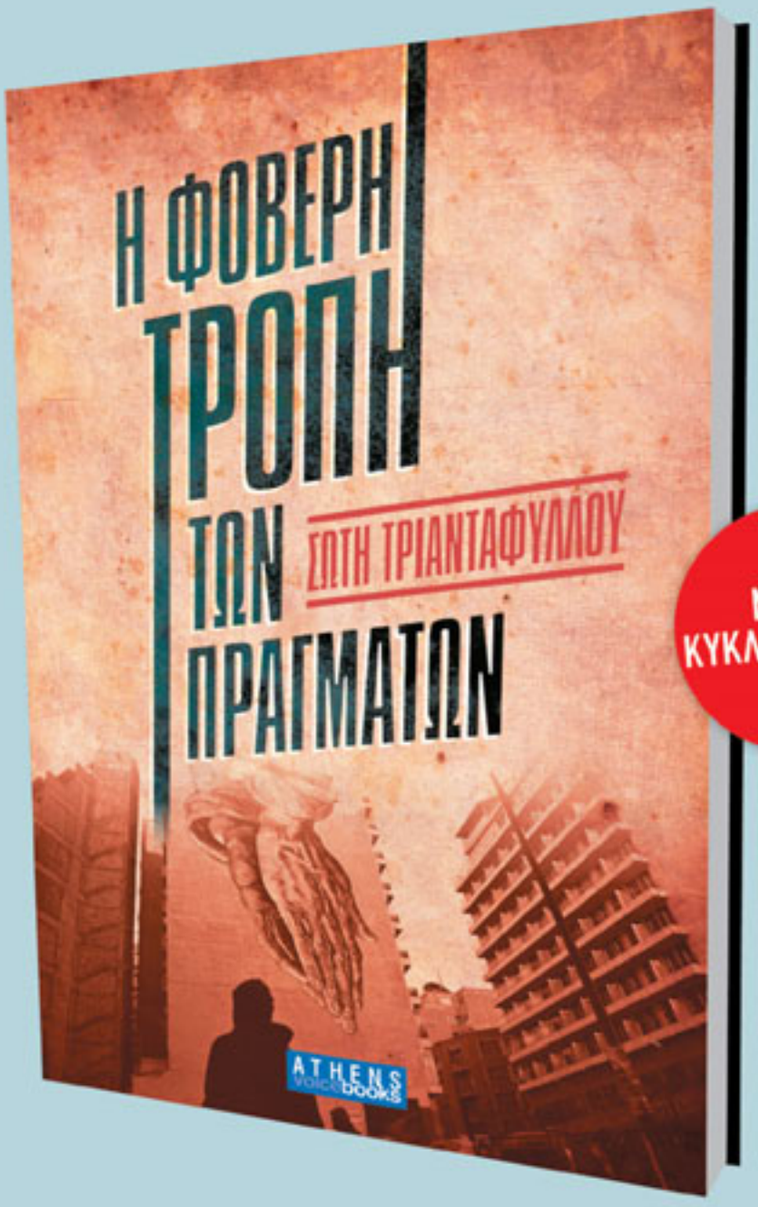
ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Άγχος, νευρικότητα, ανησυχία, ζέστη, κουνούπια, ιδρώτας. Ένας μύθος λέει πως, όταν δεν μπορείς να κοιμηθείς το βράδυ, είναι επειδή είσαι ξύπνιος στα όνειρα κάποιου άλλου. Θα μου πεις, τι σε νοιάζει πού βρίσκεσαι, όταν κοιτάς τον καθρέφτη πέντε η ώρα το πρωί και μοιάζεις με τον Κρίστιαν Μπέιλ από το «Machinist». Λοιπόν, η λύση είναι χαλάρωση, αντικουνουπικό και ένας καλός ανεμιστήρας. Τον έχεις όλο το βράδυ στραμμένο πάνω σου και το πρωί ξυπνάς σαν πίνακας του Πικάσο.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Μετά το πέρας της Πανσελήνου στις 3/7 καλείσαι να ανασυνταχθείς και να θέσεις σε νέες βάσεις την επαγγελματική σου σταδιοδρομία. Να αντιληφθείς πως δεν έχει νόημα να γράφεις καλλιγραφικά, όταν δεν ξέρεις ορθογραφία, και να εγκαταλείψεις τις προσπάθειες να πετύχεις σε έναν τομέα που δεν κατέχεις το αντικείμενο. Όπως λένε στο χωριό μου, «Δε θέλει να ξέρεις, θέλει να μπορείς! Εσύ ούτε ξέρεις ούτε μπορείς». Βρες να ασχοληθείς με κάτι που δε θέλει ιδιαίτερες ικανότητες, όπως άνεργος.

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Ήξερες πως, αν σου κάνουν τηλεφωνική φάρσα, μπορείς να υποβάλεις μήνυση για διατάραξη οικογενειακής γαλήνης; Ωραία. Μήπως να αρχίσεις να σκέφτεσαι σοβαρά το ενδεχόμενο να στραφείς νομικά εναντίον των καναλιών που διαταράσσουν τον ψυχισμό σου καθημερινά, μόνο και μόνο για να παίξουν τα παραπολιτικά παιχνίδια τους; Αν δεν μπορείς να αποφύγεις έναν εγκεφαλικό βιασμό, κάτσε να τον απολαύσεις, λένε στο Βούπερταλ, όμως, αφού μπορείς να τον αποφύγεις, κάν' το! Κλείσε την τηλεόραση, βγες έξω, παίξε, φώναξε, φλέρταρε, διασκέδασε, φτιάξε φακές. Φάε όσες είναι να φας και τις υπόλοιπες μοίρασέ τες σε τάπερ και βάλ' τες στην κατάψυξη. Να έχεις.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Ο Ιούλιος Φερν ένα ευχάριστο και ένα δυσάρεστο νέο. Το δυσάρεστο είναι πως θα βγούμε από το ευρώ. Το ευχάριστο είναι πως θα μπούμε στο δολάριο. Θα μπορέσεις επιτέλους να προσεγγίσεις και πάλι το ελληνοαμερικάνικο όνειρο και να ζήσεις σαν τον Χιου Χέφνερ (χωρίς τον σεξουαλικό πλουραλισμό) ή την Πάρις Χίλτον (χωρίς την ανορεξία), αλλά στο πιο βλαχοκίτς. Τουτέστιν, κάθε μέρα ψαροταβέρνες, κλαμπότσαρκες στο χι χιλιόμετρο Θεσσαλονίκης - Χαλκιδικής και πρώτη ξαπλώστρα άμμο στο Πόρτο Καρράς. Τον Σεπτέμβρη δυσκολεύουν τα πράγματα, αφού θα μας πετάξουν έξω από το δολάριο, η δραχμή δε θα μας θέλει και θα αναγκαστούμε να συναλλασσόμαστε σε μπάτσες.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Το προεκλογικό κλίμα και οι έντονες πολιτικές αντιπαραθέσεις που είχες τον τελευταίο καιρό σου δίδαξαν μερικά σοφά και πολύτιμα πράγματα, όπως: 1) Όταν ο άλλος δε μιλάει, δε σημαίνει πως έχεις δίκιο σε ό,τι μπούρδα λες! 2) Όταν ο άλλος μιλάει πολύ, δε σημαίνει πως έχει περισσότερα επιχειρήματα. Απλώς λέει περισσότερες μπούρδες από σένα. 3) Όταν βρίσκεσαι σε μια παρέα που συζητάει πολύπλοκα οικονομικά ζητήματα, να ξέρεις πως οι περισσότεροι λένε μπούρδες. Μην κάνεις τον κόπο να πεις και τη δική σου μπούρδα! Αρκούν.

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

Σώτη Τριανταφύλλου

Η ΦΟΒΕΡΗ ΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Σ' αυτόν τον τόμο βρίσκονται μερικά από τα πολιτικά άρθρα που έγραψε η Σώτη Τριανταφύλλου τα τελευταία τρία χρόνια περιγράφοντας μια λίγο-πολύ σταθερή επικαιρότητα και εκφράζοντας μια σειρά πολιτικές θέσεις σχετικά με τα κοινωνικά κινήματα, τις διεθνείς σχέσεις, την Αριστερά, τον πλουραλισμό και την πολυπολιτισμικότητα, την οικονομική και θεσμική κρίση στη χώρα μας. Μέσα από αυτά τα κείμενα περιγράφεται η κατάσταση των πραγμάτων και η φοβερή τροπή τους.

Πρώτη έκδοση: **Ιούνιος 2012**
Σελίδες: **416**
Τιμή: **€ 16**
ISBN 978-960-9515-07-8

Στράτος Φαναράς

Η ΠΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Α

«Η μικρή αυτή συλλογή θα ήθελε να θεωρηθεί, από όσες και όσους της αφιερώσουν λίγο από το χρόνο τους, ως μία κατάθεση ψυχής για τις πίκρες της Αριστεράς και τις διαψεύσεις των ανήσυχων Αριστερών».

Μια συλλογή ποιημάτων αφιερωμένα στη φιλελεύθερη Αριστερά.

Πρώτη έκδοση: **Ιούνιος 2012**
Σελίδες: **104**
Τιμή: **€ 11**
ISBN 978-960-9515-06-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ATHENS VOICE BOOKS
Κεντρική Διάθεση: Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα, 210 3617.170, εσωτ. 114, fax: 210 3617.310, www.athensvoice.gr
ATHENS voicebooks

ABSOLUT GREYHOUND

A DRINK WITH NEW MUSIC BY **SWEDISH HOUSE MAFIA**

WWW.ABSOLUT.COM/REMIX

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα